Έτος Ε'

Τεῦχος 88ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1957

«Ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἀστυνομικοὺς καὶ Διοικητικοὺς Ὑπαλλήλους τὰς πλέον ἐγκαρδίους Εὐχάς μου διὰ τὴν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακήν των ἐπιτυχίαν καὶ χαράν.

Τὸ ἀνατέλλον ἔτος μᾶς εὑρίσκει καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ συνεχῶς περιπλεκομένη διεθνὴς κατάστασις μᾶς προσθέτει καὶ νέας ὑποχρεώσεις ἔναντι τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Καὶ ἐνῷ ἡ Πατρίς μας προμαχεῖ μὲ ἀπείρους θυσίας ποτίζουσα καὶ πάλιν μὲ ἅλικον αἷμα τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας, Σεῖς ἀκάματοι ἀγωνισταί, φύλακες καὶ ὁδηγοὶ τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀντλοῦντες πίστιν καὶ θάρρος ἀπὸ τὸ κατάφορτον ἡρωϊκῶν πράξεων παρελθόν σας, συνεχίζετε μὲ τὸν γνώριμον φανατισμόν σας καὶ τὴν ἀκένωτον πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσίν σας νὰ παρέχετε ἀδιαφιλονικήτους ἀποδείξεις ὅτι εἶσθε πιστοὶ συνεχισταὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἄξιοι τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς σας.

Αἱ πράξεις σας προσφέρονται εἰς πάντας ὡς πηγὴ ἀντλήσεως θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος πρὸς νέους ἀγῶνας, οἵτινες ἕνεκεν τῆς μεγάλης των σοβαρότητος καθιστοῦν τὴν εὐθύνην σας ἱστορικήν.

Εἴθε ἡ μετ' ἀφοσιώσεως προσήλωσις πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἀποστολήν σας νὰ ἐμπνέουν καὶ κατὰ τὸν ἀνατέλλοντα Νέον χρόνον τὸ φρόνημα καὶ τὰς καρδίας ὑμῶν, ὥστε δεδικαιολογημένως νὰ ἀπολαμβάνητε τῆς ἀγάπης, ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς Πολιτείας.

Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς οἰωνοὺς ἐπαναλαμβάνω τὴν θερμὴν εὐχήν μου ὅπως τὸ Νέον Ἔτος φέρῃ, ὅ,τι εἶναι ἐπιθυμητὸν εἰς Ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενείας σας».

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 88ΟΝ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1957

«Ἡ καρδία μου εἶναι πλήρης ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ὅταν σκέπτωμαι ἕκαστον ἀπὸ σᾶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ὑπερήφανον Ἑλληνικὴν Οἰκογένειαν.

Αἱ σκέψεις μου σᾶς περιβάλλουν ὁπουδήποτε εὑρίσκεσθε, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰ μικρότερα χωρία ἢ εἰς τὰς πόλεις, ἐπὶ τῶν συνόρων, εἰς τὴν ξηράν, τὴν θάλασσαν ἢ τὸν ἀέρα. Ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε, ὅ,τι καὶ ἂν εἶσθε, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶμαι ὑπερήφανος διὰ σᾶς, διὰ τὸν λαόν μου. Τὸ αἴσθημα τοῦτο ἔχει ἀκραδάντως στερεωθῆ κατὰ τὰ ταξίδιά μου εἰς ὅλην τὴν χώραν μέχρι καὶ τῶν βορειοτάτων συνόρων μας.

Γνωρίζω ὅτι σεῖς, οἱ Ἕλληνες πολῖται, εἶσθε οἱ καλύτεροι φύλακες τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἁρμονίας εἰς τὴν Χώραν μας. Μὲ τὸ διαυγές σας πνεῦμα καὶ τὴν βαθεῖαν διαίσθησιν, καρπὸν μακρᾶς πικρᾶς πείρας, θὰ τηρήσετε τὸ Ἔθνος ἀσφαλὲς καὶ τὰ τέκνα μας ἐλεύθερα καὶ μακρὰν τῶν περιπετειῶν εἰς τὰς ὁποίας ὁδηγοῦν αἱ ἀναρχικαὶ θεωρίαι καὶ ὁ ὁλοκληρωτισμός.

Οὔτε ἀπειλαί, οὔτε ὡραῖοι λόγοι, οὔτε ψευδῆ μειδιάματα θὰ δυνηθοῦν ποτὲ νὰ ἀπαλείψουν ἐκ τῆς μνήμης μας τὰ φρικτὰ γεγονότα, ὅμοια τῶν ὁποίων ἐσχάτως ἐπαναλαμβάνονται καθημερινῶς κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

Γνωρίζω ὅτι ἐκφράζω τὰ αἰσθήματα ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὅταν κηρύσσω τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν τοῦ λαοῦ μου διὰ τὸν ἡρωϊκὸν Οὐγγρικὸν λαόν. Οἱ Ἕλληνες δυνάμεθα περισσότερον παντὸς ἄλλου νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ ἐννοήσωμεν τοὺς Οὐγγρους. Τὸ ὑπερήφανον Ἑλληνικὸν πνεῦ-

μα, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσε τὸ θαῦμα τοῦ 1821, εἶναι σήμερον ἀδελφικῶς ἡνωμένον μὲ τὸ ὑπερήφανον πνεῦμα τῆς Οὐγγαρίας. Ὅστις δὲν ἀναγνωρίζει τὸ θαῦμα τῆς Οὐγγαρίας, ἀρνεῖται τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος. Ὁ μικρὸς Οὐγγρικὸς λαός, μὲ τὴν ἀπίστευτον ἠθικήν του δύναμιν, ἀπεκάλυψε τὴν βασικὴν ἀδυναμίαν τῆς βίας νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς θελήσεως ἑνὸς ἐλευθέρου λαοῦ.

Ἂς εὐχηθῶμεν καὶ ἂς ἐργασθῶμεν ἵνα ἡ ἡνωμένη φωνὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Οὐγγαρίας φέρῃ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους. Ὅπως ἡ Οὐγγαρία ἔχει καταστῇ τὸ σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας διὰ τὸν ὑπὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς Κόσμον, οὕτω καὶ ἡ Κύπρος ἔχει καταστῇ ὁ καθρέπτης ἐντὸς τοῦ ὁποίου αἱ μεγάλαι δημοκρατικαὶ Κυβερνήσεις θὰ ἔπρεπε νὰ παρατηροῦν τὸν ἑαυτόν των καὶ νὰ ἐλέγχουν τὴν συνείδησίν των.

Θὰ ἐκλονίζοντο ἐκ βάθρων τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας ἐὰν ἡ θέλησις τῆς Ἐλευθερίας ἀνεγνωρίζετο εἰς τὸν Οὐγγρικὸν λαόν, ἀλλ' ἀπεκρούετο διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Κύπρου, μόνον καὶ μόνον διότι ἡ Οὐγγαρία διεκδικεῖ τὴν Ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν κυριαρχίαν, ἐνῷ οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου ἀπὸ μίαν δυτικὴν δημοκρατικὴν δύναμιν.

Ἡ Ἐλευθερία εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅπου δοθῇ δημιουργεῖ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν φιλίαν. Ὅπου καταλυθῇ προκαλεῖ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀντίδρασιν καὶ δηλητηριάζει τὰς σχέσεις τῶν Ἐθνῶν.

Ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπότητος ὀρθοῦνται ἐπιβλητικὰ τὰ παραδείγματα τῶν Ἰονίων νήσων, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Δωδεκανήσου. Ἡ ἀπονομὴ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους τῆς ἐλευθερίας των ἐδημιούργησε παράδοσιν στενωτάτης φιλίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας. Ἡ ἄρνησις τῆς ἐλευθερίας εἰς τὴν Κύπρον δημιουργεῖ τὴν σημερινὴν εἰς ὅλους γνωστὴν θλιβερὰν κατάστασιν.

Τὰ Δωδεκάνησα, εἰς πολὺ μικροτέραν ἀπόστασιν τῆς Τουρκίας ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἔχοντα καὶ αὐτὰ τουρκικὴν μειονότητα, ὅταν ἀπηλευθερώθησαν μετὰ τὸν πόλεμον, δὲν ἠμπόδισαν ἐγκαρδίους μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεις οὔτε τὴν ἵδρυσιν Βαλκανικοῦ Συμφώνου.

Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τοῦρκοι ἔζησαν ὁμοῦ ἁρμονικῶς ὄχι μόνον ἐντὸς τῶν συνόρων μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κύπρον. Εὔχομαι εἰς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν προκεχωρημένην αὐτὴν ὥραν, ἡ ἁρμονία αὕτη νὰ μὴ καταστραφῇ.

Ἐπιθυμῶ τέλος νὰ δηλώσω ὅτι ὅπως εὔχομαι διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτοδιάθεσιν τῶν ἀδελφῶν μας τῆς Κύπρου, προσδοκῶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς παλαιᾶς φιλίας μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Τουρκίας.

Ἀτενίζω τὸ ἀρχόμενον ἔτος μὲ αἰσιοδοξίαν καὶ πίστιν εἰς τὰς δυνατότητας καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Ἔθνους. Ἂς παραμείνωμεν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεπεῖς εἰς τὰ ἰδανικά μας τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς. Ὁ λαός μου τοῦ ὁποίου γνωρίζω τόσον καλῶς τὴν σκέψιν καὶ αἰσθάνομαι τόσον βαθέως τὴν καρδίαν, δὲν θὰ ἀφήσῃ ἑαυτὸν νὰ ὁδηγηθῇ εἰς ἐσφαλμένας τυχὸν ἐνεργείας παρασυρόμενος ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀνυπομονησίαν ἢ ἀπὸ μεγάλην ἀπαισιοδοξίαν.

Ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἂς εὐλογῇ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ μέσῳ τῆς ἀγάπης του δι' ἡμᾶς καὶ τῆς ἰδικῆς μου ἀγάπης διὰ σᾶς, ἂς μᾶς τηρῇ ὡς μίαν ἡνωμένην καὶ ἀγαπημένην οἰκογένειαν.

Εὔχομαι εἰς ἅπαντας τὸ Νέον Ἔτος αἴσιον, εὐτυχὲς καὶ πλῆρες προόδου».

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1957

«Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώρισε στιγμὰς ὑπερτάτης ἀγωνίας. Ὁλόκληρος ἡ διεθνὴς τάξις ἐφάνη δὶς σειομένη ἐκ θεμελίων, αἱ δὲ ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ μέλλοντος εἶχον κατακλύσει τὰς ψυχὰς τῶν λαῶν.

Ἡ βαθεῖα αὐτὴ κρίσις ὠφείλετο εἰς τὴν στάσιν ὡρισμένων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἠθέλησαν νὰ ἀγνοήσουν τὰς ἰδέας διὰ τὰς ὁποίας ἐθυσιάσθησαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ αἱ ὁποῖαι ὑποτίθεται ὅτι ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια τῆς διεθνοῦς τάξεως. Πρέπει νὰ εὐχώμεθα ὅτι ἡ πρόσφατος αὐτὴ δοκιμασία θὰ πείσῃ καὶ τοὺς κυνικωτέρους ὀπαδοὺς τῆς βίας ὅτι μόνον, ὅπου βασιλεύει ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δικαιοσύνη οἰκοδομοῦνται ἔργα στερεὰ καὶ μόνιμα.

Ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς διεθνοῦς κρίσεως συνέχισεν ἡ Ἑλλὰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων. Τὰ ἴδια αἴτια, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος προεκάλεσαν τὰς διεθνεῖς ἀναταραχὰς εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Μεσευρώπην, ὅπου ἀκόμη συνεχίζονται κατὰ τὸν πλέον δραματικὸν τρόπον, ὑψώθησαν ὡς ἐμπόδια καὶ διὰ τὴν δικαίαν ἐπίλυσιν τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν σκέψεις κακῶς ἐννοουμένης σκοπιμότητος ἐπεκράτησαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἠγνόησαν τὸ φυσικὸν δικαίωμα χιλιάδων ἀνθρώπων.

Παρὰ τὰς τεραστίας ὅμως δυσχερείας τὰς ὁποίας ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του παρουσιάζει τὸ Κυπριακόν, δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν μὲ ἱκανοποίησιν ὅτι τοῦτο ἐσημείωσε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀξιόλογον πρόοδον. Τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον μέχρι πρό τινος δὲν συνεζητεῖτο παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀπασχολεῖ ἤδη ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη τὸ ἐσυνειδητοποίησεν ὡς κρίσιμον διεθνὲς πρόβλημα καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν δικαίαν ἐπίλυσίν του. Οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ κάμπτουν τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐγωϊστικῶν ἀπόψεων καὶ τῶν εἰδικῶν συμφερόντων.

Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ διέλθῃ ἴσως ἀπὸ πολλὰς καὶ δυσκόλους φάσεις.

Ἡ πεῖρα ὅμως καὶ ἡ δοκιμασία τοῦ παρελθόντος ἔχουν καταστήσει τὴν πίστιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων ἰδεῶν ἄσβεστον καὶ ἀκλόνητον. Οὔτε ἡ σκληρότης, οὔτε ἡ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος πρόκειται νὰ τὴν κάμψουν. Οὔτε καὶ ἡ ἐναντίον της προσγενομένη ἀδικία πρόκειται νὰ τὴν παρασύρῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ μέτρου καὶ τῆς σωφροσύνης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐμεγαλούργησεν.

Ἐμμένουσα εἰς τὴν ἐκ τῆς φύ-

σεως τῶν πραγμάτων ἐπιβεβλημένην διεθνῆ αὐτῆς τοποθέτησιν, θὰ πορευθῇ καὶ κατὰ τὸ ἔτος εἰς τὸ ὁποῖον εἰσερχόμεθα τὸν ἀνηφορικόν της δρόμον βεβαία διὰ τὴν τελικὴν δικαίωσιν.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐδημιουργήθη εἰς τὴν χώραν μας ἀτμόσφαιρα ἐμπιστοσύνης διαπιστουμένη εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

Χάρις εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν ἡ Ἑλλὰς ἀντιμετώπισε καὶ τὴν Κυπριακὴν δοκιμασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρόσφατον διεθνῆ κρίσιν μὲ παραδειγματικὴν γαλήνην καὶ αὐτοπεποίθησιν.

Ἡ ἐπιτευχθεῖσα πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ σταθερότης ἐπέτρεψαν ἐπίσης εἰς τὸ Ἔθνος παρὰ τὴν κρισιμότητα τῶν προβλημάτων εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τομέα νὰ ἀναπτύξῃ τὴν δημιουργικήν του προσπάθειαν καὶ νὰ θέσῃ τὰς προϋποθέσεις ἑνὸς καλυτέρου μέλλοντος.

Ἐὰν πιστεύσωμεν, ὅπως ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν πειθαρχημένοι εἰς τὰ γενικώτερα συμφέροντα τοῦ Ἔθνους διατηρήσωμεν τὴν ἑνότητά μας, ἐὰν ἀντὶ νὰ δηλητηριάζωμεν τὴν ζωήν μας μεμψιμοιροῦντες, αἰσθανθῶμεν ἱκανοποίησιν καὶ αἰσιοδοξίαν δι' ὅ,τι κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐπετελέσαμεν, τότε πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ Ἔθνος θὰ συνεχίσῃ μὲ πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ αὔξουσαν ἀπόδοσιν τὴν πορείαν του, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην ἡγεσίαν τῶν Βασιλέων μας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς πλήρους ἐθνικῆς δικαιώσεως καὶ μὲ βαθεῖαν πίστιν εἰς τὴν προκοπὴν καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος, εὔχομαι εἰς ὅλους εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΝΙΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1957

«Ἔμπλεως ἐλπίδων διὰ τὸ ἀνατέλλον ἔτος 1957 ἀπευθύνω ἐγκαρδίους εὐχὰς πρὸς ὅλους τοὺς Ἀξιωματικούς, Ὑπαξιωματικούς, ὁπλίτας καὶ ὑπαλλήλους τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἔχοντες πλήρη συναίσθησιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ των καὶ μὴ φεισθέντες μόχθων καὶ κόπων ἐτήρησαν τὴν λαμπρὰν συνέχειαν τῶν ἐπαγγελματικῶν παραδόσεων τῶν Σωμάτων των.

Μὲ σύνεσιν, προθυμίαν καὶ καλωσύνην παρέσχον παντοῦ τὴν βοήθειάν των, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄτεγκτον καὶ ἥρεμον αὐστηρότητα εὑρέθησαν πάντοτε ἀντιμέτωποι ὅλων τῶν ἐχθρῶν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας.

Πιστεύω ὅτι καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος μετὰ τῆς αὐτῆς φιλοτίμου καὶ εὐγενοῦς ἁμίλλης θὰ θελήσουν νὰ ἐπιτελέσουν, ὡς πάντοτε, τὸ ὑψηλὸν πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐδραίωσε τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν καὶ τὴν μεγάλην ἀγάπην ποὺ ἀπολαμβάνουν παρὰ τῷ λαῷ.

Τὸ νέον ἔτος εὔχομαι ὅπως ἀποβῇ ἔτος ἐκπληρώσεως τῶν Ἐθνικῶν μας πόθων, ἔτος τάξεως καὶ ἡσυχίας καὶ ἀνασυγκροτήσεως, εὐημερίας καὶ εὐτυχίας διὰ τὸν τόπον μας».

Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΙΘ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (ΒΥΡΩΝΟΣ) —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

135. Θέσις τοῦ ΙΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικὴ κατάστασις στὴν περιφέρεια αὐτοῦ.

136. Γεγονότα κατὰ τὴν Κυριακὴ 3-12-1944, ἡμέραν τοῦ παράνομου συλλαλητηρίου.

137. Εἰσβολὴ στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ κατάληψις αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

***

135. Θέσις τοῦ ΙΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικὴ κατάστασις στὴν περιφέρειαν αὐτοῦ.

Τὸ ΙΘ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα περιλαμβάνει τὴν περιοχὴ τοῦ Συνοικισμοῦ Βύρωνος καὶ τῆς Συνοικίας Ἀναλήψεως. Ἤδη ἡ περιφέρεια αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ Δῆμο Βύρωνος. Τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα εἶναι ἐγκατεστημένο στὴν ὁδὸ Χρυσοστόμου Σμύρνης 6. Ἡ θέσις τοῦ οἰκήματος καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ οἴκημα ἀπὸ κατασκευῆς δὲν παρεῖχε δυνατότητες ἐνόπλου ἀντιστάσεως.

Στὸ Τμῆμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὰ ἀκραῖα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς κατοχῆς εἶχαν ἐξαπλωθῆ πολὺ οἱ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις τοῦ Ε.Α.Μ., Ε.Λ.Α.Σ., Ε.Π.Ο.Ν. καὶ Ο.Π.Λ.Α. Συχνὰ ἐγίνοντο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ο.Π.Λ.Α. ἀπαγωγὲς ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ Ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ καὶ δολοφονίες αὐτῶν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πλειστάκις ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβῃ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα Ἀθηνῶν γιὰ νὰ διασώσῃ τὰ θύματα τῶν κομμουνιστῶν, ἕνεκα δὲ τούτου ἐσημειώθησαν ἐπανειλημμένως συμπλοκὲς τῶν ἀστυνομικῶν μὲ θύματα καὶ κομμουνιστὰς καὶ ἀστυνομικοὺς ποὺ σκοτώθηκαν κατὰ τὶς συγκρούσεις αὐτές.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀποχώρηση τῶν Γερμανῶν, οἱ κομμουνισταὶ ἐγκατέστησαν στὴν περιφέρεια τοῦ ΙΘ' Τμήματος τὴν ἕδρα τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ἀφοῦ ἐξοντώσανε σχεδὸν ὅλους τοὺς ἐκεῖ ἐθνικόφρονες πολίτες, εἶχαν οὐσιαστικὰ ἐπικρατήσει καὶ ἐπέβαλαν τὶς θελήσεις των μὲ τὴν ἀπειλὴ βίας. Τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἐτήρη στάση ἀδιάφορο κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, γιὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ σύγκρουσις, ἠλπίζετο δὲ ὅτι ἡ κατάστασις θὰ ἐτακτοποιεῖτο μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως περὶ ἀφοπλισμοῦ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ.

136. Γεγονότα κατὰ τὴν Κυριακὴ 3-12-1944, ἡμέραν τοῦ παράνομου συλλαλητηρίου.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ 3-12-1944 τὸ ΙΘ' Τμῆμα διετάχθη καὶ διέθεσεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ὑποδιευθύνσεως, δύναμιν 15 ἀστυφυλάκων μὲ

τοὺς βαθμοφόρους των καὶ μὲ τὸν Ὑποδιοικητὴ ἡ ὁποία πῆγε στὴν περιφέρεια Ζαππείου γιὰ νὰ λάβῃ μέτρα παρεμποδίσεως τοῦ παράνομου συλλαλητηρίου τῶν κομμουνιστῶν.

Ἔτσι στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα παρέμειναν ὁ Διοικητὴς αὐτοῦ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Ἀναστάσιος Κωνσταντινόπουλος μὲ ἐλάχιστους ἀστυφύλακες. Ἡ δύναμις ποὺ διετέθη στὸ Ζάππειο ἐπανῆλθε στὸ Τμῆμα τὴν 19ην ὥραν τὴν ἰδίας ἡμέρας.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κομμουνισταὶ ἔκοψαν κατὰ τὶς μεσημβρινὲς ὥρες τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια καὶ ἀπὸ τότε τὸ Τμῆμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὶς Προϊστάμενες Ὑπηρεσίες. Συγχρόνως τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα ἐπολιορκήθη καὶ ἐτοποθετήθησαν σκοποὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. σὲ διάφορα σημεῖα, κτίρια καὶ παρόδους γύρω ἀπὸ αὐτό.

Κατὰ τὴ διάρκεια ὅμως τῆς 3-12-1944 καὶ καθ' ὅλη τὴ νύκτα τὸ Τμῆμα δὲν ὑπέστη ἐπίθεση οὔτε καμμιὰ ἄλλη ὄχληση, ἐκτὸς τῆς διακοπῆς τῆς τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς πολιορκίας.

137. Εἰσβολὴ στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ κατάληψις αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Τὰ ξημερώματα τῆς 4-12-1944 καὶ περὶ ὥραν 5.25΄ δύναμις 100 περίπου πλήρως ἐξωπλισμένων ἐλασιτῶν αἰφνιδιαστικῶς εἰσέβαλε στὸ Τμῆμα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ Κωνσταντινίδη Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἦτο προσκείμενος σ' αὐτοὺς καὶ ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα ἡ ὁποία ἔμενε κλειστὴ καὶ ἐφρουρεῖτο.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν παρουσιάσθηκαν ἀμέσως στὸ Διοικητὴ καὶ ἀξίωσαν τὴν ἄμεσο παράδοση τοῦ ὁπλισμοῦ. Ὁ Διοικητὴς θέλησε νὰ τοὺς παραπλανήσῃ πλὴν ἀντιληφθέντες τὶς προθέσεις του καὶ καθοδηγούμενοι ἀπὸ μερικοὺς ἀστυνομικοὺς προσκείμενους πρὸς αὐτούς, ἔσπευσαν καὶ παρέλαβον τὰ 17 ὅπλα (ἰταλικὲς ἀραβίδες) τοῦ Τμήματος, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας. Ἀκολούθως παρεβίασαν τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ ἀφῆρεσαν ἕνα κιβώτιο μὲ φυσίγγια καὶ τρία περίστροφα.

Κατόπιν, ἀπὸ σημείωμα ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια καὶ ποὺ ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι ἐκάλεσαν ὀνομαστικῶς τούς: 1) Διοικητὴ Ἀστυνόμο Α΄ κ. Ἀναστάσιο Κωνσταντινόπουλο, 2) Ὑποδιοικητὴ Ἀστυνόμο Β΄ κ. Ἐμμανουὴλ Ἰωάννη, 3) Ὑπαστυνόμο Β΄ κ. Δημητριάδη Ἀστέρη, 4) Ἀνθυπαστυνόμο κ. Τσάλτα Γεώργιο καὶ 5) Ἀστυφύλακες Μπεκάκο Εὐάγγελο, Κυριακάκο Πέτρο, καὶ Ἀλευρᾶ Ἰωάννη, τοὺς ὁποίους ἀφώπλισαν ἀφαιρέσαντες τὰ περίστροφά των καὶ τοὺς ἔθεσαν ὑπὸ κράτησιν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ, τοποθετήσαντες στὴν εἴσοδο σκοπὸ ἐλασίτη ἔνοπλο. Ἐπίσης ἀνεζήτησαν καὶ τὸν Ὑπαστυνόμο Α΄ κ. Πέτρο Μαρκάκο, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε παραμείνει τὴν νύκτα τῆς 3-12-1944 στὸ Ι΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καθὼς καὶ τὸν Ὑπαστυνόμο Β΄ κ. Σκούρα Παντελῆ, ποὺ διετέλει σὲ ἀναρρωτικὴ ἄδεια.

Μετὰ τὴ σύλληψη τοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρω ἐθνικοφρόνων Ἀξιωματικῶν, ὥρισαν Διοικητὴ τοῦ Τμήματος τὸν ὁμόφρονά τους Ὑπαστυνόμο Β΄ Κωνσταντινίδη Ἰωάννη καὶ Ὑποδιοικητὴ τὸν Ὑπαστυνόμο Β΄ Λιάσκα Χριστόφορο.

Στὶς 12.45΄ κατόπιν διαταγῆς τοῦ νέου κομμουνιστοῦ διοικητοῦ τοῦ Τμήματος, οἱ ὑπὸ κράτησιν ἀστυνομικοὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι. Οὗτοι ἀπεφάσισαν νὰ διαφύγουν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καταλλήλως καὶ ἐπέτυχαν ὅλοι τοῦτο. Ὁ Διοικητὴς μάλιστα ἀποχωρῶν ἐξουσιοδότησε τὸν ἔμπιστό του Ἀρχιφύλακα ΙΘ. 6 Τσούνη Βασίλειο, ὅπως πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἐθνικόφρονες ἀστυφύλακες νὰ διαφύγουν καὶ νὰ παρουσιασθοῦν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση.

Ἔτσι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐθνικόφρονες ὑπάλληλοι τοῦ ΙΘ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος διέφυγαν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ ἐχρησιμοποιήθηκαν ἀπὸ αὐτὴ κατὰ τὶς ἐπιχειρήσεις γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση ἐξ Ἀθηνῶν τῶν κομμουνιστῶν.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν Ἀστυν. Δ)νσεως Ἀθηνῶν)

ΒΙΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς κ. **ΙΩΑΝ. Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΟΥ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Ι. Ποινικοὶ κανόνες καὶ ἀνθρωπίνη ζωή.

1. Πρωτοπορία τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου ἐν τῇ βιοκοινωνικῇ ἐρεύνῃ. Πρωτοπόρος ἐν τῷ ὅλῳ δικαίῳ ἡ Ποινικὴ Ἐπιστήμη ἤρξατο ἐρευνῶσα τὸ φαινόμενον τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῆς ἐναντίον ταύτης πάλης ἤδη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος οὐχὶ πλέον μόνον ὑπὸ τὸ στενὸν ἐννοιολογικὸν δογματικὸν νομικὸν πρῖσμα ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ «σὰν κάτι ζωντανόν κάτι τὸ πολὺ ἀνθρώπινον κάτι τὸ πολὺ κοινωνικόν», ἤτοι ὑπὸ τὴν σκοπιὰν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς ζωῆς.

2. Αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος καὶ βιοκοινωνικαὶ ποινικαὶ ἔρευναι. Τοῦτο δὲ βεβαίως, ἐπειδὴ ἡ ποινικὴ αὕτη ἐπιστήμη ἐπιέσθη ὑπὸ τῆς σημειωθείσης κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ 19ου αἰῶνος γενικῆς καὶ συνεχοῦς αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, εἰδικῶς δὲ καὶ τῆς ὑποτροπῆς. Κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν δὲ φράσιν τοῦ Γαβριὴλ de Tarde, ἡ ἐγκληματικότης κυριολεκτικῶς «ἐπαγγελματοποιήθη» («Ἠλία Γάφου. Ποινικὸν Δίκαιον Θεσσαλονίκη 1948» σ. 35). Διότι ὁ συνταρακτικὸς οὗτος αἰὼν τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ ὑλισμοῦ, ἅτινα ἐπεζήτησε νὰ θεμελιώσῃ ὁ δῆθεν ἄνθρωπος τῆς ἐλευθέρας σκέψεως, μὲ τὴν θλιβερὰν πορείαν του ἐπὶ τῆς γῆς, διέσπειρε δηλητήριον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καὶ ἐκλόνισε ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκραγῇ ἓν παγκόσμιον κῦμα ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς, ἵνα συγκινηθῇ ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ θλιβερὸν τοῦτο φαινόμενον τῆς ἐπικινδύνως ἐνταθείσης ἐγκληματικότητος καὶ ρίψῃ ἐπὶ τέλους βλέμμα ἐρεύνης τόσον ἐπὶ τῶν ἀνθρωπολογικῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν αἰτίων τῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νὰ διαπιστώσῃ τότε διὰ πρώτην φορὰν πλήρης ἐκπλήξεως, ὅτι ἐχρεωκόπησαν τὰ ἀγνοοῦντα τὴν πραγματικότητα καὶ ἰσχύοντα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατασταλτικὰ ποινικὰ συστήματα, ἅτινα ἀπήχουν ἁπλᾶς ἰδεαλιστικὰς θεωρητικὰς λογικὰς κατασκευὰς τῆς παλαιᾶς κλασσικῆς σχολῆς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Καὶ νὰ διαπιστώσῃ τότε διὰ πρώτην φοράν, πόσον μέγα μυστήριον καὶ ἰδιορρυθμίαν περικλείει ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πίπτουσι μέχρι τοῦ ἠθικοῦ θανάτου, δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων, «οἱ ὁποῖοι πέφτουν στὸν βοῦρκο καὶ στὴν σαπίλα». Καθ' ὅσον τὸ τοιοῦτον φρικωδῶς φοβερὸν παθολογικὸν φαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἤτοι ἡ ἐγκληματικότης, προδίδουσα ἐν πολλοῖς τὸ μόλυσμα τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας ἐντὸς τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ἐδημιούργησε εὔλογον ἀνησυχίαν εἰς κύκλους ἐπιλέκτων ἐντὸς τῆς ἐπιστημονικῆς οἰκογενείας τοῦ 19ου αἰῶνος. Διότι οὗτοι ἔμφοβοι ἔβλεπον ὅτι οἱ συνάνθρωποί των ἐκλυδωνίζοντο ἐντὸς ρεύματος ἀνατροπῆς καθιερωμένων πολιτιστικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν, ὡς ἰδίως τῆς Θρησκευτικῆς πίστεως (ἐφ' ὅσον ὁ στοχασμὸς περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ γενικῶς περὶ ὑπάρξεως οἱασδήποτε ὑπερτάτης δυνάμεως ὡς αἰτίας τῆς δημιουργίας καὶ ὑπάρξεως τοῦ κόσμου ἐχαρακτηρίζετο ὡς μῦθος ἀπηρχαιωμένος καὶ τετριμμένος, «σὰν ἕνα λησμονημένο παραμῦθι», ὡς μία ματαία ἐφεύρεσις τοῦ ἀνισχύρου γένους τῶν ἀνθρώπων), ἢ τῆς ἀξίας τῆς ἠθικῆς, (ἐφ' ὅσον ἡ ἐλευθερία τῆς βουλή-

σεως ἐχαρακτηρίζετο ὡς φιλοσοφικὴ χίμαιρα καὶ αὐταπάτη (ἴδε καὶ «Enr Ferri La teoria del imputabilità e la megazione del libero arbitrio 1878»). Ὁ ἄνθρωπος ἐχαρακτηρίζετο ὡς ἁπλῆ τυχαία χημικὴ σύνθεσις κυττάρων, ἀποτελῶν εἶδος παιγνίου τῶν φυσικῶν νόμων. Αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως ἐχαρακτηρίζοντο ὡς καθαρὰ μωρία, ὁ δὲ ἐγκληματίας ὡς ἁπλοῦν θῦμα τῆς κακῆ τῇ μοίρᾳ δυσμενοῦς συνθέσεως τοῦ ἐγκεφάλου του, ὁ ὁποῖος «ἐγκέφαλος ἐκκρίνει τὴν σκέψιν, ὡς τὰ νεφρὰ ἐκκρίνουσι τὸ οὖρος». Καὶ τέλος ἡ ἠθικὴ ἐχαρακτηρίζετο ὡς ἐφεύρεσις καὶ ἀπάτη τοῦ κλήρου, δημιουργοῦσα νευρώσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ ὁποῖος κλῆρος ἐπιζητεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν κληροκρατίαν, ἐκμεταλλευόμενος τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διακατέχεται ἡ ἀνθρωπότης κ.ο.κ.

3. Φυσιοκρατία καὶ βιοκοινωνικαὶ ποινικαὶ ἔρευναι. Κατὰ τὴν τοιαύτην δ' ἐξέλιξιν διαπιστοῦμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη, ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς πρὸς διερεύνησιν τῶν συντελεστῶν τῆς ἐγκληματικότητος, ἐπηρεάσθη τὰ μάλα ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν 19ον αἰῶνα σημειωθεισῶν ἁλματωδῶν καὶ καταπλησσουσῶν π ρ ο ό δ ω ν καὶ κ α τ α κ τ ή σ ε ω ν τ ῶ ν φ υ σ ι κ ῶ ν ἐ π ι σ τ η μ ῶ ν. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν δὲ ταύτην ἐπεχείρησεν ἡ ἐπιστημονικὴ σπουδὴ τῆς αἰτιολογίας τῆς ἐγκληματικότητος ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐφαρμόσῃ ἐν προκειμένῳ θετικὰς μεθόδους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τὴν περίφημον «metodo positivo nella scienza del diritto penale», κλονίσασα τὸ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰσχῦον μονοπώλιον τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφικῆς καὶ δογματικῆς μεθόδου ἐρεύνης τῆς ἐννοίας τῆς ἐγκληματικότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συναγάγῃ μ η χ α ν ο κ ρ α τ ι κ ὰ σ υ μ π ε ρ ά σ μ α τ α περὶ τῆς γενέσεως τῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα ἔφερον εἰς τὸν νοῦν τὸν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν κυριαρχοῦντα «νόμον τῆς φυσικῆς αἰτιοκρατίας». Ἡ ὁδηγὸς σκέψις ἦτο ἡ ρεαλιστικὴ καὶ θετικὴ βιολογικὴ ἀντίληψις τοῦ ἐγκληματικοῦ συμβάντος ὡς αἰτιωδῶς διερευνωμένου ἀποτελέσματος καὶ ἡ ἐγκατάλειψις πάσης μεταφυσικῆς ἑρμηνείας τούτου. Εἶναι ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ φιλοσοφία τοῦ ἰδεαλισμοῦ ἔτεινε πρὸς τὴν δύσιν αὐτῆς, παραχωροῦσα τὴν θέσιν αὐτῆς εἰς τὴν ἀναδυθεῖσαν «θετικὴν φιλοσοφίαν». Καὶ ἡ συντριπτικὴ ἐπικράτησις τῆς ὁποίας ἤγαγε τελικῶς εἰς τὴν ροπὴν τῆς ἐπιστήμης πρὸς ἔρευναν τῆς αἰτίας πάντων τῶν φαινομένων, ἄρα καὶ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἐπομένως καὶ τῶν ἐγκληματικῶν.

II. Βιοκοινωνικὴ Ποινικὴ Ἐπιστήμη (Ἐγκληματολογία) καὶ Ἀνθρωπίνη Ζωή.

1. Ἐμφάνισις τῆς Ἐγκληματολογίας περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος. Καὶ τοιουτοτρόπως περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος 19ου αἰῶνος ἐξεπήδησεν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης ἡ νέα ἐπιστημονικὴ ἱεραρχία τῆς γενικῆς «Ἐγκληματολογίας», τῆς τοσοῦτον ἀνθρωπίνης καὶ τοσοῦτον κοινωνικῆς ταύτης ἐπιστήμης. Διὰ τῆς ὁποίας, νέας ἐπιστήμης, ἐπεζητήθη ὅπως συστηματοποιηθῇ ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ, ὑπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ρεύματος τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ ὑλισμοῦ τοῦ 19ου αἰῶνος, καταπνίξαντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κύματος τῆς ἐγκληματικότητος.

2. Ἐγκληματολογία καὶ Βιοκοινωνικὴ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου. Διότι, καθ' ἡμᾶς κριτάς, ἐρευνῶντας τὸ θέμα ἀπὸ τῆς ἤδη ἐκτεθείσης ὑφ' ἡμῶν ἐν ὄψει τοῦ ὅλου δικαίου ἐναντι τοῦ βιοκοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος προοπτικῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οὐσιαστικῆς, ἡ Ἐ π ι σ τ ή μ η τ ῆ ς Ἐ γ κ λ η μ α τ ο λ ο γ ί α ς δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν ἄλλο τι ἢ ἡ ἀντίστοιχος πρὸς τὸν κλάδον τῆς Νομικῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης «Β ι ο λ ο γ ι κ ὴ κ α ὶ Κ ο ι ν ω ν ι κ ὴ (Β ι ο κ ο ι ν ω ν ι κ ὴ) Π ο ι ν ι κ ὴ Ἐ π ι σ τ ή μ η». Ἡ ὁποία δέον νὰ ἐρευνᾷ ὅσα καὶ τὸ οὐσιαστικὸν ποινικὸν δίκαιον, ὅσα καὶ ἡ τυπικὴ ποινικὴ δικονομία, ὅσα καὶ τὸ σωφρονιστικὸν δίκαιον, ἀλλ' οὐχὶ πλέον ὡς νομικὰ φαινόμενα, οὐχὶ πλέον ὡς νομικὰ γεγονότα, ἀλλὰ ὡς «ἀνθρώπινα κομμάτια ἀπὸ τὴν ζωήν μας μέσα στὴν κοινωνία».

3. Βασικὰ προβλήματα τῆς ἐπιστήμης τῆς Ἐγκληματολογίας. Ἐξετάζει δὲ μεταξὺ ἄλλων ἡ Ἐγκληματολογία τὰ ὑψίστης σημασίας δύο βασικὰ προβλήματα, ἤτοι ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν αἰτιολογίαν ἢ γενετικὴν τῆς ἐγκληματικότητος (ἀνθρωπολογικήν, ψυχολογικὴν καὶ κοινωνικὴν) καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης τὸν ἀνθρώπινον ἀγῶνα ἐναντίον ταύτης, ἤτοι τὸν ἀντιεγκληματικὸν ἀγῶνα.

4. Τὸ πρόβλημα τῆς αἰτιολογίας ἢ τῆς γενετικῆς τῆς ἐγκληματικότητος. Τὸ πρόβλημα τῆς αἰτιολογίας τῆς ἐγκληματικότητος ἔφερεν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα, ἐὰν θὰ ἔχῃ ἰσχὺν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαγωγῆς τὸ «δόγμα τῆς αἰτιοκρατίας» (θεωρία, καθ' ἣν ἡ βούλησις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἐλευθέρα, ἀλλὰ καθορίζεται ὑπὸ διαφόρων αἰτίων ἐσωγενῶν (θεωρία «ἐμφύτου»), ἐξωγενῶν (θεωρία «ἐπικτήτου ἢ ἐμπειρίας») ἢ ἀμφοτέρων τούτων (συγκλίνουσα θεωρία), τὰ ὁποῖα κατευθύνουσιν ἀναγκαστικῶς ἁπάσας τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις) ἢ τὸ «δόγμα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως» (θεωρία, καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπίνη βούλησις εἶναι ἀνεξάρτητος, δίδουσα εἰς τὸ ἐγὼ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκλέγῃ τὸ πρακτέον, ἀκολουθοῦν τὴν ἐσωτερικὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, χωρὶς νὰ ᾖ δοῦλον τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν πιέσεων) ἢ τὸ «δόγμα τῆς περιωρισμένης ἐλευθερίας» (θεωρία εἰσάγουσα μεῖξιν τινα ἐλευθερίας καὶ ἀνάγκης). Ἡ ἀπάντησις δ' εἰς τὸ τεθὲν τοῦτο ζήτημα ἐθεωρήθη ὡς βασικὴ διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἠθικῆς καὶ ἑπομένως καὶ ποινικῆς εὐθύνης τῶν ἐγκληματιῶν διὰ τὰ ἐγκλήματά των.

Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως τὸ πρόβλημα τῆς αἰτιολογίας ἔφερεν ἐπὶ τάπητος α) τὸ ζήτημα τῆς ἐξετάσεως τῶν ποικίλων ἐσωγενῶν (ὑποκειμενικῶν, ἐσωτερικῶν) ἢ ἐξωγενῶν (ἀντικειμενικῶν, ἐξωτερικῶν) αἰτίων τῆς ἐγκληματικότητος, αἰτίων ἀτομικῶν (παράγων προσωπικότητος) ἢ γενικῶν (παράγων περιβάλλοντος), β) τὸ ζήτημα τῆς ἀντιστοίχου πενταμεροῦς αἰτιοκρατικῆς χαρακτηρολογικῆς διακρίσεως τῶν ἐγκληματιῶν (ἐγκληματίαι ἀποκλειστικῶς ἢ κυρίως λόγῳ προδιαθέσεως, ἐγκληματίαι ἀποκλειστικῶς ἢ κυρίως λόγῳ περιβάλλοντος, ἐγκληματίαι ἐξ ἴσου ἐκ προδιαθέσεως καὶ ἐκ περιβάλλοντος), γ) τὸ ζήτημα, ἐὰν συμβάλῃ εἰς τὸ ἔγκλημα περισσότερον ἡ προσωπικότης ἢ τὸ περιβάλλον.

Τὸ δὲ ζήτημα τῆς αἰτιολογίας τῆς ἐγκληματικότητος ἐθεωρήθη τοσοῦτον σοβαρόν, ὥστε ἔνιοι τῶν ἐπιστημόνων, καθ' ἡμᾶς στενῶς, περιώρισαν καὶ συνεταύτισαν τὴν Ἐπιστήμην τῆς Ἐγκληματολογίας μόνον πρὸς τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐγκληματικότητος, ἤτοι πρὸς τὴν γενετικὴν ταύτης, παραγνωρίζοντες λ.χ. τὴν ἑτέραν βασικὴν πλευρὰν ἤτοι τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος.

5. Τὸ πρόβλημα τοῦ ἀντιεγκληματικοῦ ἀγῶνος. Ἐκ τοῦ ἀγῶνος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος ἐξεπήδησαν δύο ἐπιστημονικαὶ ἱεραρχίαι, καὶ δὴ ἀφ' ἑνὸς ἡ «Ἀντιεγκληματικὴ Ὑγιεινή», ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς διαφόρους ρίζας τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ «Σωφρονιστική».

6. Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀντιεγκληματικῆς Ὑγιεινῆς. Ἡ Ἀντιεγκληματικὴ Ὑγιεινὴ δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ἀκολούθους τρεῖς κατευθύνσεις, ἤτοι: α) τὴν προληπτικὴν καταπολέμησιν τῶν ἐν τῷ κοινωνικῷ περιβάλλοντι ριζῶν τῆς ἐγκληματικότητος (Ἀντιεγκληματικὴ Κοινωνικὴ Ὑγιεινή), β) τὴν προληπτικὴν καταπολέμησιν τῶν ἐν τῷ φυσικῷ περιβάλλοντι ριζῶν τῆς ἐγκληματικότητος (Ἀντιεγκληματικὴ Ὑγιεινὴ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος) καὶ τέλος γ) τὴν προληπτικὴν καταπολέμησιν τῶν ἀνθρωπολογικῶν ριζῶν τῆς ἐγκληματικότητος (Ἀντιεγκληματικὴ Εὐγονική).

7. Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀντιεγκληματικῆς Κοινωνικῆς Ὑγιεινῆς. Τὴν

σημασίαν τοῦ προβλήματος μέτρων γενικῶν πρὸς καταπολέμησιν τῶν κοινωνικῶν ριζῶν τῆς ἐγκληματικότητος ὑπέδειξεν πρῶτος ὁ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς 'Ιταλικῆς 'Ανθρωπολογικῆς Ποινικῆς Σχολῆς Enrico Ferri δι' εἰδικῆς διατριβῆς δημοσιευθείσης τῷ 1880 (Arch. psichiat. σ. 67 καὶ 214), ὁμιλήσας περὶ μέσων ὑποκαθιστώντων τὰς ποινάς, ἤτοι περὶ «ὑποκαταστάτων τῆς ποινῆς» (sostitutivi penali). Κατὰ τὸν Ferri ἡ πρότασις αὐτοῦ περὶ ὑποκαταστάντων τῆς ποινῆς σημαίνει ἐν συνόψει ὅτι θὰ ἔδει ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ποικίλων νομοθετικῶν διατάξεων (πολιτικῶν, οἰκονομικῶν, ἀστικῶν, διοικητικῶν καὶ ποινικῶν) ἀπὸ τῶν βασικωτέρων κοινωνικῶν θεσμῶν μέχρι τῶν λεπτοτέρων ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς νὰ προσδοθῇ εἰς τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν τοιοῦτος προσανατολισμός, ὥστε ἡ ἀνθρωπίνη δραστηριότης, ἀντὶ νὰ περιάγηται εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἠθικῆς ἐξολισθήσεως, νὰ ὁδηγῆται διαρκῶς οἱονεὶ κατ' ἔμμεσον τρόπον εἰς μὴ ἐγκληματικὰς ὁδούς. "Αλλαις λέξεσιν θὰ ἔδει διὰ τοῦ νέου τούτου προσανατολισμοῦ «νὰ δοθῇ ἐλευθέρα ἀνάπτυξις εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ ἀνάγκας τοῦ ἀτόμου, ὥστε νὰ θίγωνται ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον αἱ φυσικαὶ τάσεις του, διὰ νὰ ἐκτοπισθοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον οἱ πειρασμοὶ καὶ αἱ εὐκαιρίαι τοῦ ἐγκλήματος» ("Ορα καὶ «Enrico Ferri. Κοινωνιολογία τοῦ ἐγλήματος. Μετάφρασις Βασ. Ν. Δουρδούμα. 'Αθῆναι» σ. 308 ἐπ.).

8. Τὸ πρόβλημα τῆς 'Αντιεγκληματικῆς 'Υγιεινῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Τὸ θέμα τοῦτο φέρει εἰς τὸ προσκήνιον τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν διαφόρων πολυμόρφων ἐγκληματογόνων ἐπιδράσεων τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους, τοῦ κλίματος, τῆς γεωγραφικῆς θέσεως, τοῦ καιροῦ, τῶν ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου. Οὕτω λ.χ. γίνεται λόγος περὶ «ἐτησίων βιολογικῶν κύκλων τῆς ζωῆς», μεταξὺ ὧν καταλέγεται ἐπὶ παραδείγματι ἡ «κρίσις τοῦ ἔαρος» (ἀνοιξιάτικη κρίση «Μ. Στριγγάρης Ψυχιατροδικαστική, 'Αθῆναι 1947» σ. 57), καθ' ἣν «περνοῦν οἱ ἄνθρωποι κρίσιμη ψυχοβιολογικὴ περίοδο, ποὺ συμβαίνει ἄσχετα ἀπὸ τὰς διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας». Εἰς ἣν θὰ ἠδύνατό τις νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν «κρίσιν τοῦ φθινοπώρου», τὸ ὁποῖον φθινόπωρον ἐνέπνευσε πολλοὺς καλλιτέχνας τοῦ λόγου, τῆς σμίλης καὶ τοῦ χρωστῆρος καὶ τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὴν ψυχολογίαν τῆς φθινούσης ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Πρόκειται περὶ θεμάτων ἑρμηνευόντων τὴν παρατηρουμένην ἐποχιακὴν κατανομὴν τῆς ἐγκληματικότητος ἢ ἑτέραν συναφῶν φαινομένων. 'Επίσης ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἔρχεται εἰς τὸ προσκήνιον τὸ θέμα μιᾶς βιοκλιματικῆς χαρακτηρολογικῆς κατατάξεως τῶν ἐγκληματιῶν, τοῦθ' ὅπερ ἑρμηνεύει τὴν παρατηρουμένην ποσοτικὴν καὶ ποιοτικὴν διαφορὰν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν βορείων ψυχρῶν καὶ τῶν νοτίων θερμῶν κλιμάτων. 'Ομοίως ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἔρχεται ἐπὶ τάπητος τὸ θέμα μιᾶς γεωγραφικῆς χαρακτηρολογικῆς κατατάξεως τῶν ἐγκληματιῶν, τοῦθ' ὅπερ ἑρμηνεύει τὴν παρατηρουμένην διαφορὰν τῆς ἐγκληματικότητος μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν ὀρεινῶν καὶ τῶν πεδινῶν περιοχῶν ἢ μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν μεσογειακῶν ἢ τῶν παραθαλασσίων γεωγραφικῶν περιοχῶν. 'Επίσης ὑπὸ ἀνάλογον ἔννοιαν τίθεται εἰς τὸ προσκήνιον τὸ θέμα τῶν καιρικῶν ἐρεθισμῶν, οἵτινες ἐπηρεάζουσι τὰ βαθύτερα ψυχοβιολογικὰ στρώματα τῆς ἔσω ἐκκρίσεως καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος. Σχετικῶς ὁ Μ. Στριγγάρης (αὐτόθι σ. 57) ἀναφέρει ὅτι «οἱ δικασταὶ στὴν 'Ιταλία, ὅταν δίκαζαν βιαιοπραγίες, γενετήσιες παρεκτροπές, ἐγκλήματα ζηλοτυπίας ἢ συγκινητικῆς ἀκρατείας, ἀπρομελέτητα τραύματα καὶ ἀναιρέσεις, ἔκριναν ὡς σημαντικὰ ἐλαφρυντικὰ ἢ καὶ ὡς ἀπαλλακτικὰ ἀκόμα στοιχεῖα ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ἂν τὴ στιγμή, ποὺ ἔκανε τὸ ἔγκλημα, ἐπικρατοῦσε βαρὺς καὶ ἀποπνικτικὸς νοτιοδυτικὸς καιρὸς (σιρόκος)». Γενικῶς τὰ ἄτομα ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῶν καιρικῶν μεταπτώσεων, ἕκαστος ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ φύλον του. 'Ομοίως ὑπὸ παρεμφερῆ ἔννοιαν τίθεται ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς ἐρεύνης τῆς

ἐπιδράσεως ἐπὶ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ ἀτόμου τῶν ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου, ὡς τῆς νυκτός, ἥτις, προσωποποιηθεῖσα καὶ θεοποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἤδη δ' ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου, συνδέεται πρὸς διαφόρους ἀγαθὰς καὶ εὐαρέστους ἢ κακὰς καὶ δυσαρέστους ἐπιδράσεις (ἐντεῦθεν ἐξηγοῦνται τὰ ἐπίθετα τῆς νυκτὸς «εὐφρόνη, ἀσπασία, τρίλλιστος, λησιμέριμνος, ὑπνοδότειρα, ἱερὰ ἀμβροσίη» ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἢ ἀπὸ τῆς ἄλλης «ὀλοή, ἐρεβεννή, μέλαινα, μελανόπτερος, μαλανόκολπος, σῆμα θνητοῖς»). (Σχετικῶς «Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου. Νύξ. Ἐγκλημ. Λεξ. Κ. Ἐλευθερουδάκη. Τόμος 9. Ἀθῆναι. 1930» σ. 900). Τοῦθ' ὅπερ ἑρμηνεύει, τοὐλάχιστον ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως, ὡρισμένας διαφορὰς ἐνίων ἐγκληματικῶν πράξεων ἐν ὄψει τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

9. Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀντιεγκληματικῆς Ὑγιεινῆς. Πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τῆς βιολογίας, καὶ ἰδίᾳ τῶν νόμων τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς ἐπιλογῆς, χάριν τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους καὶ ἐν ὄψει τοῦ ἀποκλεισμοῦ γεννήσεως ἐκπεφυλισμένης ἐπιγονῆς, ἄρα ἐπιγονῆς ρεπούσης πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα. Παραπέμπομεν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἰς τὴν διαπίστωσιν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ὅτι ἡ ἐγκληματικότης συνήθως βλαστάνει ἐκ τῆς σωματικῆς τῆς ψυχικῆς ἐκφυλίσεως, δεδομένου ὅτι ἐκεῖνοι, ὧν ἡ ψυχοσωματικὴ συγκρότησις δὲν εἶναι ἀρτία, ἀφ' ἑνὸς ἀντιτάσσουσα μικροτέραν ἀντίστασιν καὶ ὑποκύπτουσιν εὐχερέστερον εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ ἐγκλήματος, ἀφ' ἑτέρου δ' ἔχουσιν ἧσσονα ἐφόδια διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἰδίως τὸν σύγχρονον οἰκονομικόν. (ὅρα καὶ «Κωνσταντίνου Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α' Ἀθῆναι, 1947» σ. 4 καὶ 237 ἑπ.). Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης θὰ ἔδει νὰ τονίσωμεν τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν τῶν εἰς γάμον συνερχομένων, ὅπως ὦσι σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ἄρτιοι ἀπὸ συμφώνου καὶ πρὸς τὴν ὑπόδειξιν τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὀνειρευομένου μίαν ἰδανικὴν πολιτείαν, ὅπως «τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταις συγγίγνεσθαι ὡς συχνάκις» καὶ ὅπως ἡ τεκνοποίησις τελῆται «ἐν ἀκμῇ σώματός τε καὶ φρονήσεως». Βασικὰ τὰ συγγράμματα τοῦ διασήμου ἄγγλου ἀνθρωπολόγου Sir Francis Galton («Inquiries into Human Faculty 1883»,«Hereditary Genius 1885 καὶ 1892»,«Natural Inheritance 1889».

10. Τὸ πρόβλημα τῆς Σωφρονιστικῆς. Ἡ Σωφρονιστικὴ ἐπιζητεῖ ἕνα οὐράνιον προορισμόν, ἤτοι νὰ διασώσῃ τὸν ἐγκληματήσαντα συνάνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ θανάτου καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἠθικὴν ὑγείαν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ πολυτιμωτέρα. Τοιουτοτρόπως αὕτη διανοίγει καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐγκληματήσαντος τὴν θύραν τοῦ παραδείσου, διότι τὴν λύπην τῆς φυλακῆς διαδέχεται ἡ χαρὰ τῆς ἀνακουφίσεως καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐκ τοῦ ἀποπνιγμοῦ ἐκ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, ἡ εἰρήνη ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἠθικῆς ἀναστάσεως.

Ἂς ἀναμνησθῶμεν μετ' εὐλαβείας τὴν ἱερὰν ἐκείνην διήγησιν τοῦ Εὐαγγελίου περὶ τοῦ λῃστοῦ, ὁ ὁποῖος συνεσταυρώθη μετὰ τοῦ Κυρίου.

«Οὐδὲ φοβῇ σὺν τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως, ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν, ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ, Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. κγ' 40—43).

Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ εἰλικρινῶς καὶ ἐκ βάθους καρδίας μετανοήσας λῃστὴς κατέστη ὁ πρῶτος ἀνερώπινος κάτοικος τοῦ παραδείσου. Ὡς λέει ὁ Francois Mauriac (Βραδεῖον Νόμπελ 1952. «Ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ». Μετάφρ. Τάκη Μπάρλα. Ἀθῆναι. σελ. 177) «Μιὰ μόνη κίνηση καθαρῆς ἀγάπης, κι' ὁλόκληρη μιὰ ἐγκληματικὴ ζωὴ ἔχει ἐκμηδενισθῆ. Καλὲ λῃστή, ἄγιε ἐργάτη τῆς τελευταίας ὥρας, κάμε μας τρελλοὺς ἀπὸ ἐλπίδα».

11. Τὸ πρόβλημα τῆς Ποινικῆς Κοινωνικῆς Προνοίας. Τέλος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀντιεγκληματικοῦ ἀγῶνος δυνάμεθα, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, νὰ διαμορ-

φώσωμεν ἐνδεχομένως ὡσαύτως καὶ ἑτέραν ἐπιστημονικὴν ἱεραρχίαν ἐντὸς πάντοτε τῆς αὐτῆς σφαίρας τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης, τ.ἔ. ἱεραρχίαν «Ποινικῆς Κοινωνικῆς Προνοίας». Αὕτη θὰ ἀπεσκόπει ἔνθεν μὲν εἰς τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν καταδίκων (λ.χ. μέριμνα ὑπὲρ τῶν στερηθεισῶν προστάτου οἰκογενειῶν τῶν ἐγκλείστων ἐν ταῖς φυλακαῖς καταδίκων, μέριμνα ὑπὲρ τῶν ἐν καταστάσει ἐγκυμοσύνης καταδίκων αἵτινες τυχὸν εἶναι ἔγκλειστοι ἐν ταῖς γυναικείαις φυλακαῖς κλπ.) (εἶδος «Σωφρονιστικῆς Κοινωνικῆς Προνοίας»), ἔνθεν δ' εἰς τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν ἐγκλημάτων. Πλευρὰ δυστυχῶς, τὴν ὁποίαν δὲν ἐθεράπευσεν ἀρκούντως μέχρι σήμερον ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία. Καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὀρθῶς ἀπέδωκεν ἐξέχουσαν σημασίαν ἡ Ἰταλικὴ Ἀνθρωπολογικὴ Θετικὴ Σχολὴ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Σχετικῶς ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Σχολῆς τούτων περὶ Κοινωνιολογίας τοῦ Ἐγκλήματος (μεταφρασθέντα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Βασ. Ν. Δουρδούμα, σ. 627 ἑπ.) τὰ ἀκόλουθα: Μία θεμελιώδης ἀρχὴ ἑνὸς θετικοῦ συστήματος κοινωνικῆς ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐγκλήματος εἶναι καὶ ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἀδικιῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν τὰ θύματα τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην θὰ ἔδει οὐχὶ μόνον χάριν τοῦ ἀμέσου συμφέροντος τοῦ βλαβέντος ἀτόμου, ἀλλ' ἐπίσης καὶ χάριν τοῦ ἀμέσου συμφέροντος τῆς κοινωνικῆς ἀμύνης, ὅπως αἱ ποινικαὶ νομοθεσίαι ἐπιτύχωσι νὰ θεωρήσωσι τὴν πραγματικὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ζημιῶν τῶν θυμάτων ἐγκλημάτων ὡς δημοσίαν κοινωνικὴν λειτουργίαν, καὶ οὐχὶ ὡς ἁπλῆν ἀστικὴν ἀποζημίωσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀνατεθειμένην ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τοὺς ποινικοὺς δικαστὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καταδίκης καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν φυλακῶν κατὰ τὸν ἐνδεχόμενον συμψηφισμὸν τῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐργασίας τῶν καταδίκων. «Ἡ κλασσικὴ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος ζημιῶν εἶναι καθαρῶς ἀστικὴ καὶ ἰδιωτικὴ ὑποχρέωσις τοῦ ἐγκλήματος (ὅπως ἐκείνης, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀθέτησιν οἱασδήποτε συμβάσεως) καὶ ὅτι πρέπει συνεπῶς νὰ χωρισθῇ πλήρως ἀπὸ τὴν ποινικὴν καταδίκην, ἔκαμε νὰ λησμονηθῇ τελείως ἡ ἀποζημίωσις εἰς τὴν καθημερινὴν ποινικὴν δικαστικὴν πρακτικήν. Πράγματι, τὰ βλαβέντα ἄτομα, ὑποχρεωμένα νὰ παραστοῦν ὡς πολιτικῶς (ἀστικῶς) ἐνάγοντες, μὲ προκαταβαλλόμενα ἔξοδα, καὶ νὰ προκαλοῦν πάντοτε μίαν πολιτικὴν (ἀστικὴν) δίκην, ἀναγκάζονται νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν ἐλπίδα ν' ἀποζημιωθοῦν ἀσφαλῶς διὰ τὰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς ζημίας, ποὺ ὑπέστησαν, καὶ ἀρκοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἕνα ἄθλιον συμβιβασμόν, ὡς καθαρῶς γενναιόφρονα παραχώρησιν τοῦ ἐγκληματίου. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ἡ αὔξησις τῶν ἰδιωτικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἡ θλιβερὰ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἐπανορθωτικὸν ἔργον τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης». Διὰ τὸν Ferri ἡ ἐξομοίωσις τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐγκληματίου πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἐκ τοῦ ἐγκλήματος του ζημίας πρὸς τὴν ἀστικὴν καὶ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος ὑποχρέωσιν τοῦ συμβαλλομένου, ἥτις ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀθετήσεως μιᾶς ἰδιωτικῆς ἀστικῆς συμβάσεως εἶναι «καθαρῶς ἀνήθικον πρᾶγμα».

Ἐν ὄψει δὲ τῆς ὑφ' ἡμῶν προτεινομένης διαμορφώσεως κλάδου «ποινικῆς κοινωνικῆς προνοίας» φρονοῦμεν ὅτι θὰ ἔδει βεβαίως νὰ ἐξάρωμεν, εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι συνθήκας, τὸν ἀναληφθέντα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἑλλάδος, νέον τομέα δράσεώς της διὰ τῆς «Ἑνώσεως Φίλων τῶν Κρατουμένων», τελούσης ὑπὸ τὴν φωτεινὴν ἡγεσίαν τοῦ Θεολόγου καὶ μεγάλης ὁλκῆς ἀνθρωπιστοῦ Γεωργίου Πυρουνάκη, ἱερέως.

12. Αναγνώρισις τῆς ἀνάγκης γνώσεως ὑπὸ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης τοῦ κόσμου τῶν γεγονότων. Τὰς ἀληθείας ταύτας περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς κοινωνικῆς σπουδῆς τῶν νομικῶν θεμάτων ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης ἀνεγνώρισεν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ὁ καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Ἠλίας Γάφος («Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α' Θεσσαλονίκη. 1948» σ.

45 ἑπ.). Κατὰ τοῦτον «ὁ κόσμος τῶν γεγονότων δὲν δύναται νὰ ἀγνοηθῇ, ἡ πραγματικότης τοῦ ἐγκληματικοῦ φαινομένου δὲν δύναται νὰ παραμερισθῇ. Τὸ πολύτιμον ὑλικόν, ὅπερ συνεκέντρωσεν ἡ ἐπιμεμελημένη καὶ κοπιώδης παρατήρησις τοῦ ἐγκληματικοῦ κόσμου, δέον πολλαπλῶς νὰ χρησιμοποιηθῇ, παρέχον τὴν ζωντανὴν θαλπωρήν του εἰς τὴν ψυχρότητα τῶν ἀφῃρημένων προβλημάτων». Ὁ αὐτὸς δ' ἐν συνεχείᾳ διδάσκει ὅτι «τὸ ποινικὸν δίκαιον δὲν δύναται ἀκινδύνως νὰ χάσῃ τὴν ἐπαφήν του πρὸς τὴν κοινωνίαν. Ὅπως ὀρθῶς παρετηρήθη, τοῦτο ὑπάρχει διὰ τῆς κοινωνίας καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἡ ἀποτελεσματικότης του κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμφωνίαν του πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀξίας μιᾶς ὡρισμένης ἀμύνης, κλονίζουσα τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, ἀντιστοίχως αὐξάνει κατὰ τρόπον ἀφαντάστως ἐπικίνδυνον τὸν ἀριθμὸν τῶν κοινωνικῶν ἐχθρῶν». Τέλος ὁ ἴδιος παρατηρεῖ ὅτι «τὸ ἰσχῦον δίκαιον ἀναμφισβητήτως ἀποτελεῖ τὸ κύριον ὑλικὸν τῆς νομικῆς ἐπεξεργασίας, οὐδόλως ὅμως ἐξαντλεῖ καὶ τὰ ὅρια τῆς ἐπιστημονικῆς ἐνεργητικότητος. Ἡ ἀντίληψις καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει τίποτε πέραν τοῦ θετικοῦ νόμου, δέον ἀπολύτως νὰ ἀποκρουσθῇ ἐφ' ὅσον μάλιστα οὗτος πολλάκις παρουσιάζεται ἐλλιπὴς καὶ ἔχων ἀνάγκην συμπληρώσεως».

13. Ἐπίλογος. Τοιουτοτρόπως ὅμως καὶ ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη ἑνοῦται μετὰ τῆς ζωῆς, τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ὀλεθρίας κατορθώνουσα νὰ μεταβάλῃ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα εἰς πηγὴν μορφώσεώς της. Καὶ νὰ στερεώσῃ τὴν βάσιν καὶ τὴν καταβολὴν τῆς ποινικῆς δημιουργίας. Ἐφ' ὅσον, τῷ ὄντι, ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῆς ἐναντίον ταύτης πάλης τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ὑπομονητικῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς θέας ἀφ' ἑνὸς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς κατορθοῖ νὰ χωρήσῃ εἰς τὸν πυρῆνα τῆς ἀποστολῆς τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

α) Διότι τοιουτοτρόπως ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη κατορθοῖ νὰ γνωρίσῃ ἐν πρώτοις τὰ μυστικὰ τῆς κοινωνίας ἐν ᾗ ἐκτυλίσσεται τὸ ἔγκλημα.

Καὶ ἡ ὁποία κοινωνία σήμερον, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς περιφήμου «Διακηρύξεως τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων» (περιοδ. Ἀκτῖνες. 1946 σ. 15) εὑρίσκεται ἐν μέσῳ χάους, ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐκ τῆς ἐλλείψεως πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς θεμελιώσεως. «Κατρακύλισμα καὶ ὀπισθοδρόμησις. Οἰκονομικὴ ἀπαθλίωσις μὲ ὅλας τὰς φοβερὰς συνεπείας, κρατικὸν ξεχαρβάλωμα, πολιτικὴ ἀκαταστασία, εἰρήνη, ποὺ κρέμεται ἀπὸ μία τρίχα, ἀβεβαιότης διὰ τὴν αὔριον, καρδιοχτῦπι, ποὺ παραλύει τὰ γόνατα καὶ κόβει κάθε παραγωγικὸν ὁραματισμόν. Ἡ χαρὰ διὰ τὴν ἐργασίαν ἔχει ἐξαφανισθῇ, ἡ ἐπιστήμη ἔχει παντοῦ ἀποθαρρυνθῇ καὶ ὁ ἐπιστήμων ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἔχει παύσει νὰ εἶναι ἡγέτης εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ τὸν τιμοῦν ὡς ἡγέτην. Ἡ τέχνη, τὰ γράμματα, ἔχουν φανερὸν μαρασμόν, ὥστε νὰ μὴ διεκδικοῦν πλέον ἐπαφὴν μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπου καὶ ἂν σταθῇς, χρεωκοπία, ὅπου καὶ ἂν κυττάζῃς ἐρείπια. Τὸ τραγικώτερον ὅμως εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ σημερινὴ κατάστασις εὑρίσκεται εἰς μίαν ἐποχήν, ἡ ὁποία ἔχει εὐνοηθῇ ὅσον καμμία ἄλλη ἀπὸ ἐξαιρετικὰς συνθήκας, τοιαύτας συνθήκας, ὥστε, κατὰ πᾶσαν λογικήν, κάθε ἄλλο, παρὰ ἕνα παρόμοιον κατάντημα θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν. Ἡ χρεωκοπία αὐτὴ ἔγινε μέσα εἰς μίαν πρωτοφανῆ ἄνθησιν τῆς τεχνικῆς προόδου εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Πεῖνα, εἰς ἄλλας ἐποχάς, ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ὡς κάτι τὸ ὑλικῶς ἀναπόφευκτον. Ἀλλὰ πεῖνα εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ὅπου αἱ ὑλικαὶ συνθῆκαι παραγωγῆς ἔχουν φθάσει εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται σήμερον μὲ τὴν ὑλικὴν πρόοδον τῆς καλλιεργείας καὶ τῶν μεταφορῶν! Σήμερον ὁ ἄνθρωπος ἐδάμασε τὴν φύσιν, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε. Κολυμπᾷ μέσα εἰς τὴν τεχνικὴν πρόοδον, εἰς τεχνικὸν πολιτισμόν...».

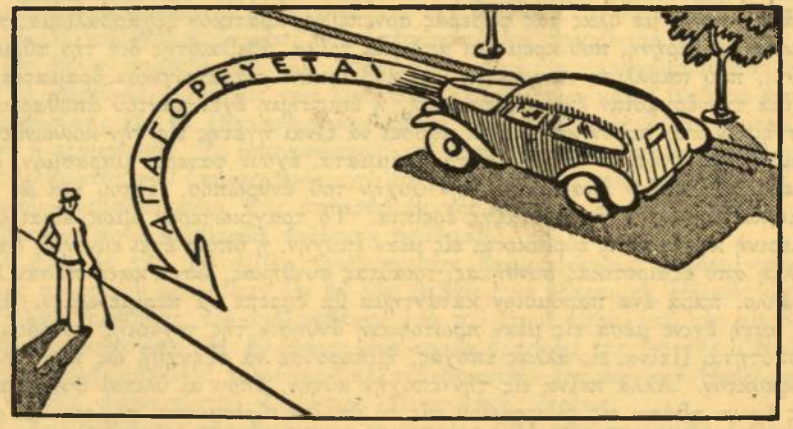
Καὶ β) διότι τοιουτοτρόπως ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη κατορθοῖ ἐπίσης νὰ γνωρίσῃ

τὰ μυστικὰ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐκπηδοῦν καὶ οἱ σύγχρονοι ἐγκληματίαι.

Καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, κατὰ τὴν αὐτὴν «Διακήρυξιν τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων» (σ. 14 ἐπ.) «ὡς ἄτομον εἶναι χωρὶς γαλήνην, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι ἀπαραίτητον συστατικὸν τῆς εὐτυχίας. Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ σημερινὸς εἶναι ἄνθρωπος πονεμένος, ἐκνευρισμένος, ἀνήσυχος, εἶναι πεῖρα γενική. Νὰ ἠμποροῦσε κανεὶς τοὐλάχιστον νὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἠθικῶς ἀνώτερος, καλύτερος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον περασμένων γενεῶν..., ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς συμβαίνει. Μία κατωτερότης βασιλεύει εἰς τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον, κατωτερότης, ποὺ τὴν βλέπει κανείς, ὅπου εὑρεθῇ. Ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐρείπια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐγέμισεν ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τὴν Εὐρώπην (καὶ ὄχι μόνον τὴν Εὐρώπην) ὁ τελευταῖος πόλεμος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος νοιώθει περισσότερον τὰ ἐσωτερικὰ συντρίμματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὑπόστασίν του».

Ἐπιλέγει ὅμως ὀρθῶς ἡ ἐν λόγῳ Διακήρυξις (σ. 13) «Τὸ χάος τὸ σημερινὸν δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην τοῦ θανάτου πρόδρομος. Ἀπὸ τὸ χάος αὐτό, ἴσα-ἴσα, ἠμπορεῖ νὰ ἐκπηδήσῃ ἡ ζωή. Ἡ νέα ἀνθρωπότης, ἡ ἐπιτυχημένη, ἡ εὐτυχισμένη, ἡ χαρούμενη, ἡ ἀληθινὴ πολιτισμένη ἀνθρωπότης. Ἀρκεῖ ἡμεῖς ὅλοι σήμερον νὰ μὴ διστάσωμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπάρχει τὸ χάος αὐτό, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ χάος κατήντησεν ὁ πολιτισμός μας, ὁ περίφημος πολιτισμὸς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἡ ἐπιτυχία τῆς αὔριον θὰ στηριχθῇ ἐπάνω εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀποτυχίας τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον».

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ἀπαγορεύεται νὰ κάμετε στροφὴ στὸ κατάστρωμα τῶν δρόμων τῆς πόλεως, ὅταν μάλιστα τὸ πλάτος των εἶναι τόσο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ στροφὴ χωρὶς «μανοῦβρες». Στοὺς κεντρικοὺς καὶ πολυσυχνάστους δρόμους τῆς πόλεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ πλάτους των, **ἀπαγορεύεται ἀπολύτως** ἡ στροφὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἢ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

IV. Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

ΙΙ. Ἡ ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ τοῦ προϊσταμένου.

Ε'. Ἡ τέχνη τοῦ συντονισμοῦ.

1. Γενικαὶ παρατηρήσεις.

Ὅπου ὑπάρχει καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἀνάγκη συντονισμοῦ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ δημιουργήσωμεν διαφόρους ὑπηρεσίας, οὔτε καὶ νὰ τὰς ἐφοδιάσωμεν μὲ ὡρισμένας ἁρμοδιότητας, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὰς βοηθήσωμεν ὅπως συνεργάζωνται καὶ τείνουν πρὸς ἕνα ὡρισμένον ἐκ τῶν προτέρων σκοπόν. Ἐκ τῆς πείρας ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι ὑπάρχουν ὑπηρεσίαι αἱ ὁποῖαι θέλουν ν' ἀγνοοῦν τὰς ἄλλας. Λειτουργοῦν ὡς ἐὰν νὰ ἀπετέλουν αὐταὶ καὶ μόνον τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς των, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὸ σύνολον. Ἐπίσης ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι συνήθως ἡ κυριωτέρα ἀπασχόλησις ὡρισμένων ὑπηρεσιῶν ἑνὸς εὐρυτέρου κύκλου δράσεως εἶναι πῶς νὰ καλύψουν τὰς εὐθύνας των, χωρὶς νὰ σκέπτωνται τὸ γενικώτερον συμφέρον. Ὁ συντονισμὸς λοιπὸν ἔχει ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ἐναρμονίσῃ ὅλας τὰς προσπαθείας, ὅλας τὰς δυνάμεις πρὸς ἐπιτυχῆ λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ τὴν καλυτέραν, οἰκονομικωτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν πραγματοποίησιν τῆς ἀποστολῆς της.

Συντονισμὸς ἄρα εἶναι ἡ μέθοδος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἑνότητος τῶν προσπαθειῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν κοινῆς τινος ἀποστολῆς παρ' ὅλων τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνουν τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἕκαστον ἄτομον ἐπιτελῇ τὸ κατάλληλον πρᾶγμα εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον καὶ κατὰ τὸν κατάλληλον τρόπον.

Διὰ νὰ ὑπάρξῃ ὅμως συντονισμὸς τῆς προσπαθείας περισσοτέρων ἀτόμων, προϋποτίθεται ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀναλαμβανόντων τὴν προσπάθειαν ἀτόμων καλὴ κατανόησις καὶ ἡ παραδοχὴ ταύτης, ὡς καὶ ἡ ἐκ μέρους τούτων παροχὴ πάσης βοηθείας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου κοινοῦ σκοποῦ.

Ἐπίσης ἀπαιτεῖται πεπειραμένη, εὐφυὴς καὶ δραστηρία ἡγεσία, διὰ τὸν ἐπιτυχῆ συντονισμὸν τῶν ὑπ' αὐτὴν ὑπηρεσιῶν.

2. Μέσα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ συντονισμοῦ.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συντονισμοῦ ἀπαιτεῖται κατ' ἀρχὴν ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν προσώπων. Εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθοῦν πληροφορίαι ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν. Ἡ μεταξὺ τῶν προσώπων τῆς ὀργανώσεως ἐπαφὴ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ κατὰ διαφόρους τρόπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κυριώτεροι εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) Συσκέψεις τῶν προϊσταμένων τῶν ὑπηρεσιῶν.

Ὁ Fayol θεωρεῖ τὰς συσκέψεις ταύτας ὡς ἓν τῶν καλυτέρων μέσων διὰ τὴν διευκόλυνσιν καὶ τὸν συντονισμὸν τῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων κλάδων ὑπηρεσίας ἢ ἐπιχειρήσεως.

Εἰς τοιαύτας συσκέψεις, αἵτινες δέον νὰ γίνωνται κάθε ἑβδομάδα, συγκεντρώνονται ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν ἢ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὑπηρεσίας, οἱ προϊστάμενοι τῶν ὑπ' αὐτὸν

κλάδων καὶ ζητεῖται ἡ γνώμη αὐτῶν. Ὁ καθεὶς ἐκ τούτων ἐκθέτει μὲ τὴν σειράν του τὴν πορείαν τοῦ τμήματός του, τὰς ἐπιτυχίας τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησε, τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας συνήντησε καὶ μετὰ διαλογικὴν συζήτησιν, ὁ ἀρχηγὸς ἀποφασίζει.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐνημερώνονται εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ἄλλων, κυρίως δὲ ὁ ἀρχηγός, ὅστις καὶ σχηματίζει ἄμεσον κρίσιν περὶ τῆς συνδρομῆς τὴν ὁποίαν αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι ὀφείλουν νὰ παράσχουν πρὸς ἀλλήλας. Αἱ τυχὸν ὑφιστάμεναι διαφοραὶ διευκρινίζονται καὶ ἐντὸς τοῦ συντομωτέρου χρονικοῦ διαστήματος ὁ ἀρχηγὸς ἐπιτυγχάνει μίαν συνθετικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν κυριωτέρων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον χώραν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἢ τὴν ἐπιχείρησίν του, ὡς καὶ τῶν μελλοντικῶν σχεδίων.

Αἱ περιοδικαὶ αὗται συσκέψεις εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν διατήρησιν τῆς συνοχῆς καὶ τοῦ ἐναρμονισμοῦ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων κλάδων, ἥτις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ἂν ἀκόμη δαπανηθῇ δεκαπλάσιος χρόνος καὶ κόπος.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἀρχηγὸς ἀπαιτεῖται νὰ καταβάλῃ μεγάλην φροντίδα διὰ τὴν καλὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν συσκέψεων τούτων. Κατ' αὐτὰς θὰ πρέπει νὰ τηρῶνται πρακτικά, ὥστε νὰ καταγράφεται ὅ,τι ἀποφασίζεται καὶ νὰ παρακολουθῆται τοῦτο ἕως ὅτου ἐκτελεσθῇ ἢ τροποποιηθῇ κατόπιν νέας συσκέψεως. Ἡ καλὴ διεξαγωγὴ τῆς συσκέψεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀρχηγοῦ. Καὶ ὅπως πολὺ εὐστόχως τονίζει ὁ καθηγητὴς κ. Χρυσοχοῦ εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ὀργάνωσις τῶν ἐπιχειρήσεων», «κάθε διάσκεψις ἀξίζει ὅ,τι ἀξίζει ὁ Διευθυντής, ὁ ὁποῖος τὴν διευθύνει. Δὲν πρέπει νὰ ἐξελιχθῇ εἰς ἀτέρμονας καὶ ἀσκόπους συζητήσεις, εἰς ἀπώλειαν χρόνου, εἰς προστριβάς, αἵτινες παραλύουν τὰς ἐνεργείας, ἢ ὡς μέσον ἀποφυγῆς εὐθυνῶν».

β) Συμβουλευτικαὶ Ἐπιτροπαί.

Σκοπὸς τῶν ἐπιτροπῶν τούτων εἶναι ἡ μελέτη εἰδικῶν προβλημάτων καὶ ἡ ἐξεύρεσις λύσεως συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν. Αὗται ἔχουν καθαρῶς συμβουλευτικὸν χαρακτῆρα.

γ) Προγράμματα ἐργασίας.

Ὁ καταμερισμὸς καὶ ὁ προγραμματισμὸς τῆς ἐργασίας δι' ὅσον τὸ δυνατὸν μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἀποτελεῖ ἕν τινι μέτρῳ συντονισμόν, κυρίως δὲ ὅταν πρὸ τῆς ἐκδόσεώς του, συζητεῖται τὸ πρόγραμμα καὶ παρακολουθῆται καλῶς κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν του.

δ) Εἰδικαὶ μέθοδοι.

Εἰς τὰς μεγάλας βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις ὁ συντονισμὸς ἐπιτυγχάνεται διὰ διαφόρων μεθόδων καὶ μηχανισμῶν. Μεταξὺ τούτων εἶναι τὸ σύστημα τῶν διαγραμμάτων GANTT, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ σύγκρισις προβλέψεως ἢ ὑποχρεώσεως καὶ ἀποδόσεως κατὰ τρόπον ὁριστικόν, ὥστε πᾶσα ἀνωμαλία ἐκτελέσεως νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπευθύνου.

Ἄλλο σύστημα ἐναρμονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν εἶναι τὸ **ἁρμονόγραμμα** τοῦ πολωνοῦ Καθηγητοῦ Adamiecki. Τοῦτο εἶναι εἶδος τύπος διαγράμματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκεται ἡ ἐναρμόνισις τῆς ἐργασίας εἰς τὰς ἀπωτέρας μονάδας της.

Τὸ ἁρμονόγραμμα ἔχει συγγένειαν μὲ τὸν **πίνακα σχεδιοποιήσεως** (Planning). Οὗτος προσαρμόζεται περισσότερον εἰς τὴν ποικιλίαν ἐνεργειῶν, αἵτινες μεταβάλλονται συχνά, ἐνῷ τὸ ἁρμονόγραμμα προσαρμόζεται εἰς τὰς μελέτας τῶν ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

3. Αἴτια ἀποτυχίας τοῦ συντονισμοῦ.

Ὀφείλονται ταῦτα εἰς τοὺς κάτωθι λόγους :

α) Εἰς κακὴν κατανόησιν, β) εἰς προσωπικὰ κίνητρα, γ) εἰς κακὰς κατευθύνσεις.

(Συνεχίζεται)

• ΝΤΡΕΫΦΟΥΣ •

• Η ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ •

- ΠΟΙΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ ΝΤΡΕΫΦΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΤΑ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ -

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, δικηγόρου καὶ ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας
κ. **ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ν. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ**

Ι. Ἐκίνησε καὶ κινεῖ καὶ σήμερον, μετὰ ἑξηκονταετίαν ὁλόκληρον, ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον παντὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ λοχαγοῦ Ντρέϋφους, ἕνεκα τῶν ἀφαντάστων δοκιμασιῶν καὶ ἀτιμώσεων εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη ἐπὶ ἔτη πολλὰ εἷς ἀθῷος, θὰ προκαλῇ δὲ αὕτη καὶ μελλοντικῶς τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τοῦ φόβου, ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπαναληφθοῦν παρόμοιαι δικαστικαὶ πλάναι.

Τελευταίως, τὰ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκδοθέντα ἀπομνημονεύματα τοῦ Γάλλου διπλωμάτου Μωρὶς Παλαιολόγκ, ὅστις ἐχρημάτισεν ὡς σύνδεσμος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1894, ἤτοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνακρίσεων, κατὰ τὴν δίκην καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀθῴου Ντρέϋφους, ἔρριψαν νέον φῶς ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς τραγικῆς ταύτης δικαστικῆς πλάνης.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΤΡΕΫΦΟΥΣ

ΙΙ. Ἡ ἀναμφισβήτητος ὅμως δικαστικὴ αὕτη πλάνη κινδυνεύει νὰ μονιμοποιήσῃ ἀδίκως καὶ ἑτέραν πλάνην ὅτι τάχα ἡ τοῦ Ντρέϋφους καταδίκη καὶ ἡ ὅλη δραματικὴ τούτου περιπέτεια ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Δικαστικὴν Γραφολογίαν, ἥν, δῆθεν, ἐφήρμοσαν οἱ ἀποφανθέντες ὅτι τὸ «Μπορντερὸ» —τὸ κατασκοπευτικόν, δηλαδή, σημείωμα, δι' ὅπερ κατεδικάσθη ὁ Ντρέϋφους—ἐγράφη διὰ χειρὸς αὐτοῦ.

Βάσει ὅμως τῆς ἀδίκου καὶ ἐντελῶς ἀντιθέτου πρὸς τὰ πράγματα ταύτης ἀντιλήψεως δὲν ὑπάρχει σχεδὸν δίκη εἰς ἣν, ὡς ἐπιστέγασμα τῆς ἀγορεύσεως συνηγόρου ἐπὶ ὑποθέσεων ἰδίᾳ διερευνήσεως ἐγγράφων, νὰ μὴ γίνεται ἐπίκλησις ἐπὶ τῆς τραγικῆς δικαστικῆς καταδίκης τοῦ ἀθῴου Ντρέϋφους καὶ νὰ μὴ ζητῆται ἡ ἀπόρριψις καὶ ἡ μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν οἱουδήποτε σχετικοῦ ἐνοχοποιητικοῦ πορίσματος προκύψαντος ἐκ διερευνήσεως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεθόδων τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας.

ΙΙΙ. Καὶ οἱ μὴ εἰδότες παρασύρονται δεχόμενοι, ὅτι ἡ τραγικὴ δικαστικὴ αὕτη πλάνη προεκλήθη τάχα πράγματι ἐξ ἀδυναμίας πρὸς ὀρθὴν διερεύνησιν τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας. Πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη γνώμη εἶναι ἀπολύτως ἐσφαλμένη, διότι συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

Εἰς τὴν πρωτοφανῆ ταύτην τραγῳδίαν τοῦ Ντρέϋφους, τοῦ ἀθῴου τούτου, ὅστις ὑπέστη καθαίρεσιν, ἔζησε ἐπὶ μακρὸν βασανιζόμενος εἰς τὴν νῆσον τοῦ διαβόλου καὶ ἠγωνίσθη ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη καὶ

ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅλα τὰ τότε ἐξέχοντα πνεύματα τῆς Γαλλικῆς διανοήσεως μέχρις οὗ ὁριστικῶς ἀποκατασταθῇ οὗτος, δι' ἐξαφανίσεως ὑπὸ τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, ἐν ὁλομελείᾳ, κατὰ τὸ 1906 τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Στρατοδικείου ὡς πεπλανημένης, οὐδαμῶς συνέβαλεν ἡ «Δικαστικὴ Γραφολογία», ἀλλὰ τοὐναντίον αὕτη οὐσιωδῶς ὑπεβοήθησε διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθῳότητος αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς πεπλανημένης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὅπερ τελικῶς, παρὰ τὰ μύρια ὅσα ἐμπόδια, καὶ ἐπετεύχθη. Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς πῶς :

ΙΥ. "Οταν ἔφθασαν εἰς χεῖρας τοῦ ταγματάρχου 'Ανρύ, τοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς τὸ Β' γραφεῖον τοῦ Γαλλικοῦ 'Επιτελείου, τὰ ἀποκόμματα τοῦ κατασκοπευτικοῦ σημειώματος, τοῦ «Μπορντερό», ἅτινα εἶχον συλλεγῇ ὑπὸ τῆς καθαριστρίας τοῦ γραφείου τοῦ Γερμανοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου συνταγματάρχου Σβαρτσκόπεν ἀντελήφθη οὗτος εὐθὺς ἀμέσως ὅτι ἡ γραφὴ τούτου ἦτο ἡ τοῦ φίλου του ταγματάρχου 'Εστεραζὶ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀναμίξεως αὐτοῦ τοῦ ἰδίου εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν ἐσκέφθη τίνι τρόπῳ θὰ κατευθύνῃ τὰς ὑπονοίας κατὰ τοῦ Ντρέϋφους, λοχαγοῦ καὶ 'Ισραηλίτου μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἐν Γαλλίᾳ ζωηρὰν ἀντισημιτικὴν κίνησιν.

'Η πρώτη ὅμως προσπάθεια τοῦ 'Ανρύ, ὅπως καλυφθῇ ἡ ὅλη του σατανικὴ ἐνέργεια ὄπισθεν καταφατικῆς γνωμοδοτήσεως εἰδικῶν, ἀπέτυχεν. 'Ο διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας εἰδικὸς πραγματογνώμων τῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας Κομπέρ, παρ' ὅλας τὰς ἀντιθέτους εἰσηγήσεις, ἀπεφάνθη κατηγορηματικῶς ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ντρέϋφους ἦτο διάφορος ἐκείνου τοῦ «Μπορντερὸ» καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, τὸ «Μπορντερὸ» δὲν ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ Ντρέϋφους. Καὶ ὅμως ἀντιθέτως πρὸς τὴν διακηρύσσουσαν τὴν ἀθῳότητα τοῦ Ντρέϋφους εἰδικὴν γνωμάτευσιν, ἐκρατήθη οὗτος. 'Ο Κομπὲρ ἐξεταζόμενος μεταγενεστέρως ἐνώπιον τοῦ ἀκυρωτικοῦ, τοῦ ἐξαφανίσαντος τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατέθεσε : «Διερωτῶμαι διατὶ ἐκλήθην. » 'Εσκέφθην κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐζήτουν νὰ μὲ συμβουλευθοῦν, νὰ ἔχουν τὴν γνώμην » μου καὶ τοὺς τὴν ἔδωσα. Δίδων αὐτὴν ἀντελήφθην ὅτι εἶχεν ἤδη ληφθῇ ἀντίθετος » ἀπόφασις».

"Οχι, λοιπόν, ἡ ἔκθεσις τοῦ εἰδικοῦ Κομπέρ, ἀλλ' ἡ σατανικότης τοῦ 'Ανρὺ καὶ ἡ προσπάθεια τούτου ν' ἀποτρέψῃ οἱανδήποτε κατεύθυνσιν κατὰ τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου 'Εστεραζί, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τούτου χάλκευσις πλαστῶν ἐγγράφων, ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς συλλήψεως τοῦ Ντρέϋφους.

Υ. 'Η ὑπὲρ τοῦ Ντρέϋφους ἔκθεσις τοῦ Κομπὲρ κατεθορύβησε τοὺς δημιουργοὺς τῆς πλάνης 'Ανρὺ καὶ Ντὲ Πατὺ Ντὲ Κλὰμ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρέστων ἐζήτησαν νὰ κληθῇ πρὸς γνωμάτευσιν ὁ Μπερτιγιόν, ὁ διάσημος διὰ τὰς νέας μεθόδους διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχων ἰδέαν Δικαστικῆς Γραφολογίας, ὡς οὐδέποτε ἀσχοληθεὶς μὲ ἐξέτασιν γραφῶν, οὔτε πρότερον, ἀλλ' οὔτε πλέον καὶ μετέπειτα. Παρὰ τοῦ καλοπίστου Μπερτιγιὸν ἐζητήθη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Ντρέϋφους, ἥτις ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὸν παρὰ τῶν κύκλων τοῦ 'Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὡς δεδομένη καὶ ὡς ἀναμφισβήτητος,ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, τάχα, συγκεντρωθῇ ἀκόμη ἐπαρκῆ στοιχεῖα, ἅτινα οὗτος ἐκαλεῖτο νὰ ἐξεύρῃ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς, κατ' αὐτούς, βασίμου κατηγορίας. 'Ο Μπερτιγιὸν δὲν εἶχε κανένα λόγον ν' ἀμφιβάλλῃ τότε περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν κατηγόρων καὶ ἐνέπεσεν οὕτως εἰς τὴν παγίδα. 'Ενεφάνισε μίαν πρωτοφανῆ εἰς ἀναιτιολόγητον καὶ συλλογισμοὺς ἔκθεσιν, μακρὰν οἱασδήποτε ἀντικειμενικῆς συγκριτικῆς διερευνήσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπεφαίνετο, αὐτὸς ὁ μηδέποτε ἀσχοληθεὶς μὲ τὴν διερεύνησιν γραφῶν καὶ οὐδεμίαν εἰς τοῦτο ἔχων ἁρμοδιότητα, ὅτι τὸ «Μπορντερὸ» ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ Ντρέϋφους.

ΥΙ. Καὶ ἡ τραγωδία τοῦ ἀθῴου ἀρχίζει μὲ ἔκθεσιν ἑνὸς διασήμου μὲν ὡς καινοτόμου εἰς τὰς μεθόδους διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἀμυήτου ὅμως εἰς τὰς μεθόδους τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας καὶ ἀπείρου εἰς τὸν χειρισμὸν αὐτῶν. Ἡ ἐσφαλμένη αὕτη ἔκθεσις τοῦ Μπερτιγιὸν ἐπέτρεψε τὴν περαιτέρω δίωξιν τοῦ Ντρέϋφους. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Μερσιέ, στηριζόμενος εἰς ταύτην, διέταξε τὴν ἔναρξιν τακτικῆς ἀνακρίσεως. Λόγῳ τῶν ζωηρῶν ὅμως διαμαρτυριῶν τοῦ Ντρέϋφους καὶ ἐπειδὴ εἰς ἐξέτασιν τούτου ὑπὸ τοῦ Ντὲ Πατὺ Ντὲ Κλάμ, κόψαντος εἰς μικρὰ τεμάχια φωτογραφίας ἐπιστολῶν τοῦ Ντρέϋφους καὶ φωτογραφίας τοῦ «Μπορντερὸ» καὶ ἀναμίξαντος πάντα ταῦτα εἰς τὸ πηλίκιόν του καὶ ζητήσαντος παρὰ τοῦ κατηγορουμένου νὰ διαχωρίσῃ τὰ τεμάχια τῶν ἐπιστολῶν του ἀπὸ τῶν τοιούτων τοῦ «Μπορντερὸ» τὰ διεχώρισεν οὗτος χωρὶς νὰ κάμῃ ἔστω καὶ μίαν φορὰν καὶ διὰ τὸ μικρότερον ἔστω γραφικὸν στοιχεῖον λάθος, διετάχθη νέα ἐξέτασις τῆς γραφῆς τοῦ «Μπορντερὸ» πρὸς ἀναμφισβητήτου γνησιότητος γραφὰς τοῦ Ντρέϋφους.

ΥΙΙ. Διὰ τὴν τρίτην, κατὰ σειράν, ταύτης γραφολογικὴν ἐξέτασιν διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας τρεῖς ἄλλοι ὡς πραγματογνώμονες, ἤτοι: 1) Ὁ Πελλετιέ, εἰσηγητὴς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, 2) ὁ Τεϊσσονιέρ, χαράκτης καὶ 3) ὁ Σαραβέ, ἔμπορος αὐτογράφων. Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἀπεφάνθη ὅτι τὸ «Μπορντερὸ» δὲν ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ Ντρέϋφους, ὁ δεύτερος, ὅστις μεταγενεστέρως ὡμολόγησεν ὅτι ἐζήτησεν τὴν γνώμην τοῦ Μπερτιγιὸν ἣν καὶ ἀπεδέχθη, ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ντρέϋφους καὶ ὁ τρίτος, ὁ ἔμπορος αὐτογράφων, ὅτι δυνατὸν νὰ ἐγράφη παρ' ἄλλου ἔχοντος ὅμοιον γραφικὸν χαρακτῆρα πρὸς τὸν τοῦ Ντρέϋφους.

Μετὰ τὰς συγκροουομένας ταύτας ἐκθέσεις τῶν παντελῶς ξένων πρὸς τὴν ἐξέτασιν γραφῶν προσώπων καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ μόνου εἰδικοῦ Κομπέρ, περὶ τοῦ ὅτι τὸ «Μπορντερὸ» δὲν ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ Ντρέϋφους ἐπρόκειτο οὗτος ν' ἀπολυθῇ. Τότε ὁ ἐκ τῶν παρασκηνίων δρῶν Ἀνρύ, ὁ ὁποῖος ἀπέκρυβε τὸν πραγματικὸν προδότην Ἐστεραζί, ἐπενέβη καὶ πάλιν. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ τοῦ διαφύγῃ τὸ θῦμα, ὁ Ἑβραῖος, διότι θὰ ἐκινδύνευε νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ Ἐστεραζὶ καὶ νὰ δώσῃ καὶ οὗτος ὁ ἴδιος λόγον τῆς ἐγκληματικῆς του μέχρι τότε ἐνεργείας πρὸς συγκάλυψιν τῶν πραγματικῶν ἐνόχων καὶ κατασυκοφάντησιν τοῦ ἀθῴου Ντρέϋφους. Πρὸς τοῦτο τὸ ἑσπέρας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1894 ἔστειλεν ἐπιστολὴν δημοσιευθεῖσαν τότε εἰς τὴν ἀντισιμητικὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Λόγος» «περὶ ἀποκαλύψεως μεγάλης ὑποθέσεως κατασκοπίας» καὶ νέαν τοιαύτην τὴν 1ην Νοεμβρίου περὶ τοῦ ὅτι «δράστης τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἦτο ὁ συλληφθεὶς Ἑβραῖος λοχαγὸς Ντρέϋφους».

Μέχρι τότε δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς φῶς τίποτε τὸ συγκεκριμένον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἅμα τῇ δημοσιεύσει δὲν ὑπῆρχε πλέον δυνατὴ ὑποχώρησις, διότι ἡ κοινὴ γνώμη θὰ κατηγόρει τοὺς προϊσταμένους τοῦ Ἀνρὺ ὡς ὄργανα τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ οὕτως ἤρξατο ἡ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ ἀθῴου Ντρέϋφους, οὐχὶ ὅμως ἐξ ἀφορμῆς τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, ἀλλ' ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐγκληματικῆς κακοηθείας τοῦ Ἀνρύ, ὅστις μεταγενεστέρως, ἀποκαλυφθείσης τῆς ὑπὸ τούτου χαλκεύσεως ἐγγράφων τῆς διαδικασίας, ηὐτοκτόνησεν.

Οὕτω τῇ συνδρομῇ καὶ πλείστων ἄλλων παραγόντων, ὧν ἡ ἀναφορὰ θὰ ἀπήτει ἐπανειλημμένας συνεχείας, κατεδικάσθη ὁ ἀθῷος Ντρέϋφους εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ εἰς στρατιωτικὴν καθαίρεσιν δι' ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου τοῦ 1894, ἥτις ὅμως καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐξηφανίσθη ὡς πεπλανημένη τὸ 1906 ὑπὸ τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἐκήρυξε τὸν Ντρέϋφους ἀθῷον τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν κατηγορίας.

ΥΙΙΙ. Τί ὅμως συνετέλεσε κυρίως καὶ ποῖον γεγονός, ἦτο ἡ ἀποφασιστικὴ ἀφορμή, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ἀρχῆς γενομένης ἐπεδιώχθη καὶ τελικῶς ἀπεδείχθη ἡ ἀθῳότης τοῦ δυστυχοῦς Ντρέϋφους καὶ ἐπε-

τεύχθη ἡ κήρυξις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πεπλανημένης καὶ ἡ ἀποκατάστασις τοῦ καθαιρεθέντος;

Τοῦτο κατωρθώθη μόνον χάρις εἰς τὰς κατὰ τὸ 1897 ὁμοφώνους γνωματεύσεις δώδεκα διαφόρων εἰδικῶν ἐπιστημόνων δικαστικῶν γραφολόγων, οἵτινες ἀπέδειξαν ὅτι τὸ «Μπορντερὸ» δὲν εἶχε γραφῆ διὰ χειρὸς τοῦ Ντρέϋφους. Πρότερον ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐξέτασις τῆς γραφῆς τοῦ Ντρέϋφους, διότι οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἀντικρύσῃ τοῦτον. Τὴν 10ην 'Οκτωβρίου 1897 ὅμως ὁ ἐμπειρογνώμων χαράκτης Τεϊσσονιὲρ θέλων νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πεπλανημένην γνώμην του, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ματὲν» φωτογραφίαν τοῦ «Μπορντερό», ἡ ὁποία εἶχε μείνει εἰς χεῖρας του ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως τοῦ 1894. Τότε, τὸ πρῶτον, ἐγένετο γνωστὸν δημοσίως τὸ μέχρι τότε τηρηθὲν μυστικὸν γραφικὸν κείμενον τοῦ «Μπορντερό». 'Ο ἀδελφὸς τοῦ καταδικασθέντος, ὁ Ματθαῖος Ντρέϋφους, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῶν, ἐπιφανεστέρων τότε ἀνὰ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, εἰδικῶν δικαστικῶν γραφολόγων δι' ἐξετάσεως τῆς γραφῆς τοῦ ἐν φωτογραφίᾳ δημοσιευθέντος «Μπορντερὸ» πρὸς ἔγγραφα φέροντα γραφὴν τοῦ ἀδελφοῦ του 'Αλφρέδου.

Οἱ λαβόντες τὴν ἐντολὴν ἦσαν δώδεκα ἐν συνόλῳ ἤτοι: Οἱ γάλλοι Κρεπιὲ Ζαμὲν καὶ Μπριντιέ, οἱ 'Ελβετοὶ Χούρστ, Ντὲ Ρουζμὸντ καὶ Παῦλος Μοριό, Καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης καὶ εἰδικώτατος εἰς τὴν διερεύνησιν γραφῶν, ὁ Βέλγος Ντὲ Μαρνέφ, οἱ Ἄγγλοι Ντὲ Γκρέϋ Μπίρς, Γκουρὶν καὶ Σούλινκ, οἱ 'Αμερικανοὶ Καρβάλο καὶ Ἄμες καὶ ὁ Γερμανὸς Καθηγητὴς Πράϊερ. Οἱ δώδεκα οὗτοι, ἀπολύτως εἰδικοὶ ἐν προκειμένῳ, πραγματογνώμονες, ὡς ἀποδεδειγμένης εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ μακρᾶς πείρας, ἐργασθέντες κεχωρισμένως καὶ μακρὰν ἀλλήλων κατέληξαν ἅπαντες εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὅτι, δηλαδή, τὸ «Μπορντερὸ» δὲν ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ 'Αλφρέδου Ντρέϋφους.

'Επὶ τῇ βάσει τῶν γνωματεύσεων τούτων τῶν δώδεκα διεθνοῦς φήμης εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἤρξατο τότε ὁ ἀγὼν πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς πεπλανημένης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως δι' ἄρθρων καὶ δημοσιεύσεων τοῦ Ζολᾶ, τοῦ Κλεμανσὼ καὶ ἄλλων πολλῶν μέχρις ὅτου, τέλος, ἐπετεύχθη ἡ ἐξαφάνισις ταύτης μετὰ μίαν ὁλόκληρον δωδεκαετίαν ἤτοι κατὰ τὸ 1906.

'Η ὅλη, λοιπόν, προσπάθεια πρὸς ἀναθεώρησιν ἐθεμελιώθη ἐπὶ τῶν ἄνω ἐπιστημονικῶν καὶ ἠτιολογημένων γνωματεύσεων, ἄνευ τῶν ὁποίων ὄχι μόνον θὰ ἦτο αὕτη δυσχερεστάτη, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ματαία, διότι δὲν θὰ ἐγεννᾶτο ἔκτοτε ἡ πεποίθησις καὶ δὲν θὰ προσήγετο ἔκτοτε ἡ ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀθῳότητος τοῦ ἀδίκως καταδικασθέντος Ντρέϋφους.

Ὥστε ἡ Δικαστικὴ Γραφολογία δὲν ἦτο ἡ αἰτία τῆς δικαστικῆς πλάνης, τῆς καταδίκης, δηλαδή, τοῦ ἀθῴου Ντρέϋφους, ἀλλ' ἀντιθέτως ἡ κυρία ἀφορμὴ πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς πεπλανημένης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ τραγικῶς ταλαιπωρηθέντος ἀῴθου.

IX. Αἱ γνωματεύσεις, λοιπόν, τῶν ἀνικάνων ὡς καὶ τῶν ξένων πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας οὐδόλως δύνανται νὰ βαρύνουν ταύτην, ὡς δὲν δύνανται νὰ βαρύνουν τὴν 'Ιατρικὴν τὰ ἔργα τῶν κομπογιαννιτῶν καὶ τὴν Νομικὴν τὰ κατασκευάσματα τῶν δικολάβων.

'Η εὐθύνη ὅμως δὲν δύναται νὰ βαρύνῃ οὐδὲ τοὺς κληθέντας, οἵτινες ἦσαν παντελῶς ἀναρμόδιοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς διορίσαντας αὐτούς, ἀφ' ἑνὸς μέν, διότι δὲν ἀπεδέχθησαν οὗτοι τὴν γνωμάτευσιν τοῦ μόνου εἰδικοῦ Κομπέρ, ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι ἐκάλεσαν μετέπειτα πρὸς γνωμοδότησιν ἀνθρώπους μηδεμίαν ἔχοντας σχέσιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας καὶ παντελῶς ἀναρμοδίους.

X. Τὸ αὐτὸ ὅμως συμβαίνει παντοῦ καὶ θὰ συμβαίνῃ πάντοτε εἰς τὰ ζητήματα διερευνήσεως ἐγγράφων ἢ οἱασδήποτε ἄλλης ἐπιστημονικῆς εἰδικότητος, ἂν

δὲν καταβάλλεται φροντὶς ἀναθέσεως τοῦ σχετικοῦ ἔργου μόνον εἰς ἀποδεδειγμένως ἐμπείρους εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, ἔχοντας εἰδικὴν μόρφωσιν, μακρὰν ἐπιτυχῆ πεῖραν καὶ συναίσθησιν τῆς σοβαρότητος τοῦ ἔργου των καὶ μετὰ προηγουμένην, πάντως, ὑποβολὴν τούτων εἰς αὐστηρὰν δοκιμασίαν ἢ μετὰ ὑπεύθυνον γνωμοδότησιν τῶν ἁρμοδίων Πανεπιστημιακῶν Ἀρχῶν.

Ὁποῖος ὅμως φόβος θὰ κατελάμβανε πάντα πολίτην, ἂν ἐπληροφορῆτο, ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς τὸ 1957, χρησιμοποιοῦνται ἐνταῦθα ὡς «εἰδικοὶ» κριθέντες διὰ δικαστικῶν βουλευμάτων ὡς «ἀκατάλληλοι» διὰ τὸ ἔργον τοῦ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος γραφολόγων, ὡς καὶ ἄλλοι ἀποφανθέντες οὐχὶ ἅπαξ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὁτὲ μὲν ὅτι ἡ ὑπογραφὴ εἶναι πλαστή, ὁτὲ δέ, μετά τινας ἑβδομάδας, ὅτι ἡ αὐτὴ ὑπογραφὴ περὶ ἧς ἀπεφάνθησαν πρότερον ὅτι εἶναι πλαστή, ὅτι εἶναι γνησία.

XI. Ἀλλὰ τότε ὅμως δὲν εἶναι ὀρθόν, φρονοῦμεν, νὰ αἰτιᾶται τις τῆς ἐπιστήμης τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, δι' ἀναλόγους περιπτώσεις ἐξ ἀφορμῆς γνωματεύσεων ἀκαταλλήλων καὶ ἀναρμοδίων, διότι ἡ ἐπιστήμη αὕτη εἶναι ξένη πρὸς ὅλα ταῦτα, ἀφ' οὗ ἠγωνίσθη, ἀγωνίζεται καὶ θὰ ἀγωνίζεται πάντοτε διὰ νὰ προλαμβάνῃ, ἢ καὶ ἐνδεχομένως, νὰ ἐπανορθώνῃ ἐμφανιζομένας πλάνας μέχρις οὗ καὶ νομοθετικῶς ἐπιβληθῇ ἡ, κατόπιν αὐστηρῶν ἐξετάσεων, χορήγησις ἀδείας ἀναμίξεως εἰς τὸ πλῆρες εὐθυνῶν ἔργον τῆς διερευνήσεως ὑποθέσεων ἁρμοδιότητος τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, ὡς νῦν τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς πλείστας τῶν εὐρωπαϊκῶν νομοθεσιῶν.

Εἶναι, πράγματι, τραγικὸν τὸ ν' ἀπαιτῆται ἡ λῆψις ἀδείας παρὰ τῆς ἁρμοδίας Κρατικῆς Ἀρχῆς καὶ μετὰ προηγουμένην σχετικὴν δοκιμασίαν διὰ τὴν ἐξάσκησιν οἱουδήποτε ἐπαγγέλματος ἔστω καὶ ἡνιόχου ἢ ἠλεκτρολόγου καὶ νὰ μὴ ἀπαιτῆται οὐδεμία εἰδικὴ δοκιμασία καὶ ἔλεγχος τῆς ἱκανότητος καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες δύνανται νὰ θέσουν εἰς κίνδυνον τὴν περιουσίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν.

XII. Ἐπιβάλλεται, κατὰ ταῦτα, ἡ ἐπείγουσα λῆψις καταλλήλων μέτρων πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐπικρατούσης καὶ σήμερον ἀπαραδέκτου ταύτης καταστάσεως, τῆς ὁποίας ἡ βελτίωσις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, μόνον ἂν ἤθελον εἰσακουσθῇ καὶ τύχουν καὶ νομοθετικῆς κυρώσεως αἱ σχετικαὶ γνῶμαι καὶ προτάσεις τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Καθηγητοῦ κ. Γαρδίκα, τοῦ σοφοῦ τούτου διδασκάλου ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως, περὶ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, ζητημάτων.

Ἡ λῆψις τῶν ἐπιβαλλομένων μέτρων ἀσφαλῶς θὰ ἐπετυγχάνετο, ἂν ὁ Καθηγητὴς κ. Γαρδίκας ἐπωμίζετο προσωπικῶς τὸν ἀγῶνα διαφωτίσεως τῶν ἁρμοδίων καὶ ὅστις ἀγὼν θὰ εἶχεν ὡς γέρας, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κινδυνευόντων καὶ τὴν διάσωσιν ἀθῴων ἀπὸ τοῦ στιγματισμοῦ καὶ τῆς φυλακίσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ματαίωσιν τῆς διαφυγῆς ἐπιτηδείων καὶ πεπειραμένων ἐπικινδύνων εἰς τὴν κοινωνίαν ἐγκληματιῶν.

Α. Ν. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α'
κ. ΠΑΝ. ΛΥΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ : (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3. Προστασία τῶν νεκρῶν.

α) Ὡς πρὸς τὸ πτῶμα, β) ὡς πρὸς τὸν τάφον, γ) ὡς πρὸς τὴν τιμήν.

4. Ἀνατομὴ τῶν νεκρῶν.

***

3. Προστασία τῶν νεκρῶν.

α) Ὡς πρὸς τὸ πτῶμα. Ὁ Ποιν. Νόμος ἀπειλεῖ ποινὰς προστίμου ἢ κρατήσεως 1) κατὰ τοῦ μὴ ἀναγγέλοντος ἀμέσως εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν εὕρεσιν νεκροῦ (ἄρθρ. 442 Π.Ν.) 2) Κατὰ τοῦ ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἐνταφιάζοντος ἢ ὁπωσδήποτε ἐξαφανίζοντος ἢ ἀνατέμνοντος νεκρὸν (ἄρθρ. 443 Π.Ν.) καὶ 3) Κατὰ τοῦ παραβαίνοντος τὰς πρὸς ἀποτροπὴν τῆς προώρου ταφῆς ἢ ἐξαφανίσεως ἢ ἀνατομῆς νεκροῦ ἐκδιδομένας διατάξεις τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς (ἄρθρ. 443 Π.Ν.).

Εἰς βαθμὸν πλημμελήματος (ἄρθρ. 201 Π.Ν.) τιμωρεῖται ὅστις ἀφαιρεῖ αὐτογνωμόνως νεκρὸν ἢ μέλη ἢ τὴν τέφραν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παραφυλακῆς τῶν ἐχόντων δικαίωμα.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 43 τοῦ Ποιν. Κώδικος πραγματευομένου περὶ τῆς ἀπροσφόρου ἀποπείρας «ὁ ἐπιχειρήσας νὰ ἐκτελέσῃ κακκούργημα ἢ πλημμέλημα διὰ μέσου ἢ ἀντικειμένου τοιαύτης φύσεως, ὥστε ν' ἀποβαίνῃ ἀπολύτως ἀδύνατος ἡ τέλεσις, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 83 (ἠλαττωμένη ποινὴ) μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ» Κατ' ἀκολουθίαν τοῦ ἄρθρου τούτου ὁ πυροβολισμὸς ἐναντίον νεκροῦ, ὃν ἐκλαμβάνει τις ὡς κοιμώμενον, ἀποτελεῖ ἀπρόσφορον ἀπόπειραν τιμωρουμένην συμφώνως τῇ ἀνωτέρω διατάξει (Χωραφᾶς Π. Δίκαιον 1955 σελὶς 92).

Πέραν τούτου ὁ τεμαχισμὸς τοῦ πτώματος πρὸς ἐξαφάνισιν αὐτοῦ καὶ ἀπόκρυψιν τοῦ ἐγκλήματος δὲν συνιστᾷ ἰδιαίτερον ποινικὸν ἀδίκημα. Πιθανὸν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις τοῦ δράστου νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἰδιαζόντως ἀπεχθὴς καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 86 τοῦ Π.Ν. καθ' ὃ ἡ θανατικὴ ποινὴ καταγιγνώσκεται μόνον ἂν τὸ εἶδος καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν γένει περιστάσεις καθιστῶσι τὴν πρᾶξιν ἰδιαζόντως ἀπεχθῆ.

β) Ὡς πρὸς τὸν τάφον: Τὸ ἄρθρον 373 τοῦ Π.Ν. χαρακτηρίζει ὡς κλοπὴν τὴν πρᾶξιν διὰ τῆς ὁποίας ἀνορύττει τις τάφους, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ νεκροσυλήσῃ, ἀποβλέπων εἰς παράνομον περιουσιακὸν ὄφελος ἑαυτοῦ ἢ τρίτου. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου τούτου ἂν τις ἁπλῶς ἀνορύξῃ τάφον μὴ ἔχων σκοπὸν ν' ἀφαιρέσῃ περιουσιακὰ ἀντικείμενα τοῦ νεκροῦ (ἐνδύματα, δακτυλίδια, χρυσοῦς ὀδόντας κλπ.) δὲν καθίσταται ἔνοχος τοῦ ἀδικήματος τοῦ ἄρθρου τούτου. Πιθανὴ παράβασις τοῦ ἄρθρου 201 τοῦ Π.Ν., «περιύβρισις νεκρῶν». Τοὐναντίον κατὰ τὸν Παλαιὸν Π. Νόμον (ἄρθρ. 645) ὁ ἀνορύττων τάφους χωρὶς νὰ διαπράττῃ κλοπὴν ἐτιμωρεῖτο εἰς βαθμὸν πταίσματος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 373 συμπεριελήφθη εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ Π.Ν. περὶ κλοπῆς διὰ ν' ἀποκλεισθῇ ἡ ἀμφιβολία ἥτις δύναται νὰ δημιουργηθῇ ἐὰν τοὐτέστιν εἶναι χαρακτηριστέα ὡς κλοπὴ ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐν τοῖς τάφοις σὺν τῷ νεκρῷ κατατεθέντων πραγμάτων, κοσμημάτων κλπ., ἢ εἶναι ταῦτα ἀνεπίδεκτα κλοπῆς λογιζόμενα ὡς ἐγκαταλελειμμένα, ἀδέσποτα καὶ μὴ τελοῦντα ἐν τῇ κατοχῇ τινός.

Τὸ ἄρθρον 373 ἀφορᾷ τὴν διὰ τυμβωρυχίας νεκροσυλίαν καὶ οὐχὶ τὴν σύλισιν τοῦ νεκροῦ πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ἔχει γίνει εἰσέτι ὁριστικῶς ἡ κατάθεσις τῶν πραγμάτων. Ἡ εἰς τὸ φέρετρον ἀπόθεσις ἐνδυμάτων, κοσμημάτων καὶ τῶν τοιούτων καὶ ἡ ἔνδυσις ἀκόμη δι' αὐτῶν τοῦ νεκροῦ δὲν περιέχει

ἤδη παραίτησιν τοῦ κυρίου καὶ κατόχου ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων του, ἀλλ' ἔχει πρὸς τὸ παρὸν χαρακτῆρα προσωρινῆς χρησιμοποιήσεως, ὥστε ἡ παρ' ἑτέρου ἀφαίρεσις αὐτῶν περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κλοπῆς τοῦ ἄρθρ. 372 Π.Ν. (ἴδε σχέδιον εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως Π. Δικαίου ἐν σελίδι 357 ἐκδόσεως Ζαχαροπούλου).

Ἡ ἀφαίρεσις ὅθεν περιουσιακῶν ἀντικειμένων τοῦ νεκροῦ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, νεκροτομίου, νεκρικοῦ θαλάμου, κλπ. συνιστᾷ τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς.

Παραβάτης τοῦ ἄρθρου 373 καθίσταται καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἀνοίγων τάφον κατ' ἐντολὴν τῶν συγγενῶν πρὸς ἐκταφὴν τοῦ νεκροῦ, λαμβάνει αὐτογνωμόνως ἀντικείμενα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῷ τάφῳ πρὶν ἢ περισυλλεγοῦν καὶ ἀνακομισθοῦν ἐκεῖθεν τὰ λείψανα τοῦ νεκροῦ (319/34 Βούλευμα τοῦ Ἐφετείου Αἰγαίου). Μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων ἐκ τοῦ τάφου τὰ τυχὸν ἐγκαταλειφθέντα πράγματα θεωροῦνται μὴ ἔχοντα κύριον (ἀδέσποτα) καὶ συνεπῶς ὁ πρῶτος καταλαβὼν θεωρεῖται κύριος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπραγμάτου Δικαίου, οὐδὲν ἀδίκημα διαπράττων.

Ἡ ἀνόρυξις τάφου μὲ σκοπὸν ἐκτελέσεως ἀσελγῶν πράξεων ἐπὶ τοῦ πτώματος δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 373 Π.Ν., ἀλλὰ τοῦ ἄρθρου 201 τοῦ Π.Ν. (Περιύβρισις νεκρῶν.).

γ) Ὡς πρὸς τὴν τιμήν. Ἡ τιμὴ τοῦ νεκροῦ προστατεύεται διὰ τῶν ἄρθρων 201, 365 καὶ 368 τοῦ Ποιν. Νόμου. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων τούτων ἔχουσιν ὡς ἑξῆς : α) Ἄρθρον 201... «... ὁ ἐνεργῶν σχετικῶς πρὸς νεκρὸν ἢ τὰ μέλη ἢ τὴν τέφραν αὐτοῦ ἢ πρὸς τάφον πράξεις ὑβριστικῶς ἀναρμόστους, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν», β) ἄρθρα 365 καὶ 366 «ὁ προσβάλλων τὴν μνήμην τεθνεῶτος εἴτε δι' ἐξυβρίσεως βαναύσου ἢ κακοβούλου, εἴτε διὰ συκοφαντικῆς δυσφημήσεως τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν. Δικαίωμα πρὸς ἔγκλησιν ἔχουσιν ὁ ἐπιζήσας σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ τεθνεῶτος, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ».

Διὰ τοῦ ἄρθρου 365 ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ ποινικῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀποθανόντος, ἥτις ὑφίσταται ἄμεσον τὸ πλῆγμα ἐκ τοῦ διασυρμοῦ τῆς μνήμης τοῦ τεθνεῶτος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ συναίσθημα εὐλαβείας τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν μνήμην τῶν νεκρῶν.

Κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «τεθνεὼς» δέον ὅπως περιληφθῇ καὶ ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου (ἄρθρ. 40—50 Α.Κ.) κηρυχθεὶς ἄφαντος, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ Δίκαιον τοῦτο οὗτος ταυτίζεται πρὸς ἀποθανόντα καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 365 Π.Ν. παρεχομένη προστασία ἀφορᾷ καὶ τὸν ἄφαντον.

Τὸ ἔγκλημα τῆς προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος πραγματοῦται διττῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν δι' ἐξυβρίσεως βαναύσου ἢ κακοβούλου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ συκοφαντικῆς δυσφημήσεως τ.ἔ. διαδόσεως ψευδοῦς γεγονότος ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας.

Ἁπλῆ δυσφήμησις δὲν συντελεῖ τὸ ἀδίκημα. Βάναυσος ἐξύβρισις θεωρεῖται ἡ χυδαία, κακόβουλος δέ, ἡ κινουμένη ὑπὸ ταπεινῶν ἐλατηρίων.

Ἐὰν ὁ πράττων ὑπέλαβε τὸν ἐξυβριζόμενον ἢ συκοφαντούμενον ὡς νεκρόν, ἐνῷ οὗτος ἦτο ζῶν, ἐξύβρισις ἢ συκοφαντικὴ δυσήμησις ζῶντος δὲν ὑφίσταται. Ὑπάρχει ὅμως ἀπόπειρα προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος (ἀπρόσφορος ἀπόπειρα) τιμωρουμένη κατ' ἄρθρον 43 τοῦ Π.Ν., ἐκτὸς ἐὰν ὁ δράστης ἐξ εὐηθείας (μωρείας, μεγάλης ἀνοησίας) ὑπέλαβεν ὡς θανόντα τὸν καθ' οὗ ἡ προσβολή, ὁπότε μένει ἀτιμώρητος (ἄρθρ. 44 Π.Ν. Χωραφᾶ Π. Δίκαιον 1945 σελὶς 86).

Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἄρθρ. 201 Π.Ν. συντελεῖται διὰ πράξεων ὑβριστικῶς ἀναρμόστων σχετικῶς μὲ τὸν νεκρόν, τὰ μέλη, τὴν τέφραν ἢ τὸν τάφον αὐτοῦ (π.χ. ἀσέλγεια ἐπὶ πτώματος, ἀποκοπὴ τῆς κόμης ἢ ἄλλων μελῶν τοῦ σώματος, ἀπόρριψις ἐπὶ τοῦ τάφου ἀκαθαρσιῶν, διασκορπισμὸς τῶν ὀστῶν ἐκτὸς τοῦ τάφου κατόπιν ἀνορύξεως

κλπ.). Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ τῶν νεκρῶν δὲν θεωροῦνται ὡς πράξεις ἀνάρμοστοι (λ.χ. νεκροτομὴ—διδασκαλία ἐπὶ πτώματος κλπ.).

Ἀσελγεῖς πράξεις ἐπὶ ἐνταφιασμένου πτώματος κατόπιν ἀνορύξεως τοῦ τάφου συντελοῦσι τὸ ἀδίκημα τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου. Τῷ ὄντι ὑπάρχουσιν ἔκφυλα πρόσωπα διεστραμμένης γενετησίου λειτουργίας, ἅτινα αἰσθάνονται ἱκανοποίησιν ἐρχόμενα εἰς σεξουαλικὴν ἐπαφὴν μετὰ πτωμάτων, ἰδίᾳ γυναικῶν. Ἡ διαστροφὴ αὕτη τοῦ γενετησίου αἰσθήματος λέγεται νεκροφυλία (ἴδε Ἰατροδικαστικὴ Γρ. Κάτσα Τόμος Β' σελὶς 33). Οἱ νεκρόφυλοι εἰσέρχονται λάθρᾳ εἰς κοιμητήρια, ἔνθα ἔχουσιν ἀποτεθεῖ πτώματα γυναικῶν καὶ ἀσελγοῦσιν ἐπ' αὐτῶν. Περίφημος νεκρόφυλος, ὡς ἀναφέρει ὁ Καθηγητὴς κ. Κάτσας εἰς τὸ σύγγραμμα του ὑπῆρξεν ὁ Γάλλος λοχίας Bertan κατὰ τὸ ἔτος 1870. Οὗτος εἰσήρχετο τὴν νύκτα εἰς διάφορα νεκροταφεῖα, ἐξέθαπτε γυναῖκας, ἅτινας παρηκολούθη θαπτομένας καὶ ἠσέλγει ἐπ' αὐτῶν, διανοίγων τὴν κοιλίαν. Ἕτερος Γάλλος χωρικὸς ὁ Adrisson συνεδύαζε τὸν σαδισμὸν πρὸς τὴν νεκροφυλίαν. Ἐφόνευε τὰ θύματά του, διεμέλιζεν αὐτὰ καὶ εἶτα συνουσιάζετο ἢ ἠσέλγει καθ' οἱονδήποτε τρόπον πρὸς τὸ πτῶμα.

4. Ἀνατομὴ τῶν νεκρῶν.

Ἡ ἀνατομὴ τῶν νεκρῶν (νεκροτομὴ) γίνεται ἐντολῇ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ὁσάκις διεξάγεται ἀνάκρισις ἢ τοῦ δικαστηρίου, πρὸς καλλιτέραν διελεύκανσιν τῆς ὑποθέσεως. Ἡ νεκροτομὴ ἐνεργεῖται ἐκ μέρους τῶν ἰατροδικαστῶν, οἵτινες τυγχάνουσι διωρισμένοι πραγματογνώμονες συμφώνως τοῖς ἄρθροις 185—202 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς νεκροτομῆς ἀποτελεῖ πρᾶξιν πραγματογνωμοσύνης. Οὕτω κατ' ἄρθρον 183 τῆς Π.Δ. «ἂν πρὸς ἀκριβῆ διάγνωσιν καὶ κρίσιν ἐπί τινος γεγονότος, ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις ἐπιστήμης ἢ τέχνης τινὸς οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι ἢ τὸ δικαστήριον δύνανται αὐτεπαγγέλτως ἢ τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν διαδίκων ἢ τοῦ εἰσαγγελέως νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην».

Οἱ ἰατροδικασταὶ ἔχουσιν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργήσωσι τὴν νεκροτομήν, ἐφ' ὅσον αὕτη διατάσσεται ἐκ μέρους τῆς ἀρχῆς. Ἀρνούμενοι, διαπράττουσι τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπειθίας τοῦ Π. Νόμου, διωκόμενοι εἰς βαθμὸν πλημμελήματος (ἄρθρ. 189 Π.Δ.).

Ἐπὶ ἀπειθείᾳ δύνανται νὰ διωχθῶσι καὶ συγγενεῖς, οἵτινες δὲν συμμορφοῦνται εἰς πρόσκλησιν τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ὅπως παραδώσωσι τὸ πτῶμα πρὸς νεκροτομήν.

Νεκροτομὴ τοῦ πτώματος διατάσσεται ὁσάκις ἐπ' αὐτοῦ ἐμφανίζονται ἴχνη βίας, φαρμακείας, λοιμώδους νόσου κλπ. ἢ γενικῶς ὅταν ἄγνωστος τυγχάνει ἡ ἀκριβὴς αἰτία τοῦ θανάτου. Ἐπὶ δυστυχημάτων, ἀτυχημάτων καὶ λοιπῶν παρομοίων περιπτώσεων διατάσσεται πάντοτε νεκροτομὴ ἐπὶ τοῦ πτώματος, δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω ἀναφέραμεν.

Ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ ἐπιφορτισμένη μὲ τὸ ἔργον τῆς διαλευκάνσεως τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ συλλέξῃ τ' ἀναγκαῖα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἵνα βεβαιωθῇ ἡ τέλεσις ἢ μὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀποφασισθῇ ἂν πρέπει νὰ εἰσαχθῇ τις εἰς δίκην ἐπὶ τούτῳ (ἄρθρ. 239 παρ. 1 Π.Δ.). Κατὰ τὴν διεξαγομένην ἀνάκρισιν ἐνεργεῖται πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ δὴ αὐτεπαγγέλτως (ἄρθρ. 239 παρ. 2. Π.Δ.).

Εἰς τὸν ἀνακρίνοντα ἐπιτρέπεται ἡ χρησιμοποίησις παντὸς εἴδους ἀποδεικτικοῦ μέσου, εἴτε προβλεπομένου ρητῶς ὑπὸ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας (ἄρθρ. 178), ἀλλὰ καὶ παντὸς ἑτέρου τοιούτου νομίμου καὶ παραδεδεγμένου ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ πρακτικῇ (ἄρθρ. 179 Π.Δ.).

Ἡ πραγματογνωμοσύνη προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 178 τῆς Π.Δ. καὶ θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν κυριωτέρων ἀποδεικτικῶν μέσων.

Αἱ ἐπὶ πτωμάτων ἐνεργούμεναι πραγματογνωμοσῦναι εἶναι αἱ ἑξῆς : Νεκροψία,

Νεκροτομή, τοξικολογικὴ καὶ ἱστολογικὴ ἐξέτασις (ἐργαστηριακαὶ ἔρευναι).

Ἡ νεκροψία συνίσταται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ πτώματος, τῇ βοηθείᾳ ἐνίοτε καὶ τῆς ψηλαφήσεως τούτου, ἡ δὲ νεκροτομὴ εἰς τὴν διάνοιξιν τῶν κοιλοτήτων τοῦ σώματος, τοῦ κρανίου καὶ τὴν ἐξέτασιν πάντων τῶν σπλάγχνων.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς νεκροτομικῆς ἐξετάσεως εἰς πλείστας περιπτώσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ λαμβάνωνται τμήματα σπλάγχνων πρὸς ἐνέργειαν ἱστολογικῆς ἐξετάσεως. Ὑπαρχουσῶν ὑπονοιῶν δηλητηριάσεως λαμβάνονται ὁμοίως τμήματα σπλάχνων, ὅτε ἐνεργεῖται ἡ λεγομένη τοξικολογικὴ ἐξέτασις. Εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἐπιβάλλεται ἡ λῆψις τῶν ἀναγκαίων (λ.χ. αἵματος, πύου, οὔρων) δι' ἐνέργειαν μικροβιολογικῆς τινος ἐξετάσεως πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου ἢ τῆς καταστάσεως τοῦ θανόντος πρὸ τοῦ θανάτου (π.χ. μέθης).

Δι' εἰδικῶν νόμων καθορίζεται, ὅτι αἱ ἐπὶ πτωμάτων πραγματογνωμοσύναι διενεργοῦνται εἰς εἰδικῶς καθιδρυμένα ἐργαστήρια. Τοιαῦτα ἐργαστήρια εἶναι :

1) Τὸ ἐργαστήριον Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν (ἄρθρ. 5 Νόμου Γ.Χ.Π./1910).

2) Τὸ Νεκροτομεῖον τοῦ ἐργαστηρίου Ἰατροδικαστικῆς καὶ τοξικολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Ν. 1117/44). καὶ

3) Τὸ Νεκροτομεῖον Πειραιῶς (Ν. 495/47).

Πραγματογνώμονες ἰατροδικασταὶ διωρισμένοι δι' εἰδικῶν Νόμων εἶναι οἱ κάτωθι :

1) Οἱ ἑκάστοτε καθηγηταί, ὑφηγηταὶ καὶ ἐπιμεληταὶ τῆς Ἰατροδικαστικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (ἄρθρ. 5 Νόμου ΓΧΠ/1910).

2) Οἱ ἰατροδικασταὶ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς (Νόμοι ΓΧΠ/1910 καὶ Α.Ν. 705/43) καὶ

3) Οἱ Νομίατροι ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Νομοῦ των (ἄρθρ. 15 Ν. 346/14).

Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκτέλεσις πραγματογνωμοσύνης εἰς τ' ἀνωτέρω ἀναφερόμενα ἐργαστήρια ἢ εἰς ἄλλας ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, διορίζονται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 184 τῆς Π.Δ. ὑπὸ τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν ἀνάκρισιν δύο ἢ πλείονες πραγματογνώμονες ἰατροί. Εἰς ἐπειγούσας ἢ ἥσσονος σημασίας περιπτώσεις δύναται νὰ διορισθῇ εἷς καὶ μόνον. Ἐὰν πρόκειται περὶ κατεπειγούσης περιπτώσεως ὁ διορισμὸς δύναται νὰ γίνῃ καὶ προφορικῶς, ἐπακολουθεῖ ὅμως ἡ σύνταξις τοῦ ἐγγράφου. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου τῆς Π.Δ. ἐμφανίζει πρακτικὴν ἀξίαν κυρίως διὰ τὰς ἐπαρχίας, ὅπου κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν ὑπάρχουσιν εἰδικὰ ἰατροδικαστικὰ ἐργαστήρια καὶ οἱ διωρισμένοι ἰατροδικασταὶ δὲν εὑρίσκονται ἐγγύς.

Νεκροτομίαι εἰς τὸ ἀνατομεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου διὰ διδακτικοὺς σκοπούς.

Αἱ πρὸς διδασκαλίαν νεκροτομίαι τυγχάνουσιν ἀπαραίτητοι διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν φοιτητῶν καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Τὸ ἀνατομεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου προμηθεύεται ἐκ τῶν διαφόρων Νοσοκομείων πτώματα κυρίως ἀπόρων θανόντων, δι' ἃ οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται ἢ διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις τῶν συγγενῶν. Πιθανόν, καίτοι σπανίως, διὰ διαθήκης ὁ θανὼν ν' ἀφήσῃ τὸ πτῶμα του εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐκτέλεσις νεκροτομῆς ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος δὲν ἐπιτρέπεται. Οἱ συγγενεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνήσεως, πανταχοῦ σχεδὸν ἀναγνωρισθὲν καὶ κατοχυρωθὲν ἀλλαχοῦ δι' εἰδικῶν διατάξεων· παρ' ἡμῖν, ἐὰν γίνῃ νεκροτομὴ ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ ἄνευ συγκαταθέσεως τῶν συγγενῶν, ποινικὴ κύρωσις δὲν ὑπάρχει. Δυνατὸν ὅμως ν' ἀνακύψῃ εὐθύνη ἀστικῆς φύσεως. Ἐπίσης εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, εἶναι πιθανὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 443 τοῦ Π.Ν. ἐὰν ἡ ἀνατομὴ ἐγένετο ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας τῆς ἀρχῆς.

Καὶ οἱ ἰατροὶ τῶν Νοσοκομείων δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι νεκροτομὴν ἐπὶ πτώ-

ματος, δι' ὃ οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται. Οἱ Κανονισμοὶ τῶν Νοσοκομείων (παρ' ἡμῖν Εὐαγγελισμοῦ, Ἐρ. Σταυροῦ, κλπ.) ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐπιβάλλεται νεκροτομὴ τοῦ πτώματος, ἂν ταύτην κρίνωσιν ἐπιβεβλημένην οἱ ἰατροί. Ἀπαραίτητος ὅμως καὶ ἐνταῦθα ἡ συγκατάθεσις τῶν συγγενῶν.

Εἰς τὸ ἰατρικὸν περιοδικὸν «Κλινικὴ» τοῦ ἔτους 1930 ἀναφέρεται περίπτωσις ἐγέρσεως ἀγωγῆς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς Bonn ὑπὸ τῶν γονέων θανόντος τέκνου κατὰ δύο ἰατρῶν τοῦ Νοσοκομείου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπέστειλαν τὸ πτῶμα εἰς τὸ παθολογικὸν ἐργαστήριον τοῦ Νοσοκομείου πρὸς ἐκτέλεσιν νεκροψίας, ἄνευ γνώσεως αὐτῶν. Ὀλίγον πρὸ τῆς ταφῆς ὁ πατὴρ ἐζήτησε ν' ἀνοιχθῇ τὸ φέρετρον, ὁπότε κατεφάνη ὅτι τὸ πτῶμα εἶχε νεκροτομηθῇ. Ἡ συμπαρισταμένη μήτηρ ἠσθένησε ἐκ τοῦ θεάματος. Ἕνεκεν τούτου ἐνήγαγεν ἀμφοτέρους τοὺς ἰατροὺς ζητοῦσα ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας ἣν ὑπέστη νοσήσασα.

Τὸ δικαστήριον ἀπεφάνθη ὅτι ποινικὴ εὐθύνη δὲν ὑπάρχει. Ὡς πρὸς τὴν ἀστικὴν τοιαύτην, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μὲ τὴν αἰτιολογίαν, ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ζημία εἰς βάρος τῆς μητρός. Ἐν τοσούτῳ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ ζητηθῇ ἡ συγκατάθεσις τῶν γονέων, καθ' ὅσον τοιουτοτρόπως εὑρισκόμεθα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἠθικὰ συναισθήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ κρατοῦντα ἤθη.

Καὶ ὅμως ἡ ἐκτέλεσις ἀνατομῶν ἐπὶ πτωμάτων, εἰς ὅσον ἔνεστι μείζονα ἀριθμὸν χάριν ἐπιστημονικῶν λόγων, εἶναι ἐπιβεβλημένη διὰ τὴν πρόοδον τῆς Ἰατρικῆς ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εὐθύνη τῶν ἰατρῶν, οἵτινες ἀποβλέποντες εἰς τὸν ἀνωτέρω σκοπόν, ἐκτελοῦσι νεκροτομίας ἐπὶ πτωμάτων ἄνευ γνώσεως τῶν συγγενῶν.

Ἰδιωτικὴ νεκροτομία αἰτήσει τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος.

Αἰτήσει τῆς οἰκογενείας δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρ' ἰατροῦ νεκροτομία, ἀδείᾳ τῆς ἀρχῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 443 τοῦ Π.Ν.

Ἂν ὅμως ἐπὶ τοῦ πτώματος παρατηρηθῶσιν ἴχνη βίας ἢ ἄλλα σημεῖα ἐνδεικτικὰ ἐγκληματικῆς ἐνεργείας, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἰατρὸς ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ τὸ γεγονὸς εἰς τὴν ἀρχήν, ἵνα αὕτη ἐπιληφθῇ ἀνακρίσεως καὶ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν νεκροψίας παρ' ἰατροδικαστοῦ.

Χρόνος νεκροτομῆς. Ἡ νεκροτομὴ δὲν πρέπει νὰ γίνεται προώρως πρὸς ἀποφυγὴν ἀνατομῆς νεκροφανοῦς. Κατ' ἄρθρ. 443 Π.Ν. «...ὁ παραβαίνων τὰς πρὸς ἀποτροπὴν τῆς προώρου ἀνατομῆς νεκροῦ ἐκδιδομένας διατάξεις τιμωρεῖται διὰ προστίμου ἢ κρατήσεως μέχρι τριῶν μηνῶν». Τὸ Β.Δ/μα τοῦ 1835 «περὶ νεκροσκοπίας» καθορίζει ὅτι ἡ διατομὴ (ἄνοιγμα) τῶν πτωμάτων δὲν ἐπιτρέπεται εἰ μὴ 24 ὥρας μετὰ τὴν ἀποβίωσιν, ἐκτὸς ἂν τοῦ θανάτου τὰ αἴτια τυγχάνουσι γνωστὰ ἢ ἀνεφάνη ἡ σῆψις ἢ ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ὅτε ἡ διατομὴ δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐνωρίτερον (ἄρθρ. 10 καὶ 11 Β. Δ/τος 13-5-1835).

Καισαρικὴ τομὴ ἐπὶ πτώματος ἢ ὑστεροτομία. Εἰς περίπτωσιν θανάτου γυναικὸς ἐγκύου, διατρεχούσης τοὺς τελευταίους τέσσαρας μῆνας τῆς κυήσεως, ἐπιβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις καισαρικῆς τομῆς ἐπὶ τοῦ πτώματος, ἡ λεγομένη ὑστεροτομία, πρὸς διάσωσιν τοῦ ἐμβρύου. Παρὰ Ρωμαίοις ὑπῆρχε Νόμος ἐπιβάλλων τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου, ἔχων οὕτω : «Ὁ Βασιλικὸς Νόμος ἀπαγορεύει νὰ θάπτηται ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις ἀπέθανεν ἔγκυος πρὶν ἢ ἐξαχθῇ παρ' αὐτῆς τὸ ἔμβρυον. Ὁ διαπράττων ἀντίθετα πρὸς τοῦτο δέον νὰ θεωρῆται, ὅτι κατέστρεψε μετὰ τῆς ἐγκύου καὶ τὴν ἐλπίδα (ζωὴν) τοῦ ἐμψύχου ὄντος (ἐμβρύου)».

Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ Κράτη σήμερον ἰσχύει παρομοία διάταξις. Οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Β. Δ/τος τῆς 13-5-1835 «περὶ νεκροσκοπίας» καθορίζει τὰ ἑξῆς : «ὅταν γυνὴ ἀποθάνῃ περὶ τοὺς τέσσαρας τελευταίους τῆς κυοφορίας μῆνας,

ὁ νεκροσκόπος ὀφείλει νὰ μετακαλέσῃ χειρουργὸν διὰ νὰ σώσῃ τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἐνδέχεται νὰ παραμένῃ ζῶν ἔτι εἰς τῆς μητρὸς τοὺς κόλπους. Ἂν δὲ παραμελήσῃ τὸ χρέος τοῦτο περιπίπτει εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 302 τοῦ Π.Ν. ποινήν». Δηλαδὴ θεωρεῖται ὡς ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας.

Ἡ διάσωσις τοῦ ἐμβρύου δὲν ἐπιτυγχάνεται πάντοτε. Αἱ ἐλπίδες διασώσεως εἶναι ὀλίγαι, αὐξάνονται ὅμως αὗται, ὅσον τὸ ἔμβρυον εὑρίσκεται ἐγγύτερον πρὸς τὸν χρόνον τοῦ τοκετοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε τῆς ταχείας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ αἰτία, ἥτις ὑπῆρξε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς ἐνέχει ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα. Ἐὰν ὁ θάνατος αὐτῆς ἐπῆλθεν αἰφνιδίως, ἐξ ἀτυχήματος τινός, ἡ ἐλπὶς διασώσεως τοῦ ἐμβρύου δι' ὑστεροτομίας, ἐγκαίρως ἐνεργουμένης, εἶναι μεγάλη. Ἐὰν ὅμως ὁ θάνατος εἶναι ἀποτέλεσμα νόσου τινὸς τῆς μητρὸς καὶ δὴ μακρᾶς ἢ βαρείας αἱ ἐλπίδες διασώσεως τοῦ ἐμβρύου εἶναι ὀλίγαι, καθ' ὅσον συνήθως τότε τὸ ἔμβρυον προαποθνήσκει τῆς μητρὸς (ἴδε Κάτσα Δεοντολογία σελὶς 370).

Ὁπωσδήποτε εἴτε περὶ θανάτου τῆς μητρὸς συνεπείᾳ δυστυχήματος ἢ νόσου τινὸς πρόκειται, ὁ ἰατρὸς δέον νὰ προβῇ εἰς ὑστεροτομίαν ἐπιχειρῶν τὴν διάσωσιν τοῦ ἐμβρύου. Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» τῆς 22-3-1956 ἐδημοσιεύθη περίπτωσις προσφάτου ὑστεροτομίας ἐν Λονδίνῳ.

Κατὰ τὸ δημοσίευμα ἄρρεν βρέφος ἐγεννήθη ἐσχάτως ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του, ἥτις κατέπεσεν ἐνῷ κατήρχετο τοῦ λεωφορείου καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Ὁ ἰατρὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐξετάσας τὴν νεκρὰν μὲ τὸ στηθοσκόπιον ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦτο ἔγκυος. Μετέφερεν ταύτην ἀμέσως εἰς τὸ χειρουργεῖον καὶ τὴν ὑπέβαλεν εἰς ἐγχείρησιν. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸν θάνατον τῆς νέας, ἦλθεν εἰς τὴν ζωὴν ἕνα βρέφος μόλις ἓξ μηνῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνέπνευσεν. Ἐτοποθετήθη εἰς θάλαμον ὀξυγόνου, ἀλλὰ μετὰ ἑπτὰ ὥρας ἀπέθανε καὶ αὐτό. («Ἦτο ἕνας χαριτωμένος μπεμπὲς» εἶπε μιὰ ἀδελφὴ τοῦ Νοσοκομείου, «ἐκάμαμε ὅ,τι ἦτο δυνατὸν διὰ νὰ τὸν σώσωμεν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατωρθώσαμεν».

Δοθέντος ὅτι ἡ ὑστεροτομία πρὸς διάσωσιν τοῦ ἐμβρύου ἐνεργεῖται εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός, ὁ ἐνεργῶν ταύτην ἰατρός, θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ ἴδῃ ἐφαρμοζόμενον κατ' αὐτοῦ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ Ν. Δ/τος τῆς 13-5-1835, ὅπερ ἀπαγορεύει τὴν διάνοιξιν πτώματος πρὸ τῆς παρελεύσεως ὡρισμένου χρόνου ἐὰν δὲν συντρέχουσιν αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ἄρθρου τούτου. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκ τούτου κατηγορίας συνιστᾶται ὅπως ἡ ἐπὶ τοῦ πτώματος ὑστεροτομία λαμβάνῃ τὴν μορφὴν πραγματικῆς ἐγχειρήσεως, τοῦ ἰατροῦ λαμβάνοντος κατ' αὐτὴν πᾶσαν φροντίδα, ὡς ἂν ἐπὶ ζώσης γυναικὸς ἐνήργει, ὥστε καὶ ἂν πρόκειται περὶ νεκροφανείας ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος θανατώσεως (Κάτσα Δεοντολογία σελὶς 371). (Συνεχίζεται)

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 87ου τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ παγίδα», εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ὁ Ἀστυνόμος «Χ» παρετήρησε ὅτι μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ὄ σ κ α ρ δὲν ὑπῆρχε τηλέφωνο.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀπέστειλεν ὀρθὴν λύσιν ὁ ἀστυφύλαξ Κ. 467 Ψαράκης Ἐμμανουήλ.

Μιὰ ἀξέχαστη γιορτή

—Μιὰ πανέμορφη, σεμνὴ καὶ ἀλησμόνητη γιορτὴ ὠργάνωσε καὶ παρουσίασε, μὲ τὴν λήξη τοῦ 1956, ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν πλούσια δράση του καὶ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες του πρὸς τὶς ἀστυνομικὲς οἰκογένειες, «Ὅμιλος Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς», στὸ Στάδιο Καραϊσκάκη.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς γιορτῆς ἔκλεισε ἕνα χρόνο, ἕναν ὁλόκληρο ἀγωνιστικὸ χρόνο, ἔργων καὶ ἀγάπης τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, ποὺ στάθηκε πάντα κοντὰ στὸν πόνο καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἀστυνομικῶν, πολύτιμος φίλος καὶ προστάτης.

Οἱ εὐγενικοί σκοποί του, τὰ τολμηρὰ σχέδια του, ἡ χριστιανική του δράση, καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἐξαιρετικό του συμβούλιο, ἀνάμεσα στὸ ὁποῖο ξεχωρίζει ἡ ἀγαπημένη μορφὴ τῆς κ. Ἀθηνᾶς Δηλαβέρη, ἔχουν καταστήσει τὸν Ὅμιλο αὐτὸ ἕνα ἀληθινὰ φιλανθρωπικὸ ὁρμητήριο γιὰ Μεγάλα καὶ Ὠφέλιμα ἔργα.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος ἔσπευσε κατὰ χιλιάδες νὰ κατακλύσῃ τὸν χῶρο τοῦ σταδίου, ἐνισχύοντας τὶς προσπάθειες τῶν γυναικῶν αὐτῶν, ποὺ, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, στέκουν στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

Ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Μπάντας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ ἔδινε τὸ πανηγυρικὸ χρῶμα στὴ γιορτή, προσέρχονταν κατὰ ὁμάδες πλήθη ἐπισήμων καὶ κόσμου, ἐνῷ ὁλόγυρα τὸ ἄνετο καὶ συγχρονισμένο αὐτὸ στάδιο εἶχε διακοσμηθῆ μὲ γοῦστο.

Τάξις καὶ ἐνθουσιασμὸς κυριάρχησεν ἀπολύτως.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους προσῆλθαν καὶ ἐτίμησαν, μὲ τὴν εὐγενικὴ παρουσία τους, τὴ γιορτή: ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιμπράντης, ὁ Βουλευτὴς Πειραιῶς καὶ Πρόεδρος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, κ. Ἀνδριανόπουλος, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Σαπουνάκης, ὁ Βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Βρανόπουλος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυν. Σώματος κ. Κόκκινος, ὁ Δ/ντὴς Ἀθηνῶν κ. Γεωργίου, ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Τοὺς προσερχομένους ὑπεδέχετο ἡ εὐγενεστάτη καὶ ἀκούραστη Πρόεδρος τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς κ. Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη, περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὶς κυρίες τοῦ Διοικητικοῦ της Συμβουλίου. Γλυκὰ καὶ ἀναψυκτικὰ προσεφέρθηκαν ἄφθονα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὅμορφης αὐτῆς γιορτῆς, τῆς ὁποίας τμῆμα τοῦ προγράμματος περιελάμβανε καὶ ποδοσφαιρικὸν ἀγώνα μεταξὺ τῶν ἀναπληρωματικῶν ὁμάδων Παναθηναϊκοῦ καὶ Ὀλυμπιακοῦ, ποὺ ἔληξεν ἰσόπαλος 2—2.

Ἦταν ἕνας ὡραιότατος, ταχὺς καὶ θεαματικὸς ἀγώνας, ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἀπονομὴ ἀναμνηστικῶν λαβάρων ποὺ πρόσφεραν στὶς δύο ὁμάδες, οἱ κυρίες τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς. Καὶ θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἕνας ἄριστος ἀγώνας, ἐὰν ὁ διαιτητὴς δὲν ὑπέπιπτε σὲ τόσα λάθη. Γιατὶ ἐσφύριξε ἀνύπαρκτα φάουλ, παρεσιώπησε ἠθελημένα λακτίσματα, καὶ τὸ κυριώτερον κατελόγισε ἕνα ἐντελῶς ἀνύπαρκτον πέναλτυ ποὺ ἀπέφερε καὶ τὸ 4ον ἀντικανονικὸ γκόλ. Πάντως οἱ νεαροὶ παῖκτες τῶν δύο ὁμάδων ἐνθουσίασαν, μὲ καλυτέρους τούς: Κρητικόν, Κορώση, Νικητάκη, Βουρλιωτάκη, Ποσειδῶνα καὶ Τσῶχον.

Μετὰ τὸν ἀγώνα ἀπενεμήθησαν κύπελλα καὶ στὶς δυὸ ὁμάδες.

—Ἔτσι ἔληξεν ἡ ἀξέχαστη αὐτὴ γιορτή, ποὺ ἀνανέωσε τοὺς δεσμοὺς ἀγάπης ποὺ ἑνώνουν τὸν Ἀστυνομικὸ Κόσμο, μὲ τὸν Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, τὴ ζεστὴ αὐτὴ καὶ φιλόξενη φωλίτσα, μέσα στὴν ὁποίαν τὰ παιδιά μας καὶ οἱ γυναῖκες μας, βρίσκουν τὴν θαλπωρή, τὴν περίθαλψη, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐτυχία. Καλὲς κυρίες τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα.

Σ. Κ. Π.

ΜΕ ΤΙΣ ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

— ΣΤΟ "ATHENE - ΠΑΛΛΑΣ,, —

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

—Ἕνα πολὺ μεγάλο καλλιτεχνικὸ γεγονός, ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ τὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τὸν περασμένο μῆνα...

Μὲ τὸ κομψό, ἄνετο καὶ πολυτελέστατο ὑπερωκεάνειο «ΟΛΥΜΠΙΑ» ἔφτασε στὴν Ἑλλάδα ἕνα κλιμάκιο Ἰταλῶν ἠθοποιῶν τῆς «Τσινετσιτά», γιὰ νὰ προσδώσῃ ἰδιαίτερη αἴγλη στὴν «ἑβδομάδα τοῦ Ἰταλικοῦ φίλμ», δίνοντας ἔτσι τὴν εὐκαιρία στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ χειροκροτήσῃ βεντέττες πρώτου

Στὰρ τοῦ Ἰταλικοῦ φεστιβάλ, σὲ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία των στὶς αἰθούσες τοῦ ξενοδοχείου «ATHENE ΠΑΛΛΑΣ». Διακρίνονται, ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά: (ὄρθιοι) Μάρκο Βικάριο (σύζυγος Ποντεστᾶ), Φράνκο Ἰντερλέγκι (σύζυγος Λουάντι), δόκτωρ Μποτζίνι (Ἀρχηγὸς Ἀποστολῆς), καὶ Κόμης Μπόντζι (σύζυγος Καλαμάϊ). Καθήμεναι: Ἀντονέλα Λουάντι, Μανταλένα Φίσσερ, Ροσσάνα Ποντεστᾶ, Συλβάνα Παμπανίνι, Κλάρα Καλαμάϊ καὶ Λουτσία Μπάντι.

μεγέθους γνωστὲς σ' ὅλη τὴν γῆ, συμπαθητικοὺς ζὲν πρεμιέ, καὶ ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀπὸ ξένους τεχνικούς, δημοσιογράφους καὶ σκηνοθέτες...

Παρὰ τὸν λιγάκι... οἰκογενειακὸ χαρακτῆρα του, ὁ 'Ιταλικὸς αὐτὸς κινηματογραφικὸς ὅμιλος ἀντιπροσώπευε ὅλες τὶς τάσεις, τὶς ἀναζητήσεις καὶ τὶς μορφὲς τῆς 'Ιταλικῆς ἑβδομης τέχνης...

Τὸν ἀποτελοῦσαν ὀκτὼ ἐκλεκτὰ ζευγάρια καὶ ἄλλοι, ἐπίσης διάσημοι, μεμονωμένοι καλλιτέχνες...

'Η 'Αντονέλλα Λουάντι μὲ τὸν ἄντρα της Φράνκο 'Ιντερλέγκι, ἡ Ροσσάνα Ποντεστᾶ μὲ τὸν ἄντρα της Μάρκο Βικάριο, ἡ Συλβάνα Παμπανίνι μὲ τὸν πατέρα της, ἡ Μανταλένα Φίσσερ μὲ τὴν μητέρα της, ὁ ἐξερευνητὴς ντοκυμανταὶρ κόμης Μπόντσι μὲ τὴν γυναῖκα του Κλάρα Καλαμαΐ, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αποστολῆς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθύνοντες τὴν «Οὐνιτάλια», ἡ στάρλετ Λουτσία Μπάντι καὶ ἄλλοι...

—Ὅλοι αὐτοὶ ἦρθαν γιὰ δυὸ-τρεῖς μονάχα μέρες... Ἴσα-ἴσα νὰ δώσουν τὸ μεγάλο καλλιτεχνικό τους παρόν, στὴν 'Ιταλικὴ ἑβδομάδα ποὺ ὠργάνωσε ἡ «Οὐνιτάλια» μὲ τὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρεία «Δαμασκηνὸς—Μιχαηλίδης»...

Χιλιάδες περίεργου καὶ ἐνθουσιασμένου κόσμου στριμώχτηκαν πρῶτα στὸ λιμάνι, κι' ὕστερα ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τους, γιὰ νὰ δοῦν τὶς «ὄμορφες» καὶ νὰ καμαρώσουν τόσες ἀγαπημένες μορφές, ποὺ αὐτὴ τουλάχιστον τὴν κινηματογραφικὴ περίοδο μεσουρανοῦν μεγαλόπρεπα στὸ παγκόσμιο καλλιτεχνικὸ στερέωμα...

Τέτοια κοσμοσυρροὴ καὶ τόσες ἐκδηλώσεις κανεὶς δὲν περίμενε... Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῆς πρωτευούσης, ἔσπευσαν νὰ διαπραγματευθοῦν μιὰ συνέντευξη, ὑπὸ ὁποιουσδήποτε ὅρους, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στοὺς ἀκροατές τους μιὰ ἀπ' τὶς λίγες καλλιτεχνικὲς ἐκπλήξεις, εὐρυτάτης σημασίας καὶ ἐκτάσεως...

'Ανάμεσα λοιπὸν στὶς ἄλλες ἐκπομπὲς βρεθήκαμε κι' ἐμεῖς...

Τί ἐπιτύχαμε ἐμεῖς καὶ τί ἐπέτυχαν οἱ ἄλλοι, αὐτὸ δὲν χρειάζεται ν' ἀναφερθῇ... Τ' ἀκούσατε στὸ ραδιόφωνο, καὶ ἐνθουσιαστήκατε...

Ἕνα μονάχα θἄπρεπε νὰ τονισθῇ... ὅτι δηλαδὴ ἡ 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας εἶναι ἡ μόνη ποὺ παρουσίασε στὸ ραδιόφωνο ὅλες μαζὶ τὶς στὰρ τοῦ 'Ιταλικοῦ κινηματογράφου...

'Αλλὰ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή...

.....

Πρὶν προχωρήσουμε ὅμως σ' αὐτὸ τὸ καλλιτεχνικὸ ρεπορτάζ, ἔχουμε ἱερὴ ὑποχρέωση ν' ἀνοίξουμε μιὰ μικρὴ παρένθεση γιὰ νὰ περικλείσουμε μέσα σ' αὐτὴν τὶς πολλές, θερμές, εἰλικρινεῖς καὶ ἐγκάρδιες εὐχαριστίες μας πρὸς τὸν ἐκλεκτὸ καὶ διακεκριμένο ἐκπρόσωπο τῆς «Οὐνιτάλια» κ. 'Εμμανουὴλ Νικολαρεΐζη, γιὰ τὴν προθυμία, τὴν εὐγένεια καὶ κατανόηση ποὔδειξε ἀπέναντί μας, καὶ στὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας μας, ποὺ κερδήθηκε μὲ πολλοὺς κόπους, ἀφοῦ αὐτὴν τὴν φορὰν εἴχαμε ν' ἀντιμετωπίσουμε μιὰ Παμπανίνι, μιὰ Ποντεστᾶ, μιὰ Λουάντι καὶ ἕναν δαιμόνιο Μπόντσι...

***

Πρωΐ-πρωΐ...

Πολὺ πρωΐ...

Σχεδὸν χαράματα...

Λίγοι κουλουρτζῆδες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὶς γωνιὲς... ἕνας φορτωμένος ἀχθοφόρος... μερικὰ νυσταγμένα αὐτοκίνητα... μερικοὶ μαχμουρλῆδες περαστικοί... κι' ἕνα σωρὸ κτίρια δεξιὰ κι' ἀριστερά...

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη εἰκόνα τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ποὺ θύμιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ λιγάκι παληὰ 'Αθήνα... μὲ τὸ ἀραχνοΰφαντο σκοτάδι της, τὴν λιγοστὴ κίνησή της, τοὺς ἀραιοὺς διαβάτες της, τὴ σιωπή της...

'Αλλὰ ποιὸς ἔδινε σημασία στὸ δειλὸ ρωμαντισμὸ ποὔχε φωληάσει στὴν κάθε γωνιά της!!!...

Μὲ τὸ μαγνητόφωνο στὸ χέρι ἀνεβαίνουμε αὐτὸν τὸν δρόμο, ποὺ λίγες ὧρες

ἀργότερα θὰ πλημμυρίσῃ κόσμο, ζωή, κίνηση, καὶ ποὺ τώρα σιγο-κοιμᾶται στὰ πόδια τοῦ παρθενῶνα, καθὼς τὸν πολιορκοῦν τὰ πρῶτα φῶτα τῆς 'Ανατολῆς...

Περπατᾶμε βιαστικά... Ὅμως πιὸ βιαστικὰ τρέχει ἡ σκέψη μας, κοντὰ στοὺς καλλιτέχνες ποὺ πρόκειται νὰ συναντήσουμε...

—Θὰ μᾶς δεχτοῦν ἆρά γε;»... Πῶς θὰ μᾶς φερθοῦν;... Θὰ τὰ καταφέρουμε;»

...Κι' ὅταν φτάσαμε κάποτε στὸ «ATHENE ΠΑΛΛΑΣ», κι' ἀποθέσαμε τὸ βαρὺ φορτίο μας, αἰστανθήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ δειλία, ἕνα φόβο, ἕνα κόμπλεξ πεσσιμισμοῦ...

Τί γυρεύαμε ἐμεῖς ἐκεῖ, μέσα στὸ μαρμαρένιο αὐτὸ Παλατάκι τῆς 'Αθήνας, πλάϊ σὲ τόση ἐπισημότητα καὶ πολυτέλεια!!!...

Ὅμως πιστεύαμε στὴν ἀποστολή μας, κι' ἡ Πίστη μας αὐτὴ μᾶς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ τεντώσουμε τὸ κορμί μας, νὰ διορθώσουμε τὴ γραβάτα τῆς στολῆς μας, καὶ νὰ σταθοῦμε στὸ μοντέρνο σαλονάκι τοῦ ξενοδοχείου σὰν γνώριμοι, παληοὶ θαμῶνες του, σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους...

Σ' αὐτὸ συνέτεινε σημαντικὰ καὶ ἡ εὐγενικὴ βοήθεια, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγάπη ποὖδειξε ἀπέναντί μας ἡ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἀξίζει νὰ ὑπογραμμισθῇ...

Μιὰ φιλόξενη ζεστασιὰ μᾶς κύκλωσε...

Καὶ σταθήκαμε νὰ περιμένουμε ἥσυχα-ἥσυχα, καπνίζοντας, πέντε περίπου ὧρες...

***

Θαρρῶ ἕντεκα ἦταν ἡ ὥρα... ὅταν ἡ πόρτα τοῦ ἀσανσὲρ ἄνοιξε, καὶ βγῆκεν ἡ Ροσσάνα Ποντεστᾶ...

Λεπτή, μελαχροινὴ καὶ ὁλόγλυκεια, ἡ πανέμορφη αὐτὴ μικρούλα, ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα 23 χρονῶν, δὲν ἔχει τίποτε τὸ θεατρικὸ ἐπάνω της... Οὔτε ὕφος, οὔτε ἐξάρσεις...

Καὶ καθὼς τὴν βλέπαμε νὰ προχωρῇ κατὰ τὸ μέρος μας, νομίσαμε ὅτι ξαναβλέπαμε τὴν Ναυσικᾶ καὶ τὴν ὡραία 'Ελένη, ποὺ μὲ τόση γοητευτικὴ χάρη ὑποδύθηκε στὸν κινηματογράφο...

Μᾶς πλησίασε εὐγενικά... Κι' ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες φιλοφρονήσεις, μᾶς ἔδωσε μερικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωή της, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ».

'Απὸ τὴν ἴδια λοιπὸν μάθαμε ὅτι εἶναι γνήσια 'Ιταλίδα, καὶ ὅτι τὴν καρριέρα της τὴν χρεωστᾷ στὸ διάσημο γάλλο σκηνοθέτη Λεονὶτ Μογκύ, ποὺ τῆς ἔδωσε ἕνα μικρὸ ρόλο στὴν ταινία του: «Αὔριο θἄναι πολὺ ἀργὰ...» κοντὰ στὸν Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ τὸν Πιεράντζελλι. Μᾶς εἶπε ἀκόμα ὅτι ἔχει «γυρίσει» 24 φίλμς στὴν 'Ιταλία, στὸ Χόλλυγουντ, στὴ Γαλλία καὶ στὸ Μεξικό, ὅτι ἡ τελευταία της ταινία εἶναι τὸ «Σαντιάγκο» ποὺ γύρισε στὴν 'Αμερικὴ μὲ τὸν Ἄλλαν Λάντ, ὅτι λογαριάζει νὰ παίξῃ τοῦ χρόνου σοβαροὺς ρόλους στὸ θέατρο, καὶ ὅτι λατρεύει τὸν ἄντρα της...

Πράγματι πολὺ κοντά της, στέκει ὁ Μάρκο Βικάριο, ὁ γνωστὸς πιὰ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἔχει παίξει διάφορους ρόλους σὲ 24 φίλμς.

—Ὕστερα τὸ μαγνητόφωνο μπαίνει σὲ λειτουργία, καὶ ἡ Ροσσάνα Ποντεστᾶ, ἡ γλυκύτερη στὰρ τῆς 'Ιταλικῆς συντροφιᾶς, δίνει μιὰ μικρὴ συνεντευξούλα γιὰ τοὺς ἀκροατὰς τῆς 'Αστυνομικῆς 'Εκπομπῆς:

—Ποιὲς εἶναι οἱ ἐντυπώσεις σας, οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις σας, ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν κόσμο της, κ. Ροσσάνα;

—«Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχομαι στὴν Ἑλλάδα, καί, πιστέψτεμε, οἱ ἐντυ» πώσεις μου εἶναι ἐξαιρετικὲς ἀπὸ κάθε πλευρά.

« Εἶχα τὴν ἐπιθυμία, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, νὰ ἔρθω στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ στὴν » 'Ιταλία ἔχουμε κοινὰ συναισθήματα μὲ τοὺς Ἕλληνες, ἀφοῦ καὶ στὰ κλασσικά » μας Λύκεια σπουδάζουμε ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, καὶ τοὺς θρύλους τῆς Ἑλληνικῆς

» Μυθολογίας. Καὶ αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος ποὺ νοιώθω τόση εὐτυχία ποὺ » ἦρθα ἐδῶ.

—Μήπως θὰ εἴχατε τίποτε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων;

—«Ὦ! Τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα τῆς 'Αθήνας εἶναι πραγματικὰ θαυμάσιο. » Τὸ καταλάβαμε περισσότερο ὅλοι μας τὸ βράδυ τῆς πρεμιέρας τοῦ φίλμ: «Χα- » μένη Ἤπειρος». Τὰ κατάφερε τόσο καλά, κι' ἦταν ἡ συμπεριφορά του τόσο ἄψογη, » ὥστε εἶναι ἡ πρώτη φορά, σὲ μιὰ ξένη χώρα, ποὺ εἶδα τὸν κόσμο νὰ κρατῇ μὲ » τάξη τὶς θέσεις του. Αὐτὸ τιμᾷ τὴν 'Ελληνικὴ 'Αστυνομία Πόλεων».

—Καὶ ποῦ σκοπεύετε νὰ πᾶτε ὕστερα, κ. Ποντεστᾶ;

—«Θὰ γυρίσουμε ὅλοι μαζὶ στὴν 'Ιταλία. Ὕστερα ἐγὼ καὶ ὁ ἄντρας μου, » Μάρκο Βικάριο, θὰ πᾶμε στὴν 'Αμερική. 'Εκεῖ ἐγὼ θὰ γυρίσω ἕνα φὶλμ στὸ Χόλ- » λυγουντ, καὶ ὁ ἄντρας μου ἄλλο, στὸ Μεξικό».

—'Η Διεύθυνσις τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς σᾶς εὐχαριστεῖ θερμά.

—«Ἴσα-ἴσα. 'Εγὼ εὐχαριστῶ ἐσᾶς».

***

Ὕστερα καὶ πάλι ἡ πόρτα τοῦ ἀσανσὲρ ἄνοιξε καὶ μιὰ ἄλλη «μεγάλη» στὰρ μᾶς πλησίασε, ἡ Μανταλένα Φίσσερ.

Ψιλὴ κι' αὐτή, κομψὴ καὶ ὄμορφη, ἔχει τὴ σοβαρότητα καὶ τὸν ἀέρα τῆς «διανοουμένης» στάρ. Γιὰ τὸν κινηματογράφο φαίνεται ἔτι ἔχει μεγάλη ἰδέα, καὶ τὴ δουλειά της σ' αὐτὸν τὴ θεωρεῖ σὰν μιὰ ἀνώτερη ἀποστολή. Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Μανταλένα Φίσσερ ἀντιπροσωπεύει τὸν εὐγενικὸ ἰδεαλισμὸ τῆς 7ης τέχνης καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῶν ἔργων τοῦ μέλλοντος.

'Η Μανταλένα Φίσσερ (ἀπὸ πατέρα 'Ελβετὸ καὶ μητέρα 'Ιταλίδα) θέλει ν' ἀνέβῃ στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα μὲ τὴν πίστη της, κι' ὄχι μὲ τὴν ὀμορφιά της στὴν ὁποίαν φαίνεται νὰ μὴ δίνῃ καὶ μεγάλη σημασία...

Μᾶς μιλᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό της χαμογελῶντας... Ὅμως στὴν ἄκρη κάθε κουβέντας της διακρίνεται καθαρὰ μιὰ προσωπικότητα καλλιεργημένη καὶ «αὐστηρῶν ἀρχῶν».

Θὰ τὴν δοῦμε, μᾶς λέει, πολὺ γρήγορα στὸ φίλμ: «Οἱ τέσσερες ἐρωμένες» κοντὰ στὴν 'Ελεονώρα Ρόσσι Ντράγκο. Ὅσο γιὰ τὴν καρριέρα της ἔχει μονάχα νὰ μᾶς πῇ τρία φίλμ, ποὺ γνώρισαν μεγάλη ἐπιτυχία, καὶ ἕνα ρόλο στὴν 'Ισπανικὴ ταινία: «Τὸ μεγάλο ψέμμα». Κι' ὅταν τελειώνει ἡ προφορικὴ προανάκριση γιὰ τὸ περιοδικό, ἀρχίζει ἡ κυρία ἀνάκριση τοῦ μαγνητοφώνου, γιὰ τοὺς ἀκροατὰς τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας:

—Δυὸ λόγια γύρω ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις σας, δνὶς Φίσσερ...

—«Οἱ ἐντυπώσεις μου γιὰ τὴν 'Ελλάδα, ἀπ' ὅ,τι πρόφτασα νὰ δῶ, εἶναι πραγ- » ματικὰ θαυμάσιες. Εἶναι μιὰ ὑπέροχη χώρα ἡ 'Ελλάς, μὲ καλὸ κόσμο, καὶ ἰδιαι- » τέρως μὲ ὄμορφες γυναῖκες. 'Αλήθεια!!! οἱ 'Ελληνίδες εἶναι ὡραιότατες, καὶ μοῦ » ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση. Διατηροῦν τὴν κλασσικὴ ὀμορφιὰ τῶν ἀρχαίων 'Ελ- » ληνίδων, ποὺ ἦταν ὀνομαστὲς γιὰ τὸ κάλλος καὶ τὴ γοητεία τους».

—Μήπως ζηλέψουν οἱ ἄνδρες γι' αὐτὰ ποὺ λέτε;

—«Μὰ γιὰ τοὺς ἄνδρες εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μιλήσω, ἐπειδή....»

—Μιλῆστε τότε γιὰ τοὺς ἄνδρες τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

—«Ἄ! Οἱ ἄνδρες τῆς 'Αστυνομίας τῶν 'Αθηνῶν, ἀπ' ὅ,τι εἶδα καὶ κατάλαβα » εἶναι στὴν κυριολεξία πολὺ καθὼς πρέπει καὶ ἱκανοί».

—Καὶ γιὰ τὰ καλλιτεχνικά σας σχέδια, τί θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε;

—«Γιὰ τὰ καλλιτεχνικά μου σχέδια; Λοιπόν, θὰ γυρίσω ἕνα ἔργο στὴν 'Ισπα- » νία. Δὲν ἀπεφασίσθη ὅμως ἀκόμα πότε θ' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα. Δὲν εἶναι ἀκόμα » γνωστό, ἂν θὰ εἶναι συμπαραγωγὴ μὲ 'Αμερικανούς».

—Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά.

—«Μά, κι' ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ».

Μετὰ τὴν Φίσσερ πλησιάζει στὸ μικρόφωνο ὁ ἀρχηγὸς τῆς 'Αποστολῆς καὶ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Οὐνιτάλια κ. Μποτζίνι, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιτυχημένους κινηματογραφιστὰς τοῦ κόσμου.

Φιλότιμος κι' ἀκούραστος ἐργάτης τῆς κινηματογραφικῆς ἰδέας ὁ κ. Μποτζίνι, εἶναι μαζὶ καὶ ἕνας γοητευτικὸς ἄντρας.

Μᾶς πληροφορεῖ ὅτι φέτος ἡ παραγωγὴ τῶν ἰταλικῶν στούντιο θὰ φθάσῃ τὰ 120 φίλμς.

Κι' ὕστερα ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀκροατάς μας, λέει:

—«Εὐχαριστῶ τὴν 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὴν ὁποίαν πλη-» ροφορήθηκα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἤρθα στὴν 'Ελλάδα, ὅτι ἔχει μεγάλη » δημοτικότητα καὶ ἀγαπιέται πολύ. Τὴν εὐχαριστῶ γιατὶ μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία » νὰ χαιρετήσω, ἐξ ὀνόματος ὁλόκληρης τῆς 'Ιταλικῆς ἀποστολῆς, τὸ 'Ελληνικὸ κοινὸ » καὶ τοὺς 'Ιταλοὺς ποὺ κατοικοῦν στὴν 'Ελλάδα.

«Αἰσθανθήκαμε τὸ ἐξαιρετικό, πράγματι, πνεῦμα φιλοξενίας, ποὺ διακρίνει » τὸν 'Ελληνικὸ Λαό, ἐπάνω ἀκόμα στὸ θαυμάσιο ὑπερωκεάνειο «ΟΛΥΜΠΙΑ» » ὅπου μᾶς ἔγινε μιὰ ἐγκάρδια ὑποδοχή.

«'Ο ἐφοπλιστὴς κ. Γουλανδρῆς, μὲ τὴν μεγάλην του εὐγένεια, τὴν γενναιο-» φροσύνη του καὶ τὴν λεπτὴ κατανόησή του ἀπέναντί μας, ἐπέτυχε νὰ φιλοξενήσῃ, » μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, ὁλόκληρη τὴν πολυμελεστάτη ὁμάδα τῶν καλλιτεχνῶν » καὶ τῶν δημοσιογράφων μας.

«Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, ἰδιαιτέρως ὅμως τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, διότι χάρις » στὴν ἱκανὴ πρωτοβουλία του, τὴν χαρακτηριστικὴ εὐγένειά του, τὴν ἀρίστη καὶ » ὑποδειγματικὴ ὀργάνωση καὶ πειθαρχία του, κατάφερε νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ἄνεση » στὶς μετακινήσεις μας, καὶ τάξη στὶς δημόσιες ἐμφανίσεις μας, ὥστε ὅλες οἱ καλ-» λιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ φεστιβάλ μας νὰ γίνουν μὲ ζηλευτὴ ἁρμονία».

«Σᾶς εὐχαριστῶ!...»

***

Μετὰ τὸν κ. Μποτζίνι ἔγινε μιὰ μεγάλη διακοπή. Οἱ ξένοι καλλιτέχναι ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὴν 'Ακρόπολη.

—«'Αν θέλετε,μπορεῖτε νὰ περιμένετε» μᾶς ψιθυρίζει εὐγενικὰ ἡ Ροσσάνα Ποντεστᾶ «σὲ μιὰ ὥρα θὰ γυρίσουμε, καὶ θὰ μπορέσετε νὰ πάρετε συνεντεύξεις καὶ ἀπὸ τὶς ἄλλες...»

Μιὰ ὥρα!!! Τί ἦταν μιὰ ὥρα, μπροστὰ στὶς τόσες ποὺ εἴχαμε διαθέσει γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή!!!..

Καὶ παίρνοντας ἕνα κάθισμα, περιμέναμε ὑπομονετικὰ τὴν ἐπιστροφή τους, ἐνῷ ἕνα σωρὸ ξένοι ἔμπαιναν καὶ ἔβγαιναν στὸ ξενοδοχεῖο...

Πλησίαζε μεσημέρι ὅταν τ' αὐτοκίνητα, ὁ κόσμος, οἱ φωνές, τὰ χειροκροτήματα ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μᾶς ἔδωσαν νὰ καταλάβουμε ὅτι οἱ 'Ιταλοὶ καλλιτέχνες εἶχαν γυρίσει...

Ξανατοποθετήσαμε τὸ μαγνητόφωνο, καὶ περιμέναμε... "Ο,τι εἴδαμε στὴ συνέχεια μᾶς ἀποζημίωσε γιὰ τὴν ἀναμονή μας..."Ενα ταιριαστό,πανέμορφο ζευγάρι ἐρχόταν πρὸς ἐμᾶς... ἕνα ἐρωτευμένο ζευγαράκι, ποὺ—ὅπως λένε—εἶναι τὸ πιὸ ἀκριβοπληρωμένο καλλιτεχνικὸ ζευγάρι τοῦ κόσμου...

"Ηταν ἐκεῖ κοντά μας, ὅμορφη ὅσο καμμιά, γοητευτικὴ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἡ 'Αντονέλλα Λουάντι, μὲ τὸν χαριτωμένο καὶ κομψὸ ἄντρα της, Φράνκο 'Ιντερλέγκι, ἐπίσης ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Οἱ θαυμασταὶ τῆς Λουάντι ποὺ δὲν τὴν εἶδαν πλάϊ στὸν ἄντρα της, ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, ἔχασαν ἕνα σπάνιο θέαμα...

Χειροκροτήματα, φλὰς ποὺ ἄφηναν ἐκτυφλωτικὰ φῶτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ καὶ βλέμματα ὅλο λατρεία, ὑποδέχτηκαν τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ζευγάρι...

'Απὸ 'Ελληνίδα μητέρα καὶ πατέρα 'Ιταλό, ἡ θελκτικὴ 'Αντονέλλα, γεννήθηκε στὴ Βηρυττό, ἐδῶ καὶ 24 χρόνια. Ἔχει παίξει ὡς τὰ τώρα, σὲ 17 ταινίες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ξεχωρίζουν τὸ «Κόκκινο καὶ Μαῦρο» πλάϊ στὸν Ζεράζ Φιλὶπ καὶ ἡ « Κάστα Ντίβα».

Μᾶς μιλᾷ γιὰ τὴ ζωή της, μὲ μιὰ χαριτωμένη ἀφέλεια ποὺ ἐνθουσιάζει καὶ κατακτᾷ, ἐνῷ ὁ ἄντρας της τὴν κυττᾷ μὲ λατρεία στὰ μάτια καὶ τὴν ἀκολουθεῖ παντοῦ... Δὲν τὴν λατρεύει ἁπλῶς. 'Η Λουάντι εἶναι γι' αὐτὸ ἡ δεύτερη θρησκεία του.

'Η 'Αντονέλλα μιλᾷ τὰ 'Ελληνικά, μ' ἕνα διασκεδαστικὸ ἰδιωματισμό, ποὺ τὴν κάνει ἀκόμα πιὸ χαριτωμένη. Μᾶς λέει ὅτι τῆς ἀρέσει ὁ χορὸς καὶ τὰ...ἀρχαῖα σκουλαρίκια. Μᾶς λέει ἀκόμα ὅτι ἀγαπᾷ τὴν 'Ελλάδα, καὶ θέλει νὰ παίξῃ σὲ 'Ελληνικὸ φίλμ.

Κι' ὅταν τῆς δίνουμε τὸ μικρόφωνο, βάζει τὰ γέλια σὰν μικρὴ μαθητριούλα, καὶ ἀπαντᾷ:

—«Καλὴ μέρα σας. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; Τὰ 'Ελληνικὰ δὲν τὰ ξεύρω καὶ τόσο » καλά. Πάντως τὰ ξέρω λιγάκι. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἡ μητέρα μου εἶναι 'Ελλη- » νίδα, καὶ μᾶς τἄμαθε ἀπ' ὅταν εἴμαστε μικροί. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχομαι » στὴν 'Ελλάδα, καὶ εἶμαι πολύ, πῶς τὸ λένε;, ἄ! ναί, συγχυσμένη».

—Τὴν διακόπτουμε γελῶντας: «Συγκινημένη θέλετε νὰ πῆτε, κ. 'Αντονέλλα».

—«Ἔ! τὸ ἴδιο εἶναι. Συγκινημένη λοιπόν, γιατὶ θὰ φύγω τόσο γρήγορα. » Μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ. Θέλω νὰ ξαναγυρίσω τὸ πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ τὴν γνωρίσω » καλύτερα».

—Καὶ ἡ καριέρα σας, κ. Λουάντι;

—«Τί; 'Η καριέρα μου; Ἔκανα 33 φίλμς. Ὄχι, βέβαια, ὅλα ὡραῖα».

—Γιατὶ ὄχι ὅλα ὡραῖα;

—«Μὰ γιατὶ ἔτσι πρέπει νὰ γίνωνται. Καὶ ὡραῖα καὶ ἄσχημα. Στὴν 'Ελλάδα » πιστεύω ὅτι ἤρθανε 3—4, καὶ ἐλπίζω νὰ γυρίσω καὶ κανένα ἔργο ἐδῶ, στὴν 'Ελ- » λάδα. Ἔτσι θὰ τὴν γνωρίσω πιὸ καλύτερα. Θὰ γνωρίσω ἀκόμα καὶ τὸ λαό της, » καὶ πρὸ παντὸς θὰ χαιρετήσω τ' ἀδέρφια τῆς μητέρας μου ποὺ κάθονται στὴ Σα- » λονίκη».

—Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ.

—«Εὐχαριστῶ ἐσᾶς».

***

Λιγόλεπτη ἀναμονή, καὶ νὰ τὸν λόγον τώρα ἔχει μιὰ παληὰ δόξα τοῦ Κινηματογράφου, ἡ Κόμησσα Κλάρα Καλαμάϊ, ποὺ ἔχει πρωταγωνιστήσει σὲ 50 καὶ πλέον φίλμς καὶ κατέκτησε τὴν ὑφήλιο σὰν δραματικὴ ἠθοποιός :

—Ποιὲς εἶναι οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπ' τὴν 'Ελλάδα, κ. Καλαμάϊ:

—«Οἱ ἀντυπώσεις μου ἀπ' τὴν 'Ελλάδα;

« Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ τὴν ἐπισκέπτομαι. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὴ τὴ » φορὰ δὲν εἶχα τὸν καιρὸ νὰ δῶ σχεδὸν τίποτε.

« Γιὰ πρώτη φορὰ ἦρθα τῷ 1953. Καὶ οἱ τότε ἐντυπώσεις μου ἦταν στ' ἀλή- » θεια ἐξαιρετικές.

« 'Η 'Ελλάδα μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ.

« Οἱ Ἕλληνες μοιάζουνε πάρα πολὺ μὲ τοὺς 'Ιταλούς.

« Γι' αὐτό, ὅταν βρισκώμαστε ἐδῶ, ἔχουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι εἴμαστε στὸν » τόπο μας.

« Οἱ Ἕλληνες εἶναι τόσο ἐγκύρδιοι, τόσο εὐγενικοί, τόσο ἐκδηλωτικοὶ στὰ » αἰσθήματά τους.

« Βρίσκομαι ἐδῶ συνοδεύοντας τὸν ἄντρα μου, ὁ ὁποῖος ἐνεφάνισε τὸ φίλμ » «Χαμένη Ἤπειρος».

('Εδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἄντρας τῆς κ. Καλαμάϊ, κόμης Μπόντσι,

εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες μορφὲς τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου. 'Αρκοῦν τὰ φίλμς του: «Χαμένη Ἤπειρος», καὶ «Πράσινη μαγεία» γιὰ νὰ πείσουν ὁποιονδήποτε ὅτι συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν πιὸ καταπληκτικῶν παραγωγῶν καὶ σκηνοθετῶν τοῦ αἰῶνος μας).

***

Μᾶς εἶπαν ὕστερα νὰ περιμένουμε ἀκόμα μιὰ ὥρα, μὰ εἴμαστε πρόθυμοι νὰ περιμένουμε πολὺ περισσότερο ἀφοῦ τὸν κύκλο τῶν συνεντεύξεών μας θὰ τὸν ἔκλεινε ἡ Συλβάνα Παμπανίνι.

'Η Συλβάνα Παμπανίνι!!! Ποιὸς δὲν τὴν ξέρει, ποιὸς δὲν τὴν ἔχει ἀκούσει! ποιὸς δὲν τὴν ἔχει δεῖ στὸν κινηματογράφο!!!

Κι' ὅταν μᾶς δέχτηκε, ὕστερα ἀπὸ 2 ὧρες, ἐπάνω στὸ σαλόνι τοῦ πρώτου ὀρόφου βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ Παμπανίνι, ἄφθαστης ὁμορφιᾶς καὶ δυνάμεως. Ναί! Δυνάμεως. Γιατὶ δύναμις εἶναι αὐτὸ ποὺ ξεκινάει ἀπ' τὸ βλέμμα της, ἀπ' τὰ λόγια της, ἀπ' τὴν κάθε κίνησή της. 'Υπάρχουν ἄλλες πιὸ ὄμορφες, πιὸ σεμνές, πιὸ γλυκειὲς ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ ἄλλη στὰρ μὲ τόσο ὁλοκληρωμένη προσωπικότητα δὲν ξαναείδαμε ποτέ. Ἄν ἡ Λουάντι ἦταν ἡ πιὸ χαριτωμένη παιδούλα τῆς καλλιτεχνικῆς συντροφιᾶς, ἂν ἡ Ποντεστᾶ ἦταν ἡ πιὸ γλυκειά, ἡ Μανταλένα ἡ πιὸ μορφωμένη, ἡ Καλαμάϊ ἡ πιὸ πεπειραμένη, ἡ Συλβάνα Παμπανίνι εἶναι ἀπ' ὅλα. Εἶναι ἀσφαλῶς ἡ Βασίλισσα τοῦ 'Ιταλικοῦ κινηματογράφου, ποὺ γεμίζει τὸν κάθε χῶρο τῆς σκηνῆς μὲ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Εἶναι γεννημένη γιὰ νὰ γοητεύῃ... Καὶ γοητεύει εὐκολώτατα, χωρὶς νὰ καταβάλῃ καμμιὰ ἀπολύτως προσπάθεια.

Μία φωτογραφία τῆς Συλβάνας Παμπανίνι μὲ ἰδιόχειρον ἀφιέρωσί της πρὸς τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ».

Μᾶς δέχτηκε, ὄχι χαμογελῶντας εὐγενικά, ἀλλὰ φιλικά. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικά της. Καταφέρνει νὰ δημιουργῇ ἕνα εὐχάριστο καὶ φιλικὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖο δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ λὲς ὄμορφα λόγια ἢ νὰ κάνῃς ἐντυπωσιακὲς κινήσεις γιὰ νὰ σὲ προσέξῃ. Πρὶν ἀκόμα μιλήσῃ, ξέρει τὶ θὰ τῆς πῇς.

—«Σᾶς εὐχαριστῶ» μᾶς εἶπε «ποῦ μοῦ κάνετε αὐτὴν τὴν τιμή». «Σᾶς χαρίζω » αὐτὴ τὴ φωτογραφία μου γιὰ τὸ περιοδικό σας. Μοῦ ἀρέσει ἡ εὐγενική σας ἐπι- » μονή. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη μαζί σας. Καὶ θὰ λέω τὰ καλύτερα λόγια γιὰ σᾶς » ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου βρεθῶ...»

—Μᾶς εἶπε ὕστερα ὅτι σπούδασε 12 χρόνια στὴ Σχολὴ Καλογραιῶν, ὅτι ἐξε-

λέγη κάποτε μὶς 'Ιταλία, ὅτι ἔχει γυρίσει πάνω ἀπὸ 50 φίλμς, ἀκόμα καὶ μὲ τὴν «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ» καὶ τὴν «Κολούμπια», ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ Σουηδικὲς καὶ Γαλλικὲς ἑταιρίες. Μᾶς εἶπεν ἀκόμα ὅτι θέλει νὰ παίξῃ καὶ σὲ μιὰ ταινία 'Ελληνικῆς παραγωγῆς, ὅτι τραγουδάει καὶ παίζει πιάνο, ὅτι λατρεύει τὴν ἀνηψούλα της Συλβάνα καὶ τὸ κολύμπι. Κι' ὕστερα ἀπαντᾷ στὴν ἐρώτησή μας, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο:

—Θέλουμε νὰ μᾶς πῆτε, κ. Παμπανίνι, τὶς ἐντυπώσεις σας ἀπ' τὴν 'Ελλάδα, ἀπ' τὴν 'Αθήνα καὶ τοὺς κατοίκους της.

—«Πρὶν σᾶς πῶ τὶς ἐντυπώσεις μου, θέλω πρῶτα νὰ χαιρετήσω ὅλα τὰ παι-» διὰ τῆς 'Αστυνομίας σας, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἐκπομπὴ εἶναι δική τους. Μπράβο σας » παιδιά. Εἶστε ὅλα σας πολὺ ἱκανά, συμπαθητικὰ καὶ εὐγενέστατα, καὶ μὲ πολλὴ » χαρὰ σᾶς χαιρετῶ προσωπικά. Σᾶς στέλνω τὶς πιὸ ἐγκάρδιες εὐχές μου. Καὶ τώρα » τὶς ἐντυπώσεις μου. Εἶναι τόσο ὄμορφα καὶ πολλὰ ὅσα εἶδα καὶ αἰσθάνομαι στὴν » ἐξαίρετη χώρα σας, ποὺ χρειάζεται μιὰ ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ τὰ πῶ ἢ νὰ τὰ » γράψω. 'Η πρώτη ἐντύπωσίς μου εἶναι ὅτι, ἐνῷ ξεκινήσαμε ἀπ' τὴν Πατρίδα μας, » μὲ κακὸ καιρό, ἡ 'Ελλάδα θέλησε νὰ μᾶς κάνῃ πρῶτο δῶρο της τὸν ἥλιο καὶ τὴν » καλοκαιρία. Ὄχι μονάχα ἐγώ, ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ 'Ιταλικὴ 'Αντιπροσωπεία, τὸ » θεωρήσαμε αὐτὸ σὰν τὸ καλύτερο δῶρο τῆς 'Ελλάδος. Ἔπειτα τὸ κοινό. Εἶναι » τόσο εὐγενικό, τόσο ἀγαπημένο!!! 'Εγὼ τὸ εἶχα γνωρίσει, γιατὶ ἔχω ξανάρθει » στὴν 'Ελλάδα, καὶ γι' αὐτὸ ἔνοιωσα πολὺ εὐτυχία ποὺ ξαναβρέθηκα ἐδῶ.

«Εὐχαριστῶ λοιπὸν πολὺ τὴν ἐκπομπή σας, ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν ὄμορφη » εὐκαιρία νὰ χαιρετήσω ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, καὶ ἐκτὸς » ἀπ' αὐτούς, ὅλο τὸ 'Ελληνικὸ κοινὸ καὶ τὸ λαὸ τῆς 'Ελλάδος, ἀλλὰ καὶ τοὺς 'Ιτα-» λοὺς ποὺ μένουν ἐδῶ.

« Σὲ ὅλους σας λοιπὸν στέλνω τὶς θερμότερες εὐχές μου, πολλοὺς χαιρετι-» σμούς, καὶ «καλὴ ἀντάμωση» γρήγορα».

—Σᾶς εὐχαριστοῦμε.

—«Κι' ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ».

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ἡ Συλβάνα Παμπανίνι. Κι' ἔχουν, νομίζουμε μεγάλη σημασία γιὰ τὴν 'Αστυνομία τὰ λόγια της. Γιατὶ ἡ Παμπανίνι, εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ λατρευτὲς στὰρ τοῦ κόσμου. Λατρεύεται ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες διασημότητες τῆς Γῆς. 'Επηρεάζει κόσμο καὶ κοσμάκη. Γιατί, ἐκτὸς τῆς γοητείας της καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς της προσωπικότητος, δημοσιογραφεῖ κι' ὅλας στὴν πατρίδα της.

Ποιὸς δὲν τὴν θυμᾶται στὶς ἀξέχαστες ἐπιτυχίες της, ποὺ χάλασαν κόσμον παντοῦ ὅπου προβλήθηκαν, στό: «Μυστικὸ τοῦ Δὸν Ζουάν», στὴν «Κα Προέδρου», στὸ «Ἕνας σύζυγος γιὰ τὴν Ἄννα Ζακέρ», στὸ «'Οριὰν 'Εξπρὲς» ἢ στὸ «'Ιστορίες τῆς Ρώμης»!!!...

Τὸ φεστιβὰλ τοῦ 'Ιταλικοῦ κινηματογράφου ἀπέδειξε, μὲ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο, τὴν δύναμη καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ ὀντότητα τῆς 'Εκπομπῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, πού, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Διευθυντοῦ της πραγματοποιεῖ μιὰ γόνιμη ἐργασία, στὸν κοινωνικὸ τομέα τῆς συνεργασίας τῆς 'Αστυνομίας καὶ τοῦ κοινοῦ.

Κι' ὅποιος ἀμφιβάλλει ἀκόμα, ἂς περιμένη καὶ συνέχεια τῶν συνεντεύξεων γιὰ νὰ πεισθῇ...

Πιστεύομεν ἀπολύτως ὅτι ἡ 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων εἶναι ὁ καλύτερος, ὁ κομψότερος, ὁ λεπτώτερος κι' ὁ ἱκανώτερος διαφημιστὴς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

«Χορευτικὰ ἀπογεύματα»

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

—Ἡ Σχολὴ ὁλοένα ἀλλάζει ὄψη. Κάθε τόσο καὶ λιγάκι κάτι καινούργιο ἔρχεται νὰ προστεθῇ στὰ τόσα στολίδια της... Κι' ὅλα αὐτὰ χάρις στὸν Διοικητή της, τὸν κ. Ἀρχιμανδρίτη. Ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης λοιπὸν φαίνεται ὅτι ἔχει πρόθεση νὰ μεταβάλῃ τὴ Σχολὴ σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ γωνιά, ποὺ θὰ χαίρεσαι νὰ τὴν κυττᾷς καὶ θἄσαι εὐτυχισμένος ὅταν ζῇς κοντά της.

—Ἔτσι τὸν τελευταῖο μῆνα, τοῦ χρόνου ποὺ πέρασε, ἔκανε μιὰ εἰρηνικὴ ἐπανάσταση στὴν ὥρα ψυχαγωγίας τῶν μαθητῶν. Μιὰ ὄμορφη-ὄμορφη καὶ πρωτότυπη ἰδέα σκέφτηκε...Καὶ—κατὰ τὴ συνήθειά του—ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον... Μιὰ ἰδέα, ποὺ ἀσφαλῶς βοηθεῖ πολὺ στὴν ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου, ἀλλὰ καὶ στὴν τόνωση τοῦ ἠθικοῦ τῶν δοκίμων τῶν Σχολῶν. Στὴν ἐπιθυμία του δηλαδὴ νὰ καταστήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἄνετη καὶ εὐχάριστη τὴ φοίτησή τους, καθιέρωσε τακτικὰ ἑβδομαδιαῖα χορευτικὰ ἀπογεύματα, κάθε Πέμπτη στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα.

Πιστεύοντας τυφλὰ στὴν θεωρία τοῦ : «τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν» ἔκρινε ὅτι ἔτσι ἡ ἀπόδοσις τῶν μαθητῶν θὰ ἐβελτιωνότανε αἰσθητὰ μ' αὐτὰ τὰ εὐχάριστα μουσικὰ διαλείμματα, μέσα στὸ παραφορτωμένο καὶ κουραστικὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς.

Ἕνα χορευτικὸ ἀπόγευμα δὲν εἶναι μιὰ ἁπλῆ διατύπωση, ὅπως ἴσως σ' ἄλλες Σχολές... Ἐδῶ στὴ Σχολὴ εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία, ἄσχετα ἂν ἁπλουστεύεται ἀπὸ τὸν κ. Ἀρχιμανδρίτη, μέχρις σημείου νὰ θεωρῆται ἕνα ἀσήμαντο ἐξάρτημα τοῦ Ὡρολογίου Προγράμματος.

Τὸ χορευτικὸ τσάϊ, θέλει τσάϊ, μαρμελάδα, βουτήματα, πιάνο, καλλιτέχνες, μικρόφωνα, ράδια, δίσκους, τρεξίματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὅμως ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης θαρρεῖς κι' ἔχει φτερὰ στὰ πόδια του. Προχτὲς ὁμολογῶ κουράστηκα κοντά του. Ὕστερα ἀπὸ 2ήμερη κοπιαστικὴ ὑπηρεσία, μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ... Εἶπα μέσα μου ὅτι κουράστηκα νὰ τρέχω, ὅλο νὰ τρέχω ξοπίσω του... Μὰ τὴν ἴδια ὥρα τὸ μετάνοιωσα...Γιατὶ τί θὰ μείνῃ, ποιὸ ὄμορφο πνευματικὸ περιεχόμενο, μέσα στὴ ζωή μου, ἂν δὲν ἀγωνίζωμαι κοντά του;.. Τὸν συνήθισα πιά... Κουράζουμαι, ἀλλὰ δὲν ἀπογοητεύομαι... Εἶναι μιὰ γαληνεμένη εὐτυχία χυμένη στὴ Σχολή...Δὲν ξέρω ἂν ὅλοι τὴν νοιώθουν ἢ ἂν εἶναι μονάχα ζήτημα πίστεως,ξέρω ὅμως ὅτι κάτι μὲ τραβάει στὴ Σχολή... Μὲ τραβάει ἡ κούραση, ὁ ἀγώνας, ὁ ἀνήφορος ποὺ τὸν ἀνεβαίνει Ἐκεῖνος μὲ ὄρεξη μικροῦ παιδιοῦ...

Αὐτὰ τὰ φτωχά μου λόγια θὰ τὰ βρῆτε κάποια μέρα μέσα στοὺς Τόμους τοῦ περιοδικοῦ ἐσεῖς οἱ ἄλλοι, ὅσοι θὰ ἀκολουθήσετε... Σᾶς παρακαλῶ πολύ, φίλοι μου, σᾶς ἱκετεύω, μὴν τὰ προσπεράσετε ἀδιάφοροι... Σταθῆτε νὰ τὰ κυττάξετε μὲ συμπάθεια... Κλείνουν μέσα τους πόνο, ἱδρῶτα, ἀγάπη, ἀντιπροσωπεύουν μιὰ ὁλόχρυση ζωὴ στὴ Σχολή... τὴν περίοδο Ἀρχιμανδρίτη...

***

Χορευτικὰ ἀπογεύματα λοιπόν...

Μιὰ Ἑβδομάδα γιὰ τοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους... καὶ μιὰ γιὰ τοὺς δοκίμους Ἀρχιφύλακες...

Καὶ οἱ οἰκογένειές τους φυσικὰ μαζί...

Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τσαγάκι καὶ τὶς ἄλλες λιχουδιές, χορὸς καὶ τραγουδάκι, δυὸ ὁλόκληρες ὧρες...

—Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δίνεται ἡ εὐκαιρία στοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς νὰ γνω-

ρίσουν τὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο... ἀλλὰ καὶ οἱ καλλιτέχναι ἔτσι γνωρίζουν τὴ Σχολή, μαθαίνουν νὰ τὴν ἀγαποῦν, νὰ τὴν σέβωνται, νὰ τὴν πονοῦν...

Δημιουργεῖται στὸ τέλος ἕνα κῦμα συμπαθείας, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Ἕνα ἀξιόλογο πνευματικὸ κέντρο, δημιουργεῖται στὴν 'Αστυν. Σχολή, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο σχηματίζεται σιγὰ-σιγὰ μιὰ μεγάλη-μεγάλη συντροφιὰ φίλων τῆς 'Αστυνομίας, κάθε λογῆς, κάθε τάξεως, κάθε ἡλικίας... Κι' αὐτὴ ἡ συντροφιὰ τῶν φίλων μας ὁλοένα πυκνώνει...πυκνώνει καὶ ἐπεκτείνεται σταθερά...

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀναφαίνεται στὴν 'Αστυνομία τέτοια κίνηση, ποὺ ἔχει κεφαλαιώδη σημασία γιὰ τὸ μέλλον της...

Γιατὶ μ' αὐτὴν αὐξάνονται οἱ φίλοι της, γίνεται Γαλάζιο Σύμβολο ἡ 'Αστυνομικὴ 'Ιδέα, καὶ οἰκοδομεῖται, πάνω σὲ γερὰ θεμέλια, ἕνα Καινούργιο 'Αστυνομικὸ Σῶμα, πολιτισμένο, πεντακάθαρο, πανέμορφο, ἄξιο ν' ἀγαπηθῇ, καὶ νὰ προκαλέσῃ γύρω του ἕναν ἱερὸ φανατισμό...

*

Τρία χορευτικὰ ἀπογεύματα ἔγιναν τὸν Δεκέμβρη τοῦ περασμένου χρόνου...

Κι' ἦταν ἡ προσφορὰ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου ἀθρόα καὶ συγκινητική... Οἱ καλλιτέχνες δὲν ἦρθαν ἁπλῶς πρόθυμα, ἔσπευσαν μ' ἐνθουσιασμὸ νὰ μᾶς ἐνισχύσουν...

'Ο καλλιτεχνικὸς κόσμος, ὁλόκληρος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἐξαίρεση, εἶναι κοντά μας...

Ποιὰ σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ τὴν 'Αστυνομία, τὸ καταλαβαίνετε ὅλοι...

Πάνω ἀπὸ 30 καλλιτέχνες πῆραν μέρος στὰ τρία αὐτὰ χορευτικὰ ἀπογεύματα τῆς Σχολῆς, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Μαριάννα Χατζοπούλου, τὴν 'Εβελίνα, τὴν 'Ελίζα Μαρέλλη, τὸν Γιῶργο Λουκᾶ, τὸν Σῶτο Παναγόπουλο, τὸν 'Ανδροκλῆ, τὸν Πιέρρο Λοβάτη, τὸν Καρανικόλα, τὸ ντουέττο Καλλέργη—Νικηφόρου, τὸν Τώνη Μάρτη, τὸν Σακκᾶ, τὸ Τρίο 'Αμῖκο, τὸ Τρίο Τέμπο, τὸν Σταῦρο Μπαλαγούρα, καὶ τόσους ἄλλους, ποὺ τοὺς συνώδεψε στὸ πιάνο ἕνας ἀληθινὰ ἐκλεκτός μας φίλος, ὁ ἔξοχος πιανίστας Νῖκος Πιτσόλος.

"Ετσι ἡ Σχολὴ στὰ τρία αὐτὰ χορευτικά, ψυχαγωγικὰ ἀπογεύματα παρουσίασε ἕνα ὁλοκληρωμένο κεφᾶτο πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα μέσα στὸ ὁποῖο βασίλευε ἡ τάξις, ἡ εὐγένεια, τὸ ἀβίαστο κέφι καὶ ἡ ὁμορφιά...

—'Αλλὰ ἐλλείψει χώρου καὶ χρόνου ἂς ἀντιπαρέλθουμε τὰ τρία αὐτὰ πρῶτα χορευτικὰ τσάγια τῆς Σχολῆς γιὰ νὰ σταθοῦμε λιγάκι στὴν ἀλησμόνητη σεμνὴ Πρωτοχρονιάτικη γιορτή της ποὺ σχεδίασε ὠργάνωσε καὶ παρουσίασε ὁ Διευθυντής της τὴν Παρασκευή, στὶς 4 'Ιανουαρίου αὐτοῦ τοῦ χρόνου, τοῦ Καινούργιου, ποὺ εὔχομαι σ' ὅλους νᾶναι εὐτυχισμένος...

*

'Απὸ πολὺ ἐνωρὶς ἡ Μεγάλη Αἴθουσα Χοροῦ τῆς Σχολῆς εἶχε ντυθῆ στὰ γιορτινά της... γιατὶ ἀπὸ πρωῒ-πρωῒ ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης, μὲ μιὰ σκάλα στὸ χέρι, εἶχε ἐργαστῆ νὰ τὴν ὁμορφοστολίσῃ... Τὴν εἶχε ρετουσάρει κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε φάνταζε σὰν νυφούλα, ἀνάμεσα στὰ κάδρα, τὶς ἁγιοβασιληάτικες φωτογραφίες, τὰ διακοσμητικὰ μπιμπελώ, τὰ λογηῶν—λογηῶν χάρτινα λουλούδια της...

'Η ἑτοιμασία τῆς Σχολῆς, σὲ τέτοιες στιγμές, εἶναι μιά, κάποια ἄλλη ἱστορία... ἱστορία τέχνης, γούστου καὶ σκηνοθετικοῦ ταλέντου.

Εἶχα πάντα τὴν ἐντύπωση ὅτι τὰ μεγάλα κομψοτεχνήματα, ἀπαιτοῦν ἕνα φαντασμαγορικὸ φόντο καὶ βαρύτιμα στολίδια...

"Ομως ἐδῶ μέσα διδάχτηκα ὅτι ἡ 'Ομορφιὰ εἶναι ἕνα τίποτε, ἕνα φτωχὸ ἀντικείμενο καλοβαλμένο...

Μὴ ζητᾶτε νὰ σᾶς ἀναλύσω μὲ λεπτομέρειες αὐτὸ τὸ μυστικό, γιατὶ οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ πολυκαταλαβαίνω... Ξέρω ὅμως ὅτι ἕνα θαυματουργὸ χέρι μπορεῖ δίχως τίποτε τὸ ἐξεζητημένο νὰ συνθέσῃ μιὰ ὁμορφιὰ ἀσύλληπτης μαγείας...

Ἕνα ταπεινὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο, ἢ μιὰ φτωχούλα Φάτνη, ἴσως νἄναι πιὸ πολύτιμα ἀπὸ μιὰ μεγαλόπρεπη ἀνθοστόλιστη Αἴθουσα ποὺ τἄχει ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ γοῦστο καὶ φαντασία...

Ἡ Σχολή, μὲ τὴν ἀπέριττη μὰ γραφικὴ σκηνοθεσία της, τόσες φορὲς ἐβεβαίωσε «τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές».

Δὲν εἶναι ζήτημα μέσων ἡ σκηνοθεσία... Εἶναι ζήτημα ἱκανότητος... Καὶ ὅποιος ἀμφιβάλλει, ἢ πιστεύει ὅτι εἶμαι ὑπερβολικός, ἂς ἔρθῃ στὸ Καρναβάλλι νὰ δῇ, ν' ἀκούσῃ, νὰ παρακολουθήσῃ, καὶ νὰ βεβαιωθῇ...

Ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης δὲν κλείνεται στὸν κύκλο τῆς ρουτίνας. Ἁπλώνεται παντοῦ... Καλύπτει ὅποιον τομέα δράσεως ἀναλάβει...

Ἂν σὰν Διοικητὴς εἶναι ἄμεμπτος, εἶναι ὅμως καὶ σὰν πνευματικὸς ἄνθρωπος ἕνας ἀκαταπόνητος Δημιουργός...

Ἂν κέρδισε τὴ μάχη τῆς Πνευματικῆς Ἀστυνομικῆς Κινήσεως, μὲ τὸ περιοδικὸ αὐτό... ὅμως κέρδισε συγχρόνως καὶ τὴ μάχη τοῦ ραδιοφώνου μὲ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας...

Ἂν ξέρῃ νὰ γράφῃ ὄμορφα, ξέρει ὅμως μαζὶ καὶ νὰ στολίζῃ μιὰν Αἴθουσα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ προκαλῇ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξη...

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν... Ἔτσι πρέπει νἄναι ὁ Ἀστυνομικός. Νἄναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα, καὶ νὰ μὴν περιορίζεται μονάχα μέσα στὸν ἀστυνομικὸ κύκλο τῆς ἁρμοδιότητός του, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμη νὰ ἀρθῇ στὰ «ὕψη μιᾶς ἰδιόρρυθμης περιστάσεως». Γιατὶ—ἂν δὲν κάνω λάθος—Ἀστυνομία δὲν εἶναι μονάχα τὸ 4ωρο, ἡ μήνυσις, ἡ σύστασις, ἡ ἐπίλυσις διαφορᾶς καὶ τὸ αὐτόφωρο... Ἀστυνομία εἶναι λίγο ἀπ' ὅλα...

Ἔκαναν ἀπεργία οἱ Τροχιοδρομικοί; Ἡ Ἀστυνομία τοὺς ἀντικαθιστᾷ...

Ἀπήργησαν οἱ ἀρτοποιοί; Καὶ πάλι ἡ Ἀστυνομία ἔχει τὸν λόγον. Ὄχι ὅμως σὰν καταδιωκτικὴ ἀρχὴ μονάχα, μὰ σὰν θετικὸς δημιουργὸς τοῦ ὁποίου οἱ γνώσεις καὶ οἱ ἱκανότητες δὲν ἔχουν τέλος... Ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσουμε νὰ κερδίσουμε τὴ μεγάλη μάχη τῆς Ζωῆς...

Οἱ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ 20οῦ αἰῶνος αὐξάνουν ὁλοένα τὶς ἀπαιτήσεις τους... Ἄλλοτε ἕνα χαρτὶ τοῦ Σχολαρχείου ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ προσληφθῇ κανεὶς κάπου... Σήμερα οὔτε τὸ χαρτὶ τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἔχει τόση ἀξία σκέτο καὶ μοναχό. Σοῦ ζητᾶνε λογιστικά, ξένες γλῶσσες, στενογραφία, γραφομηχανὴ καὶ χίλια δύο ἄλλα πράγματα.

Δὲν πρέπει κι' ἐμεῖς στὴν Ἀστυνομία νὰ καρφωθοῦμε στὸ παρελθὸν καὶ νὰ μείνουμε πίσω... Θὰ κινδυνέψουμε νὰ χάσουμε ὅ,τι κερδίσαμε, μὲ ἱδρῶτα καὶ μὲ αἷμα, τόσα χρόνια.

Δὲν φτάνει ἡ εὐσυνείδητη ἐκτέλεσις τοῦ δρομολογίου γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ σήμερα ἡ Ἀστυνομία νὰ θεωρῆται σὰν «καθρέφτης πολιτισμοῦ». Χρειάζονται γνώσεις. Καὶ ὅποιος εἶπε ὅτι τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα θέλει κοινὸ νοῦ καὶ περιωρισμένες ἱκανότητες γιατὶ τάχα εἶναι ἁπλὸ καὶ πρακτικό, εἶχε τοὐλάχιστον ἄδικο. Τὸ Ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶναι καθόλου-καθόλου ἁπλό. Εἶναι τὸ πιὸ πολυσύνθετο, δύσκολο καὶ κοπιαστὸ ἐπάγγελμα τῆς Γῆς. Δὲν εἶναι οὔτε κἂν ἐπάγγελμα... Εἶναι κάτι ἄλλο... Εἶναι τὸ ζυμάρι ποὺ πρέπει νὰ ζυμώσῃ ὅλο τὸ φύραμα. Εἶναι τὸ ἁλάτι ποὺ προστατεύῃ τὶς Κοινωνίες ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεση. Εἶναι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου. Καὶ ἂν τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι σκοτάδι, τότε τὸ «σκότος πόσον». Ἀλλοίμονο ἐὰν εἴμαστε «τυφλοί, ὁδηγοὶ τυφλῶν, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι».

Αὐτὴ εἶναι ἡ περίληψη τῆς περιγραφῆς, ποὺ θὰ σᾶς κάνω πάρα κάτω, τὸ δίδαγμα καὶ ἡ κεντρική της ἔννοια.

Τὸ ἔργον 'Αρχιμανδρίτη δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ ποτέ, ἂν θέλουμε νὰ πᾶμε μπροστά... Ἡ 'Αστυνομία δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ πουθενά. 'Απὸ κανένα τομέα. Εἰδικώτερα δὲ ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸ τομέα, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπάρχουν οἱ θαυμαστές, οἱ φίλοι, οἱ συνεργάτες καὶ οἱ διαφημιστὲς τῆς 'Αστυνομικῆς 'Ιδέας. Οἱ περιγραφὲς αὐτὲς δὲν γράφονται γιὰ νὰ ἐξυμνήσουν κανένα. Οὔτε γιὰ λόγους δημοσιογραφικῆς ἐνημερότητος. Ἔχουν ἕνα πολὺ πολὺ μεγάλο προορισμό. 'Ανοίγουν νέους δρόμους. Βοηθῆστε ὅλοι τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς. Εἶναι ἡ «κλῖμαξ ἡ μετάγουσα τοὺς ἐκ Γῆς πρὸς Οὐρανόν».

Τὸ σκληρὸ καὶ ἄχαρι ἔργο μας δημιουργεῖ καθημερινῶς τόσους δυσαρεστημένους. Ἂς κερδίσουμε τὸ ἔδαφος ποὺ χάνουμε, μὲ μιὰ εἰρηνικὴ ἐξόρμηση. Ἔτσι μονάχα θὰ πείσουμε ὅτι εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ κρατᾶμε στοὺς ὤμους μας ὁλόκληρο τὸ Κοινωνικὸ Οἰκοδόμημα.

Ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης ἐγκαινίασε τὴν ἐξόρμηση... Ἂς συνεχίσουμε ὅλοι. Γιὰ τὸ καλὸ τῆς 'Αστυνομίας, τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων, ποὺ δὲν εἶναι μονάχα ἕνα Σῶμα 'Ασφαλείας, ἀλλὰ κάτι πολὺ-πολὺ περισσότερο. Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ...

*

Κομψή, μοντέρνα, ὄμορφη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἡ Σχολή, περίμενε ὑπομονετικὰ τοὺς ἐπισκέπτες της... 'Απὸ τὶς 5 κι' ὅλας εἶχε γεμίσει ἡ Μεγάλη Αἴθουσά της... Κι' εἶχε γεμίσει μὲ τάξη, μὲ ρυθμό, ἥσυχα, πολιτισμένα... Ἕνας Ὑπαστυνόμος στὴν Κεντρικὴ Πύλη ὑποδεχόταν τοὺς ἐπισκέπτες... ἕνας ἄλλος στὴν ἐσωτερικὴ Πύλη τοὺς παραλάμβανε ὕστερα καὶ τοὺς ὡδηγοῦσε στὸ διάδρομο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ Μεγάλη Αἴθουσα... καὶ ἀπὸ 'κεῖ πεντακάθαροι, εὐγενικοί, γελαστοὶ 'Αξιωματικοὶ τοὺς ἔφερναν στὶς καθωρισμένες θέσεις τους...

Ἦταν μιὰ διαδικασία ἁπλῆ, ἀλλὰ ἀπαιτοῦσε τάκτ καὶ εὐγένεια, ἀνάλογη τῆς γαλάζιας αὐτῆς περιστάσεως.

Τώρα λοιπὸν ποὺ γέμισεν ἀσφυκτικὰ ἡ Αἴθουσα, ἂς ρίξουμε μιὰ σύντομη ματιὰ στοὺς ἐπισκέπτας της...

Στὴ μέση τῆς σάλας, στὴν πρώτη-πρώτη σειρὰ διακρίνω τὸν ἐξοχώτατο Ὑφυπουργὸ τῶν 'Εσωτερικῶν, κ. Νικόλαο 'Αθανασίου, ποὺ μὲ τὸ σύντομο, μὰ ἀξιοπρόσεκτο, χαιρετισμό του πρὸς τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς γιορτῆς, μᾶς ἔδωσε νὰ καταλάβουμε ὅτι ἀγωνίζεται κοντά μας γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν αἰτημάτων μας... Κοντά του ὁ 'Αρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, κ. Μακρυνιώτης, γνώριμος κι' ἀγαπημένος 'Αξιωματικός, ποὺ χειροκροτήθηκε θερμὰ ἀπὸ ὅλους...

Κοντά του ὁ δικός μας 'Αρχηγός, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶμε, γιατὶ πάντοτε καὶ παντοῦ ἐργάστηκε σκληρὰ γιὰ τὴν 'Αστυνομία, ὁ Σεβαστός μας 'Αρχηγὸς κ. Νικόλαος Κόκκινος...

Διακρίνω ἀκόμη τὶς εὐγενέστατες κυρίες 'Αθηνᾶν Δηλαβέρη, Πρόεδρο τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς καὶ Θάλειαν Ποταμιάνου, Πρόεδρον τῆς Χ.Ε.Γ.Η.Ε., τὸ Γενικὸ Διευθυντὴ τοῦ Ὑφυπουργείου 'Εσωτερικῶν κ. Κόλλιαν, τὸν 'Αστυνομικὸ Δ/ντὴ 'Αθηνῶν κ. Γεωργίου, καὶ σχεδὸν ὅλους τοὺς 'Αστυν. Δ/ντάς, ὅπως τοὺς κ.κ. Ζαγκλῆν, Καραμπέτσον, Κανελλόπουλον, Σπυρόπουλον, Τσίπην, Μάργαρην, Γεωργίου Βασίλειον κ.ἄ. Παρίστανται ἐπίσης οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς: ὁ 'Αντεισαγγελεὺς 'Αρείου Πάγου κ. Α. Τούσης, ὁ Πρύτανις τῆς Παντείου κ. Στασινόπουλος, ὁ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου κ. Γαλανός, ὁ Καθηγητὴς Παντείου κ. Παπαζαχαρίου, ὁ ἰατροδικαστὴς κ. Καψάσκης, ὁ Πάρεδρος τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας κ. Γλυκοφρύδης, ὁ Γυμνασιάρχης κ. Δεμερτζῆς, ὁ Πολιτικὸς Μηχανικὸς κ. 'Αργυρίου, καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη διακεκριμένοι φίλοι μας, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων...

'Απέναντί τους, ἐπάσω στὸ ξύλινο ὑπόβαθρο, ἡ ὑπέροχη ὀρχήστρα τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος κ. Μπουκουβάλας.

Καὶ ἡ γιορτὴ ἀρχίνησε μὲ τὸ «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε» ποὺ ἔψαλλε ὁ καλὸς ἱερεὺς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου... «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος Σου...»

Σιωπή... Εὐλάβεια... Κατάνυξη... Γαλήνη... κυκλώνουν σ' αὐτὴν τὴν αἴθουσα, καθὼς ὅλοι ὄρθιοι καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, δέχονται τὶς εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας... Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς Σχολῆς... «Ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι...»

.....

Ὕστερα στὸ «βῆμα» ἀνῆλθεν ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ, ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, τοὺς παρισταμένους...

Λίγα λόγια εἶπε μονάχα ὁ κ. Δ/ντής, ἐλάχιστα, μὰ κάθε λέξη, κάθε φράση του ἦταν καὶ μιὰ διδασκαλία ὁλόκληρη...

...Κατ' ἀρχὴν εὐχαρίστησε ὅλους γιὰ τὴ συμμετοχή τους ποὺ τιμᾶ ὁλόκληρο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα... Καὶ τοὺς εὐχήθηκε ὑγεία, γιὰ «νὰ μπορέσουμε ὅλοι μαζί, σὲ στενὴ συνεργασία νὰ πραγματοποιήσουμε τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος...»

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ἀθανασίου κόπτων τὴν Βασιλόπιτταν τῆς Σχολῆς.

Κι' ὕστερα συνέχισε μὲ ἁπλᾶ μὰ ἐμπνευσμένα λόγια, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Ἀσφαλείας κ. Ἀθανασίου εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Παρακαλῶ ἐπίσης Κύ-
» ριε Ὑπουργὲ νὰ μὴ λη-
» σμονῆτε ποτέ, ὅτι ἡ Ἀ-
» στυνομία, ποὺ εἶναι βγαλ-
» μένη ἀπὸ τὰ σπλάχνα
» τοῦ λαοῦ, ξέρει ν' ἀγω-
» νίζεται παντοῦ καὶ πάν-
» τοτε, ἀθόρυβα μὰ στα-
» θερά, χωρὶς νὰ ὑπολογί-
» ζῃ οὔτε τοὺς μόχθους,
» οὔτε τὸν ἱδρῶτα, οὔτε
» τὸ αἷμα.

«Τὸ 1957 ἂς εἶναι ὁ χρόνος, ποὺ θὰ φέρῃ τ ὴ ν ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α σὲ κάθε σκλα-
» βωμένο λαό, τὴν ε ἰ ρ ή ν η στὸν κόσμο, καὶ τὴν ε ὐ τ υ χ ί α στοὺς τόσο ταλαι-
» πωρημένους αὐτὰ τὰ χρόνια διαβάτες ἐτούτης τῆς ζωῆς. Ἂς εὐχηθοῦμε λοιπὸν
» νὰ εἶναι εὐτυχισμένος ὁ κ α ι ν ο ύ ρ γ ι ο ς χ ρ ό ν ο ς».

Τὸ τέλος τοῦ σύντομου αὐτοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου ἐκάλυψαν πυκνὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα, ποὺ ἔμοιαζαν μαζὶ σὰν ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τοῦ Ἀνθρώπου Αὐτοῦ, τοῦ ἀκούραστου ἀγωνιστοῦ καὶ ἀκαταπόνητου ἐργάτη τῆς Ἀστυνομικῆς Ἰδέας...

*

«Ἀγαπητοί, ἐκλεκτοὶ καὶ ἀκαταπόνητοι συνεργάται...» ἔτσι ἄρχισεν τὸ σύντομο λόγο του ὁ κ. Ὑφυπουργός, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτησε τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, ἐκ μέρους τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, εὐχηθεὶς ὅπως τὸ Νέον Ἔτος εἶναι ἔτος χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ ἐκπληρώσεως τῶν ἐθνικῶν μας πόθων, διὰ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου μας καὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου... εὐχήθηκεν ἀκόμη νὰ λαμπρύνῃ περισσότερο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα ὁ

Καινούργιος Χρόνος, ὁ ὁποῖος καὶ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία σὲ κάθε ἀστυνομικὴ οἰκογένεια...

Ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ, σὰν τελείωσεν ὁ κ. Ὑφυπουργὸς τὴν ὁμιλία του, καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ τὴν Βασιλόπιττα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου...

Τὰ ἴδια χειροκροτήματα ἀντήχησαν ὅταν ἐκόπηκε τὸ κομμάτι τῆς πίττας γιὰ τὸν Διγενῆ, τὸν ἀδούλωτο ἀρχηγὸ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ... Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ὄμορφη σκέψις τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου...

Ὅσο γιὰ τὸ νόμισμα ἐπῆγε ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ πάῃ. Στὸν ἀρχηγὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, κ. Παν. Ραυτόπουλο...

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ἀθανασίου, μετὰ τῶν κ.κ. Μακρυνιώτου Ἀρχηγοῦ Χωρ/κῆς, Κοκκίνου Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας, Κόλλια Γεν. Δ/ντοῦ Ἀστυν. Πόλεων, Ἀρχιμανδρίτου Διοικητοῦ Σχολῆς καὶ λοιπῶν ἐπισήμων, παρακολουθοῦν τὸν περίφημο Τζὰκ-Νάϊτ εἰς ἕνα εὔθυμο νούμερο κατὰ τὴν κοπὴν τῆς Βασιλόπιττας.

Καὶ ἡ παρέλασις τῶν καλλιτεχνῶν ἄρχισε...

Πρῶτος ὁ καλός μας φίλος ὁ Χρῆστος Πύρπασος... Ἀπήγγειλλε πρωτοχρονιάτικους στίχους, δικῆς του συνθέσεως, ποὺ ἐνθουσίασαν.

...Τὰ χειροκροτήματα ἔγιναν ζωηρά, θερμὰ κι' ἀσυγκράτητα ὅταν κάθισε στὸ πιάνο ὁ ἐκλεκτὸς κι' ἀγαπημένος μας Νῖκος Πιτσόλος, ποὺ πάντα ἔδωσε τὸ ὄμορφο καλλιτεχνικό του «παρὸν» ὅποτε τὸν χρειαστήκαμε...

Κι' ὕστερα, ὦ! ὕστερα, ποιὸν νὰ πρωτοαναφέρω!!!

Τὴν Ἐλίζα Μαρέλλη; τὴν Ἐβελίνα; τὸν Γιῶργο Λουκᾶ; τὸ Τρίο Τέμπο; τὸ Ντουέττο Καλλέργη — Νικηφόρον; τὸν Εὐστράτιο Καμενίδη; τὸν Πᾶνο Ἀναστασόπουλο;... Πόσοι καὶ πόσοι ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνες!!! ἐστόλισαν τὸ σαλονάκι μας μὲ τὴν κομψὴ παρουσία τους, ἐσκόρπισαν ἕνα πανδαιμόνιο κεφιοῦ καὶ χαρᾶς τριγύρω, ἔδιωξαν μακρυὰ κάθε στεναχώρια, καὶ χάρισαν 5 ὧρες γεμᾶτες εὐτυχία...

Ἀλήθεια!!! Χάσατε ὅσοι δὲν ἤρθατε στὴ Σχολὴ αὐτὸ τὸ βράδυ!!!..

Ὁ κ. Καψάσκης στρατολογήθηκε σὲ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ σκορπίσῃ ἕνα χαριτωμένο, ἀβίαστο κέφι, μὲ τὶς σατυρικὲς ἀπαγγελίες του. Εἶναι ἕνας καλλιτέχνης ποιότητος ὁ κ. Ἰατροδικαστής, ποὺ σύνδεσε τ' ὄνομά του μὲ κάθε πανηγυρικὴ ἐκδήλωση τῆς Σχολῆς... Δὲν νοεῖται γιορτὴ δίχως αὐτόν...

*

Οἱ μεγάλες ὅμως καλλιτεχνικὲς ἐκπλήξεις τῆς βραδυᾶς ἦταν: ὁ λατρευτὸς μικρῶν καὶ μεγάλων, δημοφιλὴς καλλιτέχνης Τζὰκ-Νάϊτ, ὁ Κώστας Γκούφας, ποὺ μόλις τώρα ἐπέστρεψε ἀπὸ θριαμβευτικὴ τουρνὲ στὴν ἐπαρχία...

Ὁ κ. Γκούφας ὑπῆρξεν ἀμίμητος στὶς...μιμήσεις, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπολαυστικὸς τύπος ἐκείνης τῆς βραδυᾶς...

Τὸν εὐχαριστοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ γιὰ τὶς ἀλησμόνητες στιγμὲς ποὺ μᾶς χάρισε.... καὶ ἡ μελλωδικὴ καὶ πραγματικὰ ὑπέροχη ὀρχήστρα Τσελέντη-Βλαχοπούλου, ποὺ ἔδωσε ἕνα ξεχωριστὸ γιορταστικὸ τόνο στὸ σεμνὸ αὐτὸ χορευτικό μας βράδυ...

Μιὰ πλήρης ὀρχήστρα... μὲ τὸν Νῖκο Ἀποστολίδη στὸ πιάνο, τὸν Τάκη Τσελέντη, Εὐθύμη Παρσακίδη καὶ Μίμη Ζαχαριάδη βιολιά, τὸν Γιάννη Βλαχόπουλο ἀκκορντεόν, τὸν Περικλῆ Πλακατάρη σαξόφωνο-κλαρῖνο, Γιάννη Μαρῖνο τζάζ, Βαγγέλη Πολιτάκη κιθάρα, καὶ Πᾶνο Ἀναστασόπουλο τραγούδι...

*

Οἱ στιγμὲς κύλαγαν ἥσυχα-ἥσυχα... μιὰ βελούδινη εὐτυχία εἶχε θρονιαστῆ στὴ μέση τῆς αἴθουσας, κι' ἀγκάλιαζε ὅλα γύρω μέσα σ' ἕνα ἀραχνοΰφαντο πέπλο γαληνεμένης χαρᾶς... Ἄλλοτε τὰ ἀγγαλιασμένα ζευγάρια στροβιλίζονταν σ' ἕνα ἀτέλειωτο μεθυστικὸ χορό... ἄλλοτε ἕνας καλλιτέχνης ταξίδευε τὰ πιὸ εὐγενικὰ ἀνθρώπινα ὄνειρα σὲ τόπους μακρυνούς... ἄλλοτε ὁ χῶρος ὅλος τραντάζότανε ἀπὸ γέλια καὶ χειροκροτήματα... ἐνῶ τὰ ἀναψυκτικὰ πηγαινοερχόντουσταν μέσα στὴ ζεστὴ αἴθουσα, ὅπου ὅλοι μαζί, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, δικοί μας καὶ ξένοι, εἶχαν παραδοθῆ σ' ἕνα τρελλό, εὐτυχισμένο γλέντι καὶ ὁ παιδόκοσμος τριγύρω, μὲ τὰ πλούσια καὶ πανάκριβα παιχνίδια ποὺ κέρδισε, χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὶς ἀταξίες του.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης διανέμων τὰ δῶρα στὰ τέκνα τῶν δοκίμων ἀστυνομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς.

Δῶρα πολλὰ ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο, ποὺ στέκονταν πάντα ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τῆς αἴθουσας γελαστό, κι' ἔμοιαζε κι' αὐτὸ σὰν νἄπαιρνε μέρος στὴν γιορτή...

Ὁ χορὸς ἔδινε καὶ ἔπαιρνε... Κανεὶς δὲν στάθηκε ἀμίλητος... Κανένας δὲν ἔμεινε σοβαρός... Ὅλοι μαζὶ ἀνακατεύτηκαν μέσα στὸν εὐτυχισμένο αὐτὸν σίφουνα ποὺ συγκλόνιζε τὶς καρδιές, κι' ἔδιωχνε μακρυὰ τὶς θλιμμένες σκέψεις...

Χαρὰ πολλή, ἀμέτρητη, χειροπιαστὴ χαρὰ ἐπεκράτησε...

Κι' ὅταν τὸ βράδυ ἔληξεν ἡ οἰκογενειακὴ ἐτούτη γιορτή, εἶχε καθένας φεύγοντας κρατήσει μέσα στὴν καρδιά του κάτι... κάτι μεγάλο κι' ἄπιαστο, ταπεινὸ καὶ πανέμορφο... Ἴσως νἄναι αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη, πού, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, ψάχνει νὰ βρῆ ὁ τραγουδιστής...

Ἀγάπη ἀληθινὴ γιὰ τὴν Ἀστυνομία ποὺ ξέρει νὰ γοητεύῃ καὶ νὰ συγκινῆ.

ΕΛΕΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ

...Πρὶν καλὰ-καλὰ κοπάσουν οἱ θρῆνοι γιὰ τὸ θάνατο τῆς Μίκας Σκουζέ, καὶ ἐνῷ ἕνας Καινούργιος Χρόνος, φορτωμένος ἐλπίδες, εἶχε καθίσει στὸ θρόνο τῆς Γῆς... κάποιο ἁπαλὸ καὶ πονεμένο σάλπισμα ἀντήχησε μακάβριο ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ Πύργο τῶν Νεκρῶν...

Ἀφηνιασμένος ὁ Χάροντας, πάνω στὸ κατάμαυρο ἄτι του, βιάστηκε νὰ κρυφτῇ στὴν Ἄβυσσο τοῦ Χρόνου, παίροντας μαζί του μιὰ ὑπέροχη Ἑλληνίδα, μιὰ ἐκλεκτὴ γυναῖκα... Τὴν ἐνσάρκωση τῆς εὐποιΐας, τὴν παρήγορο ἄγγελο τῶν δυστυχισμένων, τὴν Μάννα τῶν Ἀστυνομικῶν, τὴν Ἑλένη Ἀλεξανδρῆ... Μὲ βουρκωμένα μάτια, μὲ ξεσκισμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὸν Μεγάλο Πόνο βρέθηκεν ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος, καὶ μαζί του χιλιάδες ἄλλοι, τὸ πρωῒ τῆς 5/1/57, στὸ Α' Νεκροταφεῖο, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ γιὰ ὕστερη φορὰ Ἐκείνην ποὺ ἔφευγε... Ποῦ πάει; Σὲ ποιὸ καινούργιο παλατάκι θὰ κατοικήσῃ; Ποιοὶ θὰ σταθοῦν κοντά Της στὸ μακρινὸ ταξίδι Της στὸν Οὐρανό;...

† ΕΛΕΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ

Ὁλοφώτεινη, πεντακάθαρη, πανέμορφη ἡ ζωή Της... Ἀγάπη καὶ συμπόνοια ἦταν πλημμυρισμένη... Ἀγωνίστηκε, πάλεψε, μόχθησε ἴσαμε τὴν τελευταία πνοή Της...

Ἑλένη Ἀλεξανδρῆ!!!.. Ἡ Πρόεδρος τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν... Ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν μας... Ἡ προστάτις τῶν ὀρφανῶν... Ἡ φιλάνθρωπος Δέσποινα...

Ἔργα... Πολλά, χιλιάδες ἔργα, ἄφησε πίσω της... Πόσα καὶ πόσα!!!... Νὰ τὰ ἀπαριθμήσουμε;... Καὶ τί σημασία θἄχῃ;... Ἡ Ἑλένη Ἀλεξανδρῆ δὲν ζῇ πιὰ κοντά μας, δὲν ἀγωνίζεται πλάϊ μας γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν δυστυχισμένων...

Ἔφυγε...

Ναί! Ἔφυγε!!! Δὲν πέθανε...

Ζῇ καὶ θὰ ζῇ πάντα στὶς καρδιές μας σὰν ἕνα γλυκὸ ὄνειρο, σὰν μία εὐλαβικὴ ἀνάμνηση, σὰν μιὰ δεύτερη θρησκεία μας...

Δὲν μπορεῖ νὰ ἔφυγε γιὰ πάντα... Ἀπὸ 'κεῖ πάνω μᾶς βλέπει, φροντίζει γιὰ μᾶς, συνεχίζει τοὺς ἀγῶνες Της...

Ὁ χρόνος δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ Τὴν νικήσῃ... Ὅπως δὲν Τὴν νίκησε κι' ὁ θάνατος... Ἴσα-ἴσα ποὺ τὴν ὕψωσε πιὸ ψηλὰ ἀκόμα, ἀνήγειρε μνημεῖο ἄφθαρτο καὶ παντοτεινό, γιὰ νὰ τὸ προσκυνᾶν μὲ κατάνυξη οἱ μέλλουσες γεννεές...

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» μὲ μεσίστιο τὴ Σημαία τῶν ἀγώνων τους, ἀποτίουν φόρον αἰωνίας τιμῆς στὴν γυναῖκα Αὐτή, ποὺ τόσο ἀγάπησαν...

Καὶ θέλουν, γιὰ μνημόσυνο στὴν πανίερη μνήμη Της, νὰ ἐπαναλάβουν τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Π. Μπαρδοπούλου, ποὺ πάνω στὸν τάφο Της, ἀντιπροσωπεύων ὁλόκληρο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, ἔτσι τῆς κουβέντιαζε γιὰ τελευταία φορά :

«Ἱστάμεθα κοντά σου καὶ σὲ βλέπουμε νεκρὴ μπροστά μας!

«Εἴμεθα ὅλοι γύρω σου μὲ θλιμμένη τὴ ψυχὴ καὶ μὲ τὰ μάτια βρεγμένα ἀπὸ » δάκρυα!

«Θέλουμε νὰ ὁμιλήσουμε!

«Νὰ περιγράψουμε τὴν ἀρετήν σου, τὰς ἀρετάς σου.

«Θέλουμε νὰ ἀπευθυνθοῦμε πρὸς σέ τὸν γίγαντα τῆς ἀρετῆς, εἰς τὸ μεγαλεῖον » τῆς ψυχῆς σου, τῆς καλωσύνης σου!

«Νὰ σοῦ ἀπευθύνομεν ὕστατον χαιρετισμόν!

«Ὁποῖον ἔργον!... Ὁποῖον βαρύτατον καθῆκον!...

«Ἐπιχειροῦμεν νὰ πλησιάσωμεν πρὸς τὰς βαθμίδας τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινω- » νικῆς δράσεώς σου τὰς παμμεγίστας ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερες εἰς τὸ » Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ δὲν δυνάμεθα, δὲν ἠμποροῦμεν!!

«Τανύομεν τὰς ψυχικάς μας δυνάμεις, προσπαθοῦμεν!!

«Κόσμος πολὺς γύρω σου! Νήπια! Παιδιά! Κορίτσια! Χῆρες! Ὀρφανά! Ἰ- » δρύματα!

«Ἔργα φιλανθρωπίας! Μεγαλοπραγμοσύνης ἔργα! Κόσμος πολύς! Δὲν » ἠμποροῦμε νὰ πλησιάσουμε!

«Κάπου ἀκούομεν Θρηνῳδίας! Θρηνῳδίας ἀγγέλων!

«Εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ Πρεβαντορείου σου!

«Εἶναι τὰ παιδιὰ τῶν Μορφωτικῶν Σχολείων σου!

«Τὰ φτωχὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν σου!

«Εἶναι τὰ ὀρφανὰ παιδάκια πού ἀφήκανε ἐκεῖνοι πού ἔπεσαν εἰς τὰς ἱερὰς » ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος! τῶν φρουρῶν αὐτῶν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας πού » ἔπεσαν διὰ τὸν ὑψηλὸν αὐτὸν σκοπόν!

«Ψάχνουνε νὰ σὲ βροῦνε, νὰ βροῦνε τὴν Μάννα τους, νὰ βροῦνε τὴν σκέπην » σου καὶ τὴν θαλπωρήν σου! Ἁπλώνουν τὰ χεράκια τους καὶ σὲ ζητοῦνε!»

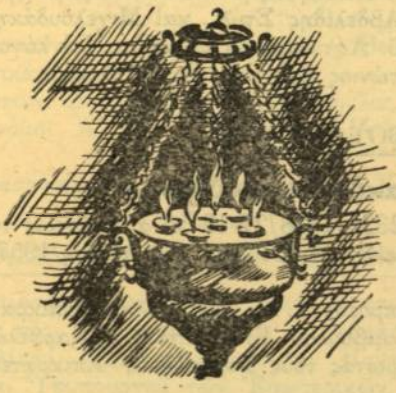
★

Ναί! Δὲν εἶναι ψέμμα... Ἡ Ἑλένη Ἀλεξανδρῆ ἔφυγε... Μὰ πῆρε μαζί Της, φεύγοντας, τὶς καρδιές μας, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας...

Ὁ Θεός, ὁ καὶ νεκροὺς καὶ ζῶντας ἐξουσιάζων, ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ἅγια ψυχούλα Της, σὲ τόπο χλοερό, ἐκεῖ «ἔνθα οὔκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός. Ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος...»

Αἰωνία θὰ μείνῃ ἡ μνήμη Της.

Σ. Κ. Π.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ : 'Αρχ/κες 'Αργύρης 'Ανδρ., 'Υπαρχ/λαξ Δρόσος 'Ιωάν. καὶ οἱ ἀστ/κες : Καραδήμας Σταυρ., Σέβης Χρ.,Τετράδης Στ., Καστρινὸς Μιχ., Θωμόπουλος Νικόλαος, Γραβάνης Νικ., Βησσαράκης Εὐάγ. καὶ Κοσκινᾶς Κων/νος.

—Διεγράφησαν, ἀπὸ 1/1/57, ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι :

1) 'Αστυν. Δ/νταί: κ.κ. Χριστοδούλου Παντ., 'Αναγνωστάκος Πέτρ., Πολίτης Γεώργ., Μπούρας Παῦλ. καὶ Κροντήρης 'Ιωάννης.

2) 'Αστυνόμοι: κ.κ. Κορδοπάτης Γεώργ., Κάουλας Θεοφ., Οἰκονομόπουλος Γεώργ., 'Αθανασιάδης Κων., Οἰκονόμου Κων., Φραντζέσκος 'Αριστ. καὶ Περιβολάρης Παναγιώτης.

3) 'Υπαστυνόμοι: κ.κ. Καρτέρης 'Αλεξ., Καλαρώνης Κων., Χατζηγεωργίου 'Ιωάν., Κεφαλληνὸς Νικ., Χροῦσος 'Ιωάν., Συνοδινὸς Γερ., Μενδρινὸς Χαρ., Γραμμένος Μιχ., Κοτσιᾶς Παν., Κώνστας Χριστ. καὶ Κανελλάκος Παναγιώτης.

4) 'Ανθυπαστυνόμοι: κ.κ. Λύτρας 'Αριστ., Παυλόπουλος Γεώργ., Μουντανέας 'Ιωάν., Σωτηρόπουλος Κων., Καλογερόπουλος Παν., Ταπεινὸς Κυρ., Σαμαρᾶς Γεώργ., Δοῦρος 'Αναστ., Τσάλτας Γεώργ. καὶ Μιχαλουνάκος Νικόλαος.

5) 'Αρχ/κες: Σουρβῖνος Σπυρ., Στούπης Στ., Ζαφείρης Κων., Ροῦσσος Κων., Παναγιωτόπουλος Χρ., Οἰκονόμου Χαρ., Καρδαμάκης Νικ., Δημόπουλος Κων., Κατσαράκης Νικ., Μαυράκης Γεώργ., Σαμαρᾶς Λουκ., Κολλῦρος Φωτ. Στεφανάκης Νικ. καὶ 'Ανδρώνης Γεώργιος.

6) 'Υπαρχ/κες : Τρούσας Φιλ., Θεοδώρου Κων., Βώβου Κων., Σταθόπουλος 'Ιωάν., Ζάννης Χρ., Χαρισμίδης 'Αντ., Μιχόπουλος Διον., 'Αγγελάκης Νικ., Λάζαρης Παν., Χριστόπουλος 'Αθαν., 'Αστρουλάκης 'Ιωάν., Λαμπρόπουλος 'Ηλ., 'Αναστασόπουλος Νεοκλ., Πλουτινάκης Γεώργ., Παπαθανασίου Βασίλ., Κρικέλλας Γεώργ., 'Αναγνωστάκης Χρ., Πολυχρονίου 'Ιωάν., Σκορδᾶς Σπυρ., Γυνάργυρος 'Ιωάν., Μποσέας Γεώργ., Παλαιολόγου Βασίλ., Λιόρδος Κων. Γαϊτάνης Γεώργ., Γεραντζιώτης 'Ιωάν., Μαρκουτσάκης Στεφ., Κονταξῆς 'Αντών., Μαυροειδῆς Γεώργ., Σινάπης Χρ. καὶ Παπαδήμας Βασίλειος καί

7) 'Αστυφύλακες : Παπαγεωργίου Σωτ., Καραμπάγιας 'Ιωάν., Καούδης Χρ., Οὐσταμπασίδης 'Αλ., 'Αβδελίδης Στυλ., καὶ Μιχελουδάκης Κωνσταντῖνος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφύλακες Μπικάκης 'Αντώνιος καὶ Γκάτσης Στυλιανός.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Α'. 'Υπηρεσιακὸν Συμβούλιον.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2325/18/8/27-12-56 ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν τὸ 'Υπηρεσιακὸν Συμβούλιον, διὰ τὰ ἔτη 1957 καὶ 1958 συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

1) 'Εκ τοῦ 'Αντιπροέδρου τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας κ. Μητρέλια Χαρ. ὡς Προέδρου καὶ τοῦ Συμβούλου 'Επικρατείας κ. Καρβελᾶ Διον. ὡς τακτικοῦ μέλους μὲ κοινοὺς ἀναπληρωτὰς τοὺς Συμβούλους 'Επικρατείας κ.κ. Χαρμπούρην Γ. καὶ Κυριακὸν Θώνα.

2) Ἐκ τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Τούση Ἀνδρέου, ὡς τακτικοῦ μέλους, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν Ἀντεισαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Σακελλαρίου Βασίλειον.

3) Ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν κ.κ. Μακρῆ Β., Τραχανῆ Ι. ὡς τακτικῶν μελῶν, μὲ ἀναπληρωτὰς τοὺς Ἀρεοπαγίτας κ.κ. Μαυρομιχάλην Ε. καὶ Βουμβουλάκην Γ. καί

4) Ἐκ τῶν Ἀντιστρατήγων κ.κ. Κετσέα Δρηγ., Φροντιστῆ Ἀθαν. ὡς τακτικῶν μελῶν μὲ ἀναπληρωτὰς τοὺς Ἀντιστράτηγον κ. Λασπιᾶν Ἀθανάσιον καὶ Ὑποστράτηγον κ Βλάσσην Γεώργιον.

Τοῦ ὡς ἄνω Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου θὰ μετέχῃ ὡς Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Χρέη Γραμματέως θὰ ἐκτελῇ ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Β' κ. Κοντογεώργος Γ., μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν Ἀστυν. Δ/ντὴν Β' κ. Βερεζῆν Νικόλαον.

Β'. Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον

Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2316/18/6 τῆς 20-12-56 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, τὸ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον, διὰ τὸ ἔτος 1957, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀρεοπαγίτης κ. Χονδρογιάννης Εὐάγγελος.

β) Μέλη : Ἀστυν. Δ/νταὶ Α' τάξεως κ.κ. Κόλλιας Δημήτριος, Δασκαλάκης Ἰωάννης, Κανελλόπουλος Ἀναστάσιος, Καραμπέτσος Εὐάγγελος.

Γραμματεύς : Ἀστυνόμος Α' κ. Τουζένης Κων/νος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀρεοπαγίτης κ. Οἰκονομόπουλος Ν.

β) Μέλη : Ἀστυν. Δ/νταὶ Α' τάξεως κ. Τσάλης Ἰωάννης, Σπυρόπουλος Νικ.

Γραμματεύς : Ἀστυνόμος Α' κ. Ὑφαντῆς Δημήτριος.

Γ'. Πειθαρχικὸν Συμβούλιον

Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2317/18/7 τῆς 20-12-56 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον τῶν Κατωτέρων Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων διὰ τὸ ἔτος 1957, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀστυν. Δ/ντὴς Β' κ. Μπεκιάρης Χρύσανθος.

β) Μέλη : Ἀστυνόμοι Α' κ.κ. Κανελλάκης Γεώργιος, Χατζηελευθερίου Γεώργιος.

Γραμματεὺς : Ὑπαστυνόμος Α' κ. Γιαννουλάκης Σωτήριος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη :

α) Πρόεδρος : Ἀστυν. Δ/ντὴς Β' κ. Ἀδαμόπουλος Ἀδάμ.

β) Μέλη : Ἀστυνόμοι Α' κ.κ. Ταμιολάκης Γεώργιος, Χρυσανθόπουλος Ἀνδρέας.

Γραμματεύς : Ὑπαστυνόμος Α' κ. Παπαλυμπέρης Κων/νος.

***

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

—Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς καὶ ἐπισημότητος ἐκόπη, τὴν Πέμπτη, 3.1.57, στὸ Νοσοκομεῖο τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου κ. Παντελεήμονος, ἡ Βασιλόπιττα, παρουσίᾳ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, πλείστων Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας καὶ πλήθους ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Ὡμίλησαν ὁ Ἐξοχώτατος Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Νικ. Ἀθανασίου καὶ ὁ Ὑγιεινομικὸς Διευθυντὴς Κ. Κουρμέντελος, ἐξάραντες τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὑπογραμμίσαντες τὴν ἀνάγκην τῆς ὀργανώσεως πλήρους ὑγιεινομικῆς περιθάλψεως τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Οἱ ἐπισκέπται βρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσουν τὸ συντελούμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νοσοκομείου, τὸ ὁποῖον προσφέρει πολύτιμες ὑπηρεσίες στοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὶς οἰκογένειές τους.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Μὲ πολὺ μεγάλη πάντα ἐπιτυχία συνεχίζονται τὰ ἀστυνομικὰ προγράμματα, ἀνάμεσα σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ χιλιάδων ἀκροατῶν.

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, ἀκροατρίας ἀπὸ τὸ Μοσχᾶτο, μιλάει καθαρὰ γιὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ κοινοῦ, ἀπέναντι τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων:

«... Ἀγαπημένοι μου φίλοι, τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας μας

Σᾶς εὔχομαι γιὰ τὶς γιορτὲς πολλὴ-πολλὴ ὑγεία, χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ἀλλὰ μαζὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μᾶς χαρίζετε κάθε Τετάρτη, μὲ τὴν ὡραία, τὴν ὑπέροχη ἐκπομπή σας, καὶ εἰδικὰ μὲ τὸ τόσο ζωντανὸ καὶ διδακτικὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ εἶναι πάντα τόσο συγκινητικό, τόσο ζεστό, τόσο ἀνθρώπινο, τόσο εὐχάριστο.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶμε ὅλους σας, γιατὶ τὸ ἀξίζετε. Σᾶς ἀγαπᾶμε ἀπέραντα, καὶ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ σᾶς χαρίζῃ ὅ,τι ἐπιθυμοῦν οἱ εὐγενικὲς καρδιές σας.

Πρέπει νᾶστε εὐχαριστημένοι μαζί μας. Ὅ,τι μᾶς ζητήσατε σᾶς τὸ δώσαμε. Ζητήσατε τὴν ἀγάπη μας. Κι' ἐμεῖς σᾶς χαρίσαμε τὴν καρδιά μας.

Ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρίσκωμαι τὴν ὥρα αὐτή, προσπαθῶ νὰ μὴν λείψω ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ μας... τρέχω κοντὰ σὲ κάποιο ραδιόφωνο καί, ξεχνῶντας κάθε τι ἄλλο, ἀφοσιώνομαι σὲ σᾶς, μονάχα σὲ σᾶς.

Ἡ μετέρα μου σᾶς χαιρετᾷ, καὶ σᾶς στέλνει τὴν εὐχή της».

Μὲ ἐκτίμηση καὶ ἀγάπη
Ματίνα Ἀνατολίτου
Κανάρη 17 Μοσχᾶτον

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 19-12-56, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἀπαλὴ κινηματογραφικὴ μουσικὴ καὶ μὲ χρήσιμες ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ ἀστυνομικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, ἦταν ἀφιερωμένο στὰ ἀξέχαστα, ρωμαντικὰ χρόνια τῆς Παληᾶς Ἀθήνας. Σ' αὐτὸ μεταδόθηκαν ὄμορφες παληὲς ἐπιτυχίες, λεβέντικα δημοτικὰ τραγούδια καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας», γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχ/κα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο: «Δυὸ ὀρφανὰ κατηγοροῦν», μὲ ἐκλεκτή, κινηματογραφικὴ ὑπόκρουση.

*

—Πανηγυρικό, πλούσιο, κεφᾶτο, Χριστουγεννιάτικο, τὸ πρόγραμμα τῆς 26/12/1956, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ λογοτεχνικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴν Νύχτα τῶν Χριστουγέννων,πλαισιωμένα ἀπὸ βελούδινη, μουσικὴ ὑπόκρουση καὶ χαρμόσυνες καμπάνες. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἔλαβε μέρος ὁλόκληρη ἡ ὀνομαστὴ παιδικὴ χορῳδία τοῦ Ἀμαλιείου Λυκείου, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς ἐξαιρετικῆς Καθηγητρίας δίδος Πίτσας Συκιώτου. Ἐπίσης μετεδόθη ὡραιότατο Χριστουγεννιάτικο σκετσάκι, ποὺ ἄρεσε ξεχωριστὰ καὶ ἐγοήτεψε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κοκκίνου..... 4263
Διάγγελμα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου..... 4263
Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ 4265
Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Ἀθανασίου..... 4266

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια). 4267

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Βιοκοινωνικὴ ἔρευνα τῶν θεσμῶν τοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Ι. Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς (συνέχεια καὶ τέλος) 4269

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Πῶς νὰ διοικῇς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος, ὑπὸ κ. Δημ. Μαγκριώτη, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου (συνέχεια).. 4277

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ὑπόθεσις Ντρέϋφους, ὑπὸ κ. Ἀρ. Πουλαντζᾶ, καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, δικηγόρου καὶ ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας .. 4279

ΝΟΜΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ δίκαια τῶν νεκρῶν, ὑπὸ κ. Παν. Λυκούση, Ἀστυνόμου Α' (συνέχεια)..... 4284

ΣΤΟΝ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μιὰ ἀξέχαστη γιορτή, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 4290

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Μὲ τὶς στάρ τοῦ Ἰταλικοῦ Φεστιβὰλ — Στὸ «ΑΤΗΕΝΕ ΠΑΛΛΑΣ» — ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 4291

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΧΟΛΗ

«Χορευτικὰ ἀπογεύματα», ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 4299

ΠΕΝΘΗ

Ἑλένη Ἀλεξανδρῆ, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 4306

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 4308

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης : Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Αστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.